

Operasyonlar durdurulsun!

Ateşese cevap saldırı oldu

Bir gider bin geliriz

Türkiye Kürdistanı'nda devletin sürdürdüğü operasyonlarda, katledilen gerillaların cesetlerine işkence yapılmakta, bazı cenazeler ise ailelerine verilmemektedir. Yoğun askeri yığınağın yapıldığı bölgede HPG'nin komuta kademesinden de kayıplar verilmiştir. **Tunceli**

ve **Bingöl** kırsalında yürütülen operasyonlarda şehit düşen, HPG'nin Erzurum-Bingöl sorumlusu **Şiyar Dersim** kod adlı **Tunceli Nazımiye doğumlu Metin Doğan** ailesi tarafından alınarak, 25 Kasım 2006 tarihinde Nazımiye Merkez Mezarlığı'nda toprağa verildi. *Sayfa 9*

Faşizmin aynasından bir yansıma; **301**

Elif Şafak, **Hrant Dink** ve **Orhan Pamuk**'a açılan davalarla yoğun bir şekilde gündeme giren 301. madde üzerindeki tartışmalar sürüyor.

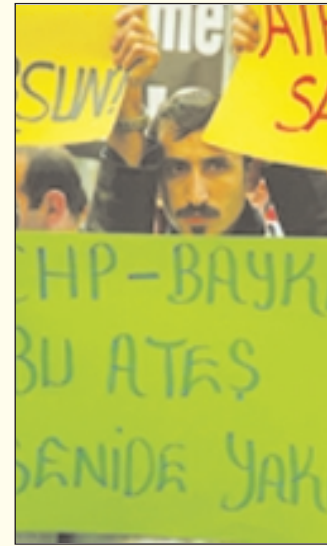
Türk Ceza Kanunu'ndaki değişikliklerle beraber uygulanmaya koyulan 301. madde kısa süre içerisinde birçok yazarın yakasına yapıştı. Yazarlar, yayıncılar hakkında dava açıldı, cezalar verildi. Elif Şafak ve Orhan Pamuk davalarında görüldüğü gibi bu duruşmalar milliyetçilerin gövde gösterisi yaptığı alanlar haline geldi.

TMY *iptal edilsin!*

TMY yeni TCK'da en fazla tartışılması gereken, emekçi halkımızın geleceğine ipotek koymayı hedefleyen bir yasa iken bizim **sözde aydınlarımızdan** buna ilişkin ses yükselmiyor. Bu yasa ile eylem yapmadan, eyleme katılmadan bir flama taşımak bile eylemi yapan örgütün propagandası yapıldığı gerekçesi ile suç teşkil edebiliyor.

Sayfa 19

Devlet Bahçeli *"alayını kucaklayıp"* **yerini korudu!**

Ecevit'in ölümüyle "sarsılan" devlet ve siyaset gündemi bir cümle seçim tartışmalarının yürütüldüğü bir atmosferde yol almaya devam ediyor. AKP Kongresinden, **MHP Kongresine**, CHP'nin seçim taktikleri ve Baykal'ın ardı arkası

kesilmeyen bıktırıcı açıklamalarına, **Erdoğan**'ın Cumhurbaşkanlığı seçimlerine hazırlığına ve bu konuda "halkın nabzını" yansıtan anket sonuçları gibi tartışmalarla akan ülke gündeminde emekçi halkın yaşadıkları ise bu gündemler arasında yer bulamayacak kadar değersiz durumda. **T. Kürdistanı** başta olmak üzere bir dizi ilde yaşanan sel felaketinin hasarını ve yıkımı atlatamayan halk, devletten yardım beklerken, yardım yerine aldığı, toplanan yardım malzemelerinin gönderilmesinin yasaklanması ve engellenmesi ile karşılaştı.

Sayfa 3

SES'e ses ver, çığlık olsun!

Sağlık Emekçileri Sendikası" Sağlıkta yıkımı durduralım" şiarı ile başlattığı yürüyüş çerçevesinde birçok il ve ilçede yürüyüşler düzenledi.

SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) 14 Kasım Salı günü, "Sağlıkta yıkımı durduralım" şiarı ile, Edirne ve Van olmak üzere iki koldan, Ankara'da Sağlık Bakanlığı'nın önünde son bulacak bir yürüyüş başlattı. Bu yürüyüş kampanyası çerçevesinde birçok il ve ilçede yürüyüşler düzenlendi.

SES Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde 14 Kasım Salı günü basın açıklaması yaptı. "Her şeyin başı sağlık, sağlıkta yıkımı durduralım herkese eşit ücretsiz nitelikli sağlık hizmeti" yazılı pankart açan sağlık emekçileri adına, SES Genel Sekreteri Erkan

Tümer konuyla ilgili bir açıklama yaptı.

Açıklamanın ardından Kadıköy'e yürüne- rek, halka bildiri dağıtıldı. Ertesi sabah ise Kartal Devlet Hastanesi'ne gidildi. Burada halka ve hastane çalışanlarına açıklama yapıldıktan sonra, hastane içinde ve dışında "Sağlıkta Yıkımı Durduralım" bildirimleri dağıtıldı.

Kartal Devlet Hastanesi ziyaretinden sonra Tuzla'ya geçen sağlık emekçileri, TMY terörüne maruz kalan ve yöneticileri tutuklanan Limter-İş Sendikası'na dayanışma ziyaretinde bulundular ve buradan da İstanbul'daki son durak olan Gebze'ye geçtiler.

SES üyeleri Gebze Devlet Hastanesi önünde Gebzeli sağlık çalışanları ve demokrasi güçleri tarafından karşılanırken, SES Genel Sekreteri Erkan Sümer tarafından bir basın açıklaması okundu. Gebze'den sonraki duraksa, son zamanlarda halkın yaşadığı çevre problemleri ile gündeme gelen Dilovası oldu. Burada katılımcılar adına Kocaeli KESK dönem sözcüsü Akın Şişman bir basın açıklaması okudu. İzmit Devlet Hastanesi'nde açıklama yapılmasının ardından yürüyüş sona erdi. (Kartal)

Ankara'da SES mitingi

Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde 17 Kasım günü toplanan SES üyeleri, buradan Abdi İpekçi Parkı'na yürüdü. Mitingde SES Genel Başkanı Köksal Aydın, Türk Tabipler Birliği Genel Başkanı Gencay Gürsoy ve KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul birer konuşma yaptı. (Ankara)

Murat'ın katilleri yargılansın!

Mersin'de 20 Kasım 2005 tarihinde Şemdinli'de yaşanan bombalama eylemlerini protesto eden gruba karşı polisin silahlı müdahalesi sonucu yaşamını yitiren Murat Demir, 20 Kasım'da ailesi ve dostları tarafından yapılan bir basın açıklaması ile anıldı. EMP, DTP ve SDP yöneticilerinin de destek verdiği basın açıklamasına 100 kişi katıldı. Eylemde "Murat'ın katilleri yargılansın" sloganı atılırken "Yaşasın halkların kardeşliği" dövizleri taşındı. Grup adına basın açıklamasını okuyan DTP İl Başkanı Yardımcısı İsmail Aka olayın üzerinden 1 yıl geçmesine rağmen faillerin yargı önüne çıkarılmadığını, "iyi çocukların" hala sokaklarda bombalar attığını, faili açık olan olayların dosyaların ise adliyelerde sürüncemede bırakıldığını belirtti.

(H. Merkezi)

Tarım İşçileri "Artık Yeter" Dedi!

Adana'da tarlalarda, bahçelerde çalışan tarım işçileri ücretlerin yükseltilmesi talebi ile iş bıraktı.

23 Kasım Perşembe günü Adana Tarım Aracıları Derneğinin çağrısı ile iş bırakan yaklaşık 40 bin işçi talepleri kabul edilene kadar bahçelere inmeyeceklerini açıkladı.

Adana Havutlu Köprüsünde sabah saatlerinde işlerine gitmek için hazırlık yapan işçiler derneğin çağrısı ile tarlalara gitmekten vazgeçerek eyleme katıldı. Jandarmanın tehditlerine "İşçi kardeş patron kalles", "İşçiyiz Haklıyız kazana-çağız" sloganlarıyla karşılık veren işçiler istedikleri ücreti alana kadar mücadele etmekte kararlı.

Adana Tarım Aracıları Derneği Başkanı Nevzat Alban, dernek binasında yaptığı açıklamada, Valilik tarafından belirlenene 19.3 YTL'lik ücretin uygulanmasını istedi. Alban; Bu talepleri karşılanana kadar geri adım atmayacaklarını söyledi. (Mersin)

BAŞSAĞLIĞI

1 Mayıs Mahallesi Direnişi (1977) şehitlerimizden, Proletarya Partisi üyesi İsmail Poyraz'ın kardeşi Hakkı Poyraz yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek 14 Ekim 2006 tarihinde aramızdan ayrıldı. Partizan okuru olan Hakkı Poyraz, 11 yıl önce Hollanda'ya göç ederek iltica talebinde bulunmuştu. Yaklaşık 1 yıldır kanser hastalığıyla mücadele eden Poyraz, biri kız biri erkek olmak üzere iki çocuk babasıydı. 26.11.2006 tarihinde ise Den Haag'daki TOÖD derneğimizde Hakkı Poyraz'ın yemeği verildi. Ailesine ve dostlarına baş sağlığı diliyoruz.

Hollanda'dan Partizan, YDG ve İK okurları

TUYAB' tan eylem ve etkinlik programı

TUYAB, önümüzdeki günlerde yapacakları eylem ve etkinlikleri açıklayarak duyarlı bütün kesimleri kendilerine yardımcı ve destek olmaya davet etti.

TUYAB'lılar 2 Aralık'ta Tak-

Dünya Ekonomik Forumu protesto- suna engelleme

23- 25 Kasım tarihleri arasında İstanbul'da gerçekleştirilen Dünya Ekonomik Forumu'nu protesto etmek ve niteliğini teşhir etmek amacıyla bir eylem yapmak isteyen ESP'liler Beşiktaş'ta otobüs durağında gözaltına alındı. Polis herhangi bir gerekçe olmadan gözaltına aldığı ESP sözcüsü Ersin Sedefoğlu ile Zehra Aydemir ve Hüseyin Güneş'i Levent Polis Karakolu'na götürdü. Gözaltına alınan ESP'liler daha sonra serbest bırakıldı. (İstanbul)

sim'de, 10 Aralık'ta da Kadıköy'de olmak üzere 19 Aralık katliamın yıldönümü olması vesilesiyle etkinlikler düzenleyeceklerini belirttiler. Etkinlikte 19 Aralık'ı anlatan söyleşi, müzik dinletisi, sinevizyon gösterimi, şiir ve F Tipinden çıkanların konuşmaları yer alacak. Ayrıca 17 Aralık Pazar günü yapılacak olan mitinge çağrıda bulunulacak.

17 Aralık Pazar günü yapılacak olan mitingin ardından 19 Aralık'ta Bayrampaşa Hapishanesi önünde katliamı protesto etmek için basın açıklaması yapılacak.

3 Aralık'ta aileler bir kez daha Ankara'ya uğurlanacak. Ailelerin Ankara'da kampanya çerçevesinde belirlenen dört taleple ilgili dosyalar hazırlayarak oradaki DKÖ'lerle ortaklaşmak için birer tane bırakılmıştı. Bu gidişlerinde DKÖ'lerin kesin kararlarını almayı planlıyorlar. Şimdi o görüşmelerin devamı olarak hazırladıkları belge ve dokümanlarla birlikte yeniden meclis görüşmesi yapılacak. (İstanbul)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Devlet Bahçeli "alayını kucaklayıp" yerini korudu! Kongrede "en fazla CHP'li konuklar alkışlanmış"

Ecevit'in ölümüyle "sarsılan" devlet ve siyaset gündemi bir cümle seçim tartışmalarının yürütüldüğü bir atmosferde yol almaya devam ediyor. AKP Kongresinden, MHP Kongresine, CHP'nin seçim taktikleri ve Baykal'ın ardı arkası kesilmeyen bıktırıcı açıklamalarına, Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı seçimlerine hazırlığı ve bu konuda "halkın nabzını" yansıtan anket sonuçları gibi tartışmalarla akan ülke gündeminde emekçi halkın yaşadıkları ise bu gündemler arasında yer bulamayacak kadar değersiz durumda. T. Kürdistanı başta olmak üzere bir dizi ilde yaşanan sel felaketinin hasarını ve yıkımı atlatamayan halk, devletten yardım beklerken, yardım yerine aldığı, toplanan yardım malzemelerinin gönderilmesinin yasaklanması ve engellenmesi oldu.

Isıtılan seçim gündemine paralel olarak yürütülen tartışmalar hâkim sınıflar arasındaki çatışmaların kendisini ifade ederken, halkın nabzını ifade eden araştırmalardan, ülkede yaşanan gelişmelerin tümünde hedef alınan AKP ile sürecin yürünemeyeceği mesajı oldukça açık verilmektedir. Sezer'in katıldığı ve açıklama yapmak durumunda kaldığı her vesile, irtica "tehdidine" uyarı ile geçerken, meselenin asker açısından da geç kalmadan tamamlanan yanı bu mesajların en net ifadesi ve göstergesi olarak yorumlanacak durumda. Laiklik çığırkanlığıyla yapılan açıklamaların tümünde hedef tahtasına konulan **AKP, YİMPAŞ** gibi her hükümet döneminde yaşanan yolsuzluk örneklerine bir örnek teşkil etmesinin ötesinde, hükümetin daha fazla yıpratılması anlamında kliklerin önemle ve hassasiyetle üzerinde durdukları bir nokta oldu.

95 milyar 375 milyon lira harcanarak 5 Kasım günü yapılan MHP Kongresinde yeniden başkan seçilen **Devlet Bahçeli**, hayli "çarpıcı" açıklamalar yaptı. Kongrede CHP'li milletvekilleri en çok alkışı alırken, Bahçeli de yaptığı açıklamalarla bu atmosferi tamamladı. "Önce sağa, sonra sola, sonra tekrar sağa bakın ve alayını kucaklayıp iktidara yürüyün" açıklamasında bulunan Bahçeli, CHP-DYP-MHP koalisyon hükümetine oldukça sıcak baktığını da ifade etti. MHP'nin bu önerisine "olmaz" yanıtı veren Baykal, "MHP ile koalisyon söz konusu değil. Siyasi partilere ilişkin bir arayış içinde de değiliz. Kimin sağda, kimin solda olduğuna bakmadan, vatandaşlara bir şey anlatmaya çalışıyoruz" diyerek aylar öncesinden yapılan "ortanın solu" açılışına hazırlık yapıldığını göstermektedir.

Bu tartışmaların ve görüntülerin içinde dikkat çeken özellikle CHP'nin tutumu ve açıklamaları oldu. MHP kongresinden çıkan sonuçları olumlu nitelikte açıklamalar yapan CHP, liderler düzeyindeki söylemlerini ne kadar ortaklaştırdıklarını da böylece kamuoyuna duyurmuş oldu. Bu ortaklığı yansıtan temel nokta ise "cumhuriyetin temel değerlerini ve kurucu felsefesini sahiplenme konusunda yapılan açıklamaların ortaklığı ve savunuculuğu oldu. Son dönem yaptığı

açıklamalar ve izlediği çizgi ile MHP'den daha keskin tavır ve tutumlar geliştiren CHP'nin, son birkaç aylık sürecine baktığımızda da bunu görmek mümkün.

CHP'de son birkaç ay...

Milliyet'te Fikret Bila'nın 21 Kasım tarihli haberine göre, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal "Kendini milliyetçi sağda tanımlaya gelmiş MHP'nin ve lideri Bahçeli'nin, milliyetçi yaklaşımını cumhuriyet değerleri, Atatürk ilkeleri ve kurucu felsefeye oturtmasını önemsemi" değerlendirmesinde bulunmaktadır.

Baykal, Erdoğan'ın 301. maddenin değiştirilebileceğine dair konuşmasının ve "muhalefete oturur konuşuruz" demesinin ardından, "Başbakan, Türkiye'de Türk kimliğine hakaret etmeyi serbest bırak-

li bir kısmı bu defa CHP'nin konumunu, durumunu değerlendirerek ona destek verme eğilimi içine girmişlerdir. Bu CHP'nin çizgi değiştirmesi, ideolojik bir yeni kimliğe bürünmesi, eski kimliğini terk etmesi anlamında değildir. CHP'nin bir kimliği vardır. CHP milli mücadele şartları içinde, ulusal bağımsızlık mücadelemiz içinde şekillenmiş bir bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu şartları içinde ortaya çıkmış bir siyasi partidir ve bu siyasi parti daha sonra çağdaş sosyal demokrat siyaset anlayışı içinde yerini belirlemiştir ve bu kimliğiyle de Türk halkının hizmetindedir."

Milliyetçiliğin hortlatıldığı ve moda haline getirildiği bu dönemde, sorun tek başına yaklaşan seçimlerle alevlenen tartışmalar değildir. CHP'nin kuruluşundan itibaren Ke-

ri, Kürt halkının göç ettirildiği iskân kanunları, bazı mesleklere "Türk olmayanlar giremez" diyen türlü ırkçı-faşist yasalar vardır.

Bugün tırmandırılan milliyetçilik, yaklaşan seçimlerde tüm faşist partilerin elinde önemli bir koz olarak kullanılmaktadır. Milliyetçilik rüzgarını ise sadece ülkemiz özgünlüğündeki tezahüründen değil, genel anlamda dünyadaki aldığı biçimden söz etmek ve tartışmak gerekir. Bu da mevcut sistemin yaşadığı tıkanma ve çürümüşlüğü bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Emperyalizmin ve uşaklarının içinde bulunduğu ekonomik kriz bugün milliyetçiliğin körüklenmesinin en temel nedenidir. Emperyalizmin sözcüsü olan basının Türkiye'de darbe tartışmalarını manşete taşıması (Newsweek), halka irtica mı, askeri yönetim mi gibi soruların sorularak buradan sonuçlar çıkarılmaya çalışılması, işsizlik-yoksulluk ve yolsuzluk tartışmalarının bu kadar sıklıkla yapılıyor oluşu sistemin bir bütün olarak içinde bulunduğu durumu anlamak açısından oldukça önemli gelişmelerdir.

Geçmişten beri CHP'nin "devletçilik", "laiklik" vb. söylemlerinin geline aşamada MHP ile örtüşmesi bu açıdan da şaşırtıcı bir süreç olarak karşılanmamalıdır. Bir süredir AKP'nin yıpratılmasına yönelik sürdürülen kampanyanın devam ettirilmesi, bunun cumhurbaşkanlığı seçim tartışmalarıyla renklendirilmesi, laiklik vurgusunun Erdoğan'ın her gezi ve ziyaretinde hatırlatılması, halkın

bu gerici kamplaşma içinde saf tutmaya çağırılması halkın aldatılmasından öte bir anlam taşımamaktadır. Erdoğan, cumhurbaşkanlığı tartışmaları sürecinde İslami kimliğini kast ederek "Biz o gömleği sırtımızdan çıkarıp, attık" dedi ve eski lideri **Erbakan'dan "Eee, ne oldu, şimdi gömleksiz kaldın"** cevabını aldı, ama sırtına geçirmeye çalıştığı yeni gömlek, bir öncekinden ve diğer faşist partilerin gömleğinden farklı değildir. Tüm bunlara rağmen ordu tarafından yapılan açıklamalarda "gömlek değişse" de Çankaya adresinin üzerine çarpı işaretinin konulması, yapılan tartışmalara ve sürece nasıl bakıldığını net bir şekilde göstermektedir.

Tüm bu tartışmalar ve tartışılan konuların esas özü biz devrimciler için nettir. Ancak diğer yandan geniş halk kitleleri yoksulluğu arttıkça, ödediği bedeller katmerlendikçe bir klikten diğerine seçimini yapmak zorunda hissetmektedir kendini. Bunun nedeni de hiç kuşkusuz bizim devleti bir bütün olarak onlara teşhir etmedeki ve alternatifini pratikte ortaya koymadaki yetersizliğimizdir. Devletin bir bütün olarak teşhir edilmesinde yaklaşan süreç önemli gelişmelerle ilerlemektedir. Bu sürecin en iyi biçimde değerlendirilmesi ise politik atmosferin tüm yönleriyle kavranmasına bağlıdır. Bu zeminde yükseltilecek olan çalışmalardan sonuçlar alınması ve ileri hamlelerin yapılması kaçınılmaz olacaktır.

manın ayıbına ortak arıyor. Benim cevabım ise başka kapıya" dedi.

TBMM'nin resmi Meclis Haber yayınına göre, Baykal 17 Ekim'de 301. maddeyi savundu; "Bu, sizi niye bu kadar rahatsız ediyor? Bunun, insan hakları, düşünce özgürlüğü, demokrasiyle ne ilgisi var? Tahkir ve tezyif edilmemeyi talep etmek hakkımız değil mi? Önüne gelen Türkiye'ye sövüp sayacak mı? Kendi elimizle kendi yasamızı değiştirerek, Türkiye'ye hakaret edilmesini serbest mi bırakacağız?" açıklamasında bulundu.

Baykal, 20 Ekim'de NTV'de katıldığı yayında şunları söyledi: "İçinde bulunduğumuz ortamda bizim sakınmamız gereken en temel konu, bir asker-siyasetçi tartışmasına sürüklenmekten kaçınmak. Türkiye üzerinde bir kuşatma var. Bu ortamda Silahlı Kuvvetler benim tarihi sorumluluğum var diyor. Anayasanın da yasaların da bana verdiği görevler var diyor. Şimdi bunu anlayışla karşılamaya ve o konularda bizim bir gereksiz sürtüşmeyi tahrik edecek tavırlardan uzak durmaya ihtiyacımız var" diyerek paşaların "siyasete artan müdahalesi" konusunda gerekli anlayış ve hassasiyetin gösterilmesi gerektiğini ifade etmiş durumda.

Baykal, 27 Ekim'de de CNN Türk'te şunları söyledi: "Benim gördüğüm şudur; merkez sağda yer alan seçmenlerin önem-

malist-faşist ideolojinin temsilcilerinden biri olması, bu gerçeğini "sosyal-demokrat" maske ve özellikle de "laiklik" perdesi ile ayakta tutmaya çalışması, geline aşamada milliyetçilik okunu daha fazla "uzatmasıyla" biçim kazanmıştır. MHP'nin Atatürk'ün cumhuriyeti kurarken oluşturduğu felsefeye sahip çıkan herkesle birleşme yaklaşımı ve CHP'nin bu tavrı benimsemesi ülkemizde faşizmin somutlanması noktasındaki kimi yanılgılı yaklaşımların da anlaşılması anlamında önemlidir. CHP'nin geline aşamada faşist ve milliyetçi bir zemine kaydığı gibi bir tespit yapmak CHP'nin on yıllardır ülkemizdeki misyonunu ve niteliğini anlamamak ve kavramamak demektir. Yeni misyonlar üstlenerek sahneye çıkarılanların dünkü misyonları bundan farklı değildi. Konu halka, devrimcilere ve komünistlere karşı yani bir bütün olarak sınıf mücadelesinin kendisine yönelik tavır almak ve emperyalizmin politikalarını uygulamak olduğunda hepsinin ortaklaştığı ve tek bir zeminde hareket ettikleri hükümet oldukları dönemler başta olmak üzere, bir dizi pratikle ortadadır.

Recep Peker'leri, Mahmut Esat Bozkurt'ları görmüş bir CHP'dir tartıştığımız. CHP kurulduğu günden bugüne kadar koyu bir Kürt düşmanlığının bu topraklarda serpilmesine öncülük etmiştir. CHP'nin geçmişinde varlık vergileri, 1934 Trakya olayları, "vatandaş Türkçe konuş" kampanyala-

Sınıfsal Yaklaşım

MAOİZMİN MEŞALESİ PROLETER DÜNYA DEVRİMİNE IŞIK TUTUYOR!

ABD emperyalizminin Irak'ta yaşamakta olduğu bozgunu atlatmak uğruna geliştirmeye çalıştığı formüllerin, kendisini İran ve Suriye ile temaslar kurmaya ittiği koşullarda, Ortadoğu'daki köprülerin altından daha çok kanların akacağını görmek için müneccim olmak gerekmiyor. Daha düne kadar bu iki ülkeye bir biçimde saldırılarının ve hatta işgallerinin "sıcak gündem" çerçevesinde tartışıldığı hatırlanacak olursa, gelinen aşamanın ne kadar keskin bir viraja sahip olduğu daha iyi fark edilecektir.

Bu durum gündemi ve gidişatı belirlemede emperyalizmin etkin ve baskın konumda bulunmasından başka evdeki hesaplarının uzun zamandır çarşıya uymamakta olduğunu gösteriyor. Üstelik bu hesapların bozulma durumu çok kısa vadede gerçekleşmekte ve her seferinde başka kazanımları da beraberinde götürmekte ya da yerinden oynatmakta/zayıflatmaktadır.

Rumsfeld-Gates değişimi, 7 Kasım seçimlerinin ardından Demokratlar'ın Meclis ve Senato'da güç kazanması gibi ABD vitrinindeki gelişmeler, Afganistan ve Irak'ın bir sonucu olarak okunmalıdır ancak, esas sorun Ortadoğu merkezli operasyonunda (BOP ya da GOKAP) istediği adımları atamayan ABD emperyalizminin, bu kan kaybını önlemek adına hangi hamleleri yapacağıdır. Gerek bölge halkları, gerekse de diğer emperyalist güçleri bugün için en fazla ilgilendiren soru(n) budur.

Afganistan'daki işgal kuvvetlerinin komutanları, takviye güç gelmediği takdirde bu tutumun NATO'nun sonu anlamına geleceğine dair "tehditler" savurmaktadır. Irak'ta işgalcilerin tutuşturmakta nihayet başarılı oldukları iç savaş yangınının aldığı boyutla birlikte kan deryasına dönen ülkede, direniş de kıyasıya sürmektedir. İsrail'in Lübnan'daki yenilgisi ve Filistin'deki aczi yer yer geliştirdiği saldırılara rağmen tescillenmiştir. Yeni suikast, katliam ve provokas-

yonlar bunun sonucu tezgahlanmaktadır.

ABD açısından, İran'a karşı nükleer üretimle ilgili yaratılan krizden bir sonuç üretilememesi bir yana Kuzey Kore'nin açıktan yaptığı deneme karşısında bile etkili bir tavır geliştirmek mümkün olamamıştır. Ne Çin ve Rusya'dan, ne de Güneydoğu Asya ülkelerinden -Bush'un yaptığı son gezide istediği yönde ağır bir yaptırım desteği alamayan ABD'nin caydırıcı gücü yara almıştır.

Bugün, emperyalist sistem açısından, koçbaşı konumundaki ABD şahsında siyasal bir kriz söz konusudur. Bu kriz, dünyaya hükmetme noktasında yaşanmaktadır. "İmparatorluk" mertebesine yükseltilen ABD'nin hedef aldığı "şer/serseri/terörist devletler" ve "terörist gruplar"a karşı yürüttüğü "savaş"ında esaslı bir gelişme kaydedemediği ortadadır. 11 Eylül'ü koşullayan sürecin getirdiği ekonomik arka planın değişmediği günümüz şartlarında, diğer emperyalist güç ve odaklar üzerindeki baskı ve inisiyatifi daha ileri noktalara taşıdığından değil, bu alanda ancak güç kaybettiğinden söz edilebilecektir.

Daha önemlisi, gelir dağılımındaki adaletsizlik ve devlet terörünün ya da başka bir ifadeyle baskı, sömürü ve zulmün yoğunlaşmasına paralel, dünya çapında sınıf mücadelesinin giderek keskinleşmesi ve derinleşmesiyle, sistemin dikişleri bir çok yerinden atmaya başlamıştır. Bunun somut göstergeleri, bütün ülkelerde yaygınlaşan ve yükselen bir grafik izleyerek, çok çeşitli biçimlerde kendini gösteren kitle eylemleri, mücadeleleri ve direnişleridir.

Emperyalist-kapitalist sistem, tarihi süreç içerisinde "suni" bir şekilde oluşan sınırlar ile bölünen insanlığı, zalimce tabi tuttuğu bir sömürü cenderesi içinde öğütmektedir. Bu sınırların belirlediği ülkeler içinde hüküm süren devletler de bir avuç gerici sınıf tarafından ku-

rulmuştur. Bu sınıflar ülke zenginliklerine el koyarak egemen olmuşlardır. Emperyalizm, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde feodal yapıyı bütünüyle tasfiye etmek yerine onunla geliştirdiği ilişki içerisinde belli oranda çözerek muhafaza etmeyi tercih etmektedir. **Uluslararası yardım teşkilatı Oxfam**'ın verilerine göre, dünyanın 83 ülkesinde, toprak ağalarının yüzde 3'ü toprakların neredeyse yüzde 80'ini elinde tutmaktadır. Bu durum örneğin **Arjantin**'de yüzde 2'ye yüzde 75 gibi bir orana sahiptir. Diğer yarı-sömürgelerin büyük çoğunluğunda da bu oranlar yine ileri seviyede bulunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistem dünyayı kendisine -ihtiyaçlarına endeksli olarak şekillendirmiştir. Dünyanın en büyük iki gıda ihracatçısı **Hindistan ve Brezilya**'da onmilyonlarca kişi açlık sınırının altında yaşam sürmektedir. Bu çerçevede, dünya nüfusunun en zengin yüzde 25'i dünyanın toplam gıda üretiminin üçte ikisini tüketmektedir.

Zenginliklerin paylaşımı ve gelir dağılımındaki bu büyük adaletsizlik ve uçurumun giderek derinleştiği bir dünya kazanının kapağını hiçbir gücün kapalı tutmayı başaramayacağı açıktır. Nitekim kazanı soğutma adına yapılan her türlü çaba ve girişimin başarısız kaldığı, geçen yüzyılın başlıca pratiği idi.

Tarihi tersten okuyanlar, sınıfsız topluma doğru yapılan hamlelerin -çok çeşitli nedenlerle- yarım kalmış olmasını, komünizmin imkansızlığına yordular. Bilimsel sosyalizmin önermelerine dair yanlış sonuçlar ürettiler ve kapitalizmin nihai zaferini ilan noktasında burjuvazi ile buluştular. Akıllarına/işlerine mevcut sistemin insanlığa vaat ettiği refah, mutluluk, eşitlik, adalet, demokrasi, özgürlük, ekmek vb. hiçbir temel insani değer noktasında herhangi bir kazanım sunmadığını sorgulamak gelmedi. Bir avuç mutlu azınlığın penceresinden dünyaya bakmayı yeğleyenler, karşı-devrimin gönüllü köleliğine soyundular.

Oysa işin aslı çok açık bir yalınlıkla, halkların baş belası, doğanın ve bütün tarihi birikimlerin düşmanı olarak sahne alan emperyalist-kapitalist sistemin, dünya nüfusunun çok küçük bir azınlığını oluş-

turan burjuva sınıflar elinde insanlığın geleceğine ipotek koymaya çalıştığıydı. Bu bağlamda bir diğer gerçek ise, onu ortadan kaldırmak üzere geliştirilen bilimsel sosyalist ideolojinin yön verdiği mücadelelerin çeşitli deneyimler ve süreçlerden geçerek nihayetinde muzaffer olacağıydı.

Yirminci asır, bu konuda önemli pratiklere sahne oldu. Çıkarılacak başlıca dersler, mevcut sistemden kurtulmanın her geçen gün daha da yaşamsal ve acil hale geldiği, bunun için 35-40 yıllık deneylerin somut olarak ispatladığı üzere tek alternatifin sosyalizm olduğu, buna ulaşmanın yolunun yeni demokratik ve proleter devrimlerden geçtiği, devrimleri sürdürmek için ise proletarya diktatörlüğü altında onlarca belki yüzlerce kültür devrimi yaparak ilerlemenin şart olduğu idi.

Bu dersleri çıkaran ve tarihi deneyleri özümseyerek MLM ideolojiyi rehber edinenler 21. asırda başarılı olacaklardır. Sınıf mücadelesi nesnel bir gerçeklik olarak, sermayeyi tükenişe doğru sürüklerken hazırladığı koşullar içerisinde, öncüye tarihi fırsatlar sunmaktadır. Ancak bu fırsatların kendiliğinden değerlendirilebilmesi mümkün değildir. Bilinç faktörü ve önderlik tam da burada devreye girmektedir. Yine bu manada burjuvazinin ömrünü uzatma şansı da bu aşamada kendini gösterecektir. **Bu tarihi anlar geçtiğimiz asrın ikinci yarısında da yakalanmış ama geriye dönüş olgusu, sosyalizmde sınıf mücadelesi konusundaki deneyimsizlik nedeniyle aşılanamamıştı.**

Günümüzde insanlığın sürüklendiği felaket çukurunun çapı daha da büyümüştür. Her türden burjuva ideolojik dezenformasyon ve manipülasyona karşın, bilimsel sosyalizmi temsil eden **Marksist-Leninist-Maoist** partilerin çeşitli ülkelerde Halk Savaşı ile yaktığı devrim ateşlerinin 21. asrın henüz başlarında oluşturduğu meşale, proleter dünya devrimine ışık tutacak bir aydınlık saçmaktadır. Komünizme varmak için bu yolda ilerlemek gerektiğini **Ekim Devrimi**'nden yaklaşık bir asır sonra yeniden ispat etmeye çalışanlar, burjuvaziye ikinci kez belini doğrultma fırsatını vermemeyi de bileceklerdir.

YDG, Akyıl işçilerini ziyaret etti

Akyıl Tekstil işçilerinin 18 Kasım 2006'dan itibaren başlatmış oldukları grev devam ediyor. Amed YDG olarak direniş-teki işçileri ziyaret ettik. Dayanışma vur-gusunun ön plana çıktığı ziyaretimizde iş-çilerle, yaşadıkları genel sorunlar üzerine, grev ve sendikal mücadeleleri hakkında sohbet ettik. Mahkeme kararlarını hiçe sa-yan, sigorta primlerini yatırmayan, her hü-kümet değişikliğinde fabrikayı yeni açılı-yormuş gibi göstererek devletten yatırım adına teşvik primi alan patronun bahsediyor işçiler.

2004 yılı öncesi işçiler yatırılmayan si-gorta primleri, asgari ücret gibi sorunların çözümlenmesini istemişler. Bunun için eylem-ler koyan işçilere birçok vaat verilmiş. Hiçbir değişikliğin olmaması işçilerde da-ha ileri düzeyde örgütlenme ihtiyacını da-yatmış. Bu ihtiyaç onların sendikada ör-gütlenmesini getirmiş. Bu defa da işçiler sendikaya üye olduğundan kaynaklı işten atılmaya başlamış. Sonrasında başlayıp, iki buçuk yıl süren bir mahkeme süreci var. İşçiler sürecin sonunda sendikal hak-larını kazanmışlar ancak patronun baskı-sında eksilen bir şey olmamış.

Sendikasızlaştırma yönlü baskılar so-nuç vermeyince işten atmalar tekrar boy vermeye başlamış. Yaklaşık üç yüz elli iş-çinin çalıştığı fabrikada üç yüz işçi sendi-kalı. Bundan üç ay önce tam yüz otuz işçi

sadece sendikal olduklarından kaynaklı işten çıkarılmışlar. Gerekçe olarak da fab-rikanın zararda olduğu söylenmiş. “İşe ia-de” davaları süren işçilere karşı patronun tavır iktidar gerçeğinin yalın bir ifadesi: “Sendikayı tanımam, mahkeme de be-nim, devlet de benim. Size yüz milyar vereceğime veririm hakime on milyar, bağlarım işimi.” İşçiler; fabrikanın resmi olarak sürekli el değiştirdiğini, farklı şir-ketler altında açıldığını bu nedenle de ya-sal sürecin tıkandığını ifade ediyor. Hatta grevden hemen sonra fabrika “Onur Halı” ismini kullanmaya başlıyor. Ancak fabri-kada halı üretimi namına hiçbir şey yok. Üstelik karşı taraf olarak patronun avukat-

ları duruşmalara katılmayınca dava uzayıp gidiyor...

Direnmeden kazanamayacaklarını ya-şadıklarından öğrenen işçiler TEKSİF ön-cülüğünde grev başlatmış bulunuyorlar. Asgari ücretle çalışan işçiler aylıklarının yaşanabilir şekilde yükseltilmesini, sigorta primlerinin zamanında ödenmesini ve sen-dikal örgütlenme haklarının önündeki en-gellerin kaldırılmasını talep ediyorlar. He-nüz kazanmak için erken olduğunun far-kında olan işçiler hiç fabrikaya uğramayan patronun eteklerinin tuttuğunu grevden itibaren fabrikadan ayrılmamasından anlı-yorlar.

Fabrikada üretim durmuş değil. “Pat-ron çevre köylerden ve şehirden arabalarla adam getiriyor” diyor işçiler. Ne de olsa her yerde işsizlik çok, Diyarbakır’da daha da çok. Grev süresince getirilen işçilere çalışma kartları verilmemiş, hepsi kayıt-dışı çalışan. Ayrıca 300 YTL ücretle çalışı-yorlar, üstelik on iki saat. Fabrikanın elektriğinin kaçak olduğunu, 2001’den beri ödenmeyen vergi iadelerinin yeni öden-diğini öğreniyoruz grev işçilerinden...

İşçiler, işten çıkarılma tazminatlarını da alamadıklarından öfkeyle soruyor: “Fabrika zararda ise patron ve müdür-leri nasıl oluyor da villalarda oturup, son model arabalarla gezebiliyor!...”

(Amed YDG)

Seyhan Belediye işçilerinin direnişi sürüyor!

Adana Seyhan Belediyesi’nde iş bırakma eylemi yaptıkları için işlerinden atılan 41 işçiyle dayanışma amacıyla yapılan eylemler 200 günü geride bırakarak devam ediyor. 7 Mayıs tarihinde işlerine son verilen temizlik işçileri, kamu-oyunun da takip ettiği gibi 200 gündür çeşitli eylemlerle haklarına sahip çıkmaya çalışıyorlar.

Son olarak 8 Kasım tarihinde İnönü Parkı’nda toplanan temizlik işçileri, eylemlerine devam edeceklerini ilan ederek basın açıklama-larını gerçekleştirdiler. Parkta yarım saat boyunca ağızlarını si-yah bantla kapatarak oturma eyle-mi yapan temizlik işçileri açıklama-nın ardından eylemlerine son verdiler.

(Mersin)

Emekçinin Gündemi

TESLİMİYETE DEVAM MI, MÜCADELEDE ISRAR MI?

Türkiye’de toplumsal hareket uzun za-mandır vasatın altında bir görüntü çizmek-tedir. Üstelik bu vasatın altındaki durum egemen sınıfların onlarca saldırısına rağ-men böyledir. Bu saldırılar özelleştirme, sendikasızlaştırma, ücretlerin erimesi, sen-dikal işçilere yönelik saldırılar, demokratik hakların kısıtlanması vb. Bu noktada kamu emekçilerinin ücretlerine yapılacak zam noktasında yaşanan tartışmalar dikkat çek-i-cidir. Zira devlet güdümlü sendikalar bile alanlara çıkmaktan bahsedebilmektedir. İş-birlikçi sendikalar üyelerine karşı farklı, hü-kümetlere karşı farklı konuşmaktadır. Eko-nominin yüzde 7-9 gibi büyüdüğü söylenen bir süreçte, kamu emekçilerine önerilen zam komedinin kendisi olmaktadır.

Kamu emekçileri içinde en demokratik sendika olan KESK’in ne yapacağı önemli-dir. KESK yönetimi önerilen zammın kom-ik olduğunu dile getirerek toplu görüşme masasından çekilmişlerdir. Bu gecikmiş bir karardır. Toplu görüşme başından beri bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Kamu emekçileri açısından bunun bir kazanım ol-duğu savunulmuştur. Ancak geline aşama-

da toplu görüşmelerin aslında bir orta oyu-nu olduğu açığa çıkmıştır.

KESK içinde tabanda bir rahatsızlı-ğın olduğu açıktır. Zira işveren yani devlet tarafından kaile alınmayan bir örgütlenme söz konusudur. Meydanlarda kurulan bir sendika bugün erimeye başlamıştır. Bunun birçok nedeni vardır ancak en önemlisi KESK’in yıllardan beri hiçbir işe yarama-sına karşın toplu görüşme masasına oturma anlayışında en çarpıcı şekilde somutlanan politikaları yatmaktadır. Toplu görüşme masasına oturmanın siyasal olarak hükümetle, devletle uzlaşmacı bir anlayışla hareket edileceği anlamına geldiği açıktır. Geline aşamada ise çelişkiler gitgide art-maktadır. Hükümetler grev hakkı olmayan emekçilere karşı istediği gibi davranmakta-dır. Eğitim, sağlık vb. alanlarda sözleşmeli çalışmayı ve buna benzer onlarca kamu emekçisinin aleyhine olan politikaları uy-gulamaya başlamıştır. Uzlaşmacı reformist KESK yönetimi tüm bunları elini kolunu bağlayarak seyretmiş, en fazla günü geçiş-tirme mantığı olan basın açıklamalarıyla yetinmiştir. Sürekliliği sağlanmış bir politi-

ka, tabanı bilinçlendiren ve harekete geçir-meyi hedefleyen bir yönelim içinde olma-mıştır. Bu ise sendikaya karşı güvensizliği, inancsızlığı bunlarla paralel bir yılgınlığı, boş vermişliği getirmiştir.

Kamu emekçilerinin mücadelesi **reformist anlayışlar yüzünden** sekteye uğra-maktadır. Bir yerde bir örgütlenmede ne za-man ki mücadele terk edilir, orada gerileme hatta yok olma ortaya çıkar. Mücadelenin terk edilmesinin sonucu bugün devlet gü-dümlü sendikalar yaygınlaşmıştır. Uzlaş-macılıksa devlet güdümlü sendikalar bunu daha iyi yapar. KESK’in yapması gereken ekonomik demokratik haklar için mücadele etmektir. Bunun da ötesinde **KESK halkın sorunlarına sahip çıkmalıdır. Kendisini sadece kendi sorunlarıyla sınırlamamalıdır.**

KESK ve diğer sendikalar sınıf sendi-kacılığı anlayışında hareket ettiği müddetçe gelişir güçlenir. Sınıflı toplum yapısında sı-nıfsal bakış açısını kaybetmek **yenilgileri ve hak gasplarını kabullenmek** anlamına gelir.

Bu noktalara dikkat edilmediğinde bu eylem biçimi de etkisiz kalarak kamu emekçilerinin KESK’e yönelik güvensiz-likleri daha da artacaktır. Bu ise mevcut yö-netimi daha fazla uzlaşmacı bir hatta sürük-leyecektir. KESK bu eylemi seçerken için-de olduğu durumu, örgütün soruna yaklaşı-mını dikkate almalıdır. Eğer ki zaman kay-betmeden iyi bir örgütlenme çalışması yü-rütülür ve bu eylemin gerekliliği örgütün

kitlesine kavratılırsa KESK’in geriye doğru gidişine dur denebilir. Son dönemlerde Yu-nanistan’da ve Meksika’da eğitim emekçi-lerin mücadeleleri dikkat çekicidir. Özellikle Yunanistan’da eğitim emekçileri hizmet-gelen gücün kullanılması sürecinde sa-dece eğitim emekçilerini değil öğrencileri de bu sürece katmayı başarmıştır. Bunun sonucunda eğitim emekçilerine destek ver-mek için öğrenciler okulları işgal etmişler-dir. Bunlardan öğrenmesini bilmek gerekir. KESK’in sadece kendi kitlesini değil halkın çeşitli katmanlarını bu sürece katma potan-siyeli vardır.

Devrimci-demokrat kamu emekçileri bu sürece sahip çıkmalıdır. Yönetimin açık-lamasına sadık kalması için **denetimi** ve **baskıyı** elden bırakmamalıdır. Bununla bir-likte tabandan ve buldukları konumdan süreci örgütlemelidirler. Bunun ötesinde mevcut yönetime karşı sınıf sendikacılığı anlayışında bir alternatifin yaratılması ya da mevcut yönetimin sınıf sendikacılığı an-la-yışına uygun hareket etmesini sağlamak için KESK içinde iki çizgi mücadelesi yü-rütülmesi zorunludur. İki çizgi mücadelesi örgütün bütünlüğünü bozmadan doğru siya-seti savunarak ve buna uygun bir yönelim içinde bulunduğu müddetçe başarılı olur. Keskin direniş ve mücadele geleneğini ile-riye taşımak devrimci demokrat emekçile-rin en büyük görevlerinden biridir. KESK bu potansiyeli içinde barındırmaktadır. Doğru önderlik bu potansiyelin açığa çık-masını sağlayacaktır.

IMF ve AKP hükümeti zeytin üreticisini perişan etti

gün makarna yenilir mi, onun için pazarlığa bildiğin kadar zeytin üretimi yap. Bir tarafta 20 milyona fidan sat, her yere zeytin fidanı dikildi. Artı Marmara Birlik yerinde oturarak zeytin pazarlamaz. Bugün birçok özel şirket tatlı zeytin yaparken, birlik bunu yapıyor.

- Bu birlik siz üreticilerinizdir. Onları yönetime getiren siz üreticileriniz...

- Çok güzel söylüyorsun, biz eylem yaptığımız zaman, temsilci olarak içeri gönderdiğimiz arkadaşlarımızı bile içeri almadılar. Yani Birlik görünüşte bizim ama bize öyle yabancılaşmışlar ki, kendi birliğimize giremiyoruz.

Dünya Bankası bunlara 158 trilyon verdi. Bunlar bunu istedikleri gibi harcadılar. DB, üç sene sonra verdiği faiz ile işleyecekler. Bunu verecek gücü olmadıkları için de yerli veya yabancı bir şirkete satacaklar.

"Köylünün anasını ağlattılar!"

- Siz sorunlarınızı anlatır mısınız?

- **Şefik Topuzoğlu:** Biz daha önce bir kilo zeytinle üç-dört kilo mazot alabilirdik. Şimdi 380 tanelik bir kilo zeytini 800 bin liraya satıyoruz. Yani 3 kilo zeytinle bir kilo mazot alamıyoruz. Bu birlik yakında önce yerli sermayeye daha sonra da yabancılara ortak ederler ya da tamamını yabancılara satarlar.

- Bu birliğin yönetimini neden kendiniz seçmiyorsunuz?

- Şimdi öyle bir sistem getirmişler ki; beyanname vermeyenlere oy kullandırmıyorlar. Otomatikman kendi adamlarının beyannamelerini gösteriyorlar. Biliyorsun Marmara Birlik'teki yöneticiler bölgelilik yapıyor. Marmara Birlik parayı verdiği kotayı koysaydı, daha iyi olurdu. Çünkü kotayı koymayı şu anda bizim için; ya istediğimiz fiyattan malınızı satarsın ya da malınız elinde kalır demeleri anlamına geliyor. Zaten AB, IMF, Dünya Bankası iç piyasayı belir-

2005 YILI YTL/Kg		2006 YILI YTL/Kg	
SIYAH ZEYTİN		SIYAH ZEYTİN	
Danesi	Gemlik Çesidi	Danesi	Gemlik Çesidi
20	4.050	20	3.900
21	3.800	21	3.650
22	3.600	22	3.400
23	3.425	23	3.150
24	3.275	24	2.900
25	3.125	25	2.700
26	2.975	26	2.525
27	2.825	27	2.350
28	2.750	28	2.200
29	2.675	29	2.050
30	2.600	30	1.900
31	2.525	31	1.750
32	2.450	32	1.600
33	2.375	33	1.500
34	2.300	34	1.400
35	2.225	35	1.350
36	2.150	36	1.300
37	2.075	Ezmelik (37-41)	1.100
38	2.000	Yağlık (42 ve üstü)	0.850
39	1.930	Yağlık dip	0.675
40	1.860		
41	1.800		
Ezmelik (42-46)	1.500		
Yağlık (47 ve üstü)	1.250		

Son yıllarda diğer tarımsal alanlarda olduğu gibi zeytin üreticilerine de desteklemeler kaldırılmış, kota uygulaması ile birlikte, düşük fiyat belirlemesi, zeytin üreticisini tefeci tüccarın insafına bırakmıştır. Zeytin üreticilerinin örgütü olan **Marmara Birlik** zeytin üreticisinin haklarını korumayı değil, AKP hükümetinin IMF talimatları doğrultusunda yaşama geçirdiği yeniden yapılandırma politikalarının yedeğine girmiştir. Birlik bu sene 15-20 ton zeytin üreten bir üreticiden ancak 1000 ile 1400 kilo zeytin almakta, ayrıca geçen yılın altında fiyat uygulamakta, bu düşük fiyat belirlemesi ile birlikte geçen yıl 410 taneye kadar barem fiyat uygulanırken, bu yıl bu barem 360'a çekilmiş, 379-410 arasındaki zeytinler ezmelik, 420 ve üstü baremdeki zeytinler de barem dışı tutularak yağlık kategorisine alınmıştır. Açıklanan yeni alım fiyatları, 2005 yılı nihai fiyatlarıyla baremlerine göre karşılaştırmalı olarak tabloda yer alıyor. Bu tabloya baktığımızda AKP hükümeti "**milli gelir büyüdü, işçimizi-köylümüzü enflasyona ezdirmeyeceğiz**" yalanını söyleyedsün zengini daha zenginliğe işçiyi-köylüyü daha da yoksulluk ve açlığa itmektendir.

Zeytin üreticisi köylülerin ve çalışan işçilerin yaşadığı sorunları paylaşmak için **Bursa'nın Mudanya** ilçesine bağlı **Aydınınar** köyüyle yaptığımız söyleşiyi gazetemize taşıyoruz.

- Bir zeytin üreticisi olarak yaşadığınız sorunları anlatır mısınız?

- **Ufuk Tar:** Yaşadığımız sorunun başı AKP hükümeti ve IMF'dir. Marmara Birlik diye bir birliğimiz var. Ama o da hükümetin ve IMF'nin dediğini yapıyor. Ben on ton rekolte verdim, bana 1400 kilo alacağını söylüyor, 8600 kilosunu kime vereceğim. Geçen yıl 280 tanelik zeytini tüccara 3600 milyona verdim kilosunu, bu yıl tüccar alırsa 1300'e almaz, geçen yıl yağdanlık zeytini 1400 YTL'ye verdim. Yani masraflarımızı karşılamıyor bile. Bankalardan kredi almışız, aldığımız zaman birlik de alacaklarını sağlıyorlardı. Birlik zaten 1400 kilo zeytin alıyor. Bunu nasıl karşılayacak, artı tarım krediden de kredi aldım, şimdi gelip yakamıza yapışacaklar. Rahmi Koç'un bir yazısını geçen gazetede okudum. Diyor ki; "Köylü devlete yüküdür, devletin 12 milyar YTL zararı vardır." Ama dört tane hırsız bankalardan 60 milyar YTL para aldı. Ama bu ülkenin nüfusunun % 40'ı 12 milyar almış çok diyor. Devlet köylüyü sırtında taşıyor diyor, aslında biz onları sırtımızda taşıyoruz. Tüccar da almıyor. 250 taneden yukarı almıyor, geçen yıl ben kabımdan 250 tanelik zeytini 5800'e sattım. Ama şimdi soran yok alan yok. Yani Marmara Birlik'i de yarın bir gün özelleştirip birilerine peşkeş çekecekler. Yabancılara mı yoksa Yimpaş'a mı satarlar onu bilmiyorum.

- Sizce bu hükümet IMF politikasını uyguluyor mu?

- Zaten IMF'nin kölesi. Dünyada % 75 fındık üreten bir ülkenin köylüsüne "**sen fındığı sök, kivi dik**" der mi? İşte bu hükümet onların dediğini yapıyor. Şimdi de zeytin üretiliyor, her

liyor onlar da uyguluyorlar. Köylünün anasını ağlattılar. AKP hükümeti mahvetmek için geldi, AB'ye gireceğiz diye her şeyimizi onların eline verdik. Beş tane patron AB'yi istiyor diye AB'nin tarım politikasıyla köylüyü bitiriyorlar. Bugün TÜSIAD ne istiyorsa onu yapıyorlar, onların dini imanı para isterse memleket elden gitsin umurlarında olmaz.

- **Nemci Kopuz:** Bu fiyat belirlemesi tamamen hükümetin politikasıdır. Hükümet Marmara Birlik yönetimine bu fiyatı belirle diyor. Amaçları; Türkiye köylüsünü bitirmek ve şehirlere göçe zorlamaktır. Şehirlerde, işsiz kalıp kapkaç hırsızlık, fuhuş yaptırıp milleti birbirine düşürmek hedefindedir. Amaçları köylüyü inim inim inletmektir. Bu hükümet IMF, Dünya Bankası, AB, ABD'nin uydusudur. Onun için bunların hepsine hayır dememiz gerekir. Kesinlikle millet bu hükümetten kurtulmalıdır.

- Bu yaşadığınız sorun sadece zeytin üreticilerinin sorunları mı?

- Köylünün sorunu hep birdir. Fındığın da, tütünün de, pancarın da doğuda hayvancılık yapmanın da sorunu hep aynıdır. Yani Türkiye'nin her yerinde köylüyü bitirdi.

- Peki bu sorunların çözüm yolu nedir?

- Çözüm yolu erken seçimdir.

- Ya gelen hükümet de böyle olursa ne olacak?

- Gelecek hükümet, AB'ye IMF'ye hayır diyecek bir hükümet olmalıdır.

- Ürettiklerinizin karşılığını alıyor musunuz?

- Biz ürettiklerimizin karşılığını alamıyoruz. Bankalara borçlarımız var. Bu gidikle biz tarlamızı ve traktörümüzü de satmak zorunda kalacağız. Bazılarımız traktörlerimizi sattık.

- Bu birlik sizin birliğiniz değil mi?

- Evet Marmara Birlik bizim birliğimiz. Ama bu birlik bağımsız değil, Ticaret ve Sanayi Bakanlığı'na bağlı. Mesela bu birlik ülkenin birçok ilinde birliğe bağlı bayiler açılması gerekirken ürünlerin pazarlaması için ama bakanlık buna izin vermiyor.

Tüm bunların sorumlusu hükümettir!

- Siz bir işçi olarak yaşadığınız sorunlarınızı bize anlatır mısınız?

- **Şinasi Oğuz (işçi):** Biz işçiler de üreticilerin yaşadığı bu sorunlardan ister istemez etkileniyoruz. Biz üreticiden (patron) en az asgari ücretin üzerinde yevmiye istedik ama patron "**biz malı satamıyoruz ki size de verelim**" dedi.

- Bu yaşadıklarınızın sorumlusu kim?

- Bunun sorumlusu hükümettir, başka kim olacak. Bu gün 380 milyon asgari ücrete endekslemiş insanları. Buradaki bazı uyanıklar da asgari ücrete bakarak yevmiye veriyorlar. Aslında ben de bir üreticiyim. Balıkesir'in köylerinden geliyorum. 130 dönüm arazim var. Ürettiklerimizin karşılığını alamadığımız için, bak buraya gelip 18-20 milyona çalışıyorum. Yani biz üreticilerin ve işçilerin sorunu birdir. Karacabey'de bu sene 12 milyona işçi çalıştırıyorlardı. Şu an çalıştığımız üreticinin 20 ton mahsulü var, Marmara Birlik bunun sadece 1.5 tonunu alıyor, geriye kalanı tüccar gelip bedavaya kapıyor yani tüccar zengin oluyor.

- Yaşadığınız bu sorunları nasıl çözebileceğinizi düşünüyorsunuz?

- Hükümet pazar bulmuyorsa kredi vermiyorsa yani birliği desteklemiyorsa aynı Fiskobirlik'de olduğu gibi olacak. Yani üretici zor durumda kalıyor. Benim söylemek istediklerim çok ama sözün kısıası; yıllardan beri böyle gelmiş, işçiler ve üretici köylüler bir olursa böyle gitmez.

(Bursa)

✓ Zeytinyağı piyasasında AB oyunu!

Tariş Zeytin ve Zeytinyağı Birliği Başkanı Cahit Çetin, iki sezondur zeytinyağında AB eliyle suni bir kriz oluşturulduğunu belirterek, hükümetin acil olarak 1 YTL'den az olmamak kaydıyla prim ilan etmesi gerektiğini söyledi.

AB'nin belirsizlik ortamı yaratarak sistemli bir şekilde fiyatları aşağıya çektiğini ifade eden Çetin, bu nedenle fiyat açıklaması yapmak istemediklerini belirtti.

Tariş Zeytin ve Zeytinyağı Birliği'nin 2006/2007 zeytinyağı sezonu ile ilgili olarak bir basın toplantısı düzenleyen Birlik Başkanı **Cahit Çetin**, 2006 yılının başından itibaren fiyatlarda aşağıya doğru düşüş yaşandığını belirterek, "**Dünya üretimi 2 milyon 580 bin ton, tüketimi ise 2 milyon 760 bin ton seviyelerindedir. Piyasa verilerine göre zeytinyağı fiyatları aşağıya çekiliyor. Bu yapılırken, AB ülkesi üreticileri de korunuyor**" dedi. Türkiye'de ise koruma ve destek sisteminin çalışmadığını söyleyen Çetin, düşen fiyatlardan üreticinin de tüketicinin de mağdur olduğunu çünkü düşen fiyatların raflara yansımadığını belirtti. (H. Merkezi)

✓ AB tarımdan ne istiyor?

Ziraat Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi "AB sürecinde Türkiye tarım politikaları avantajları dezavantajları" konulu bir sempozyum düzenleyerek tarımda yaşananlara dikkat çekti.

21 Kasım Salı günü Kadıköy Belediyesi Bostancı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen sempozyumda konuşan Ziraat Mühendisleri Odası İstanbul Şube başkanı **Ahmet Atalık**; DTÖ dayatmalarına değinirken tarımın yok olma tehlikesi ile karşı karşıya geldiğini söyledi.

ZMO Başkanı **Gökhan Günaydın**'ın da söz aldığı sempozyumda; 2004-2005 yılları arasında tarım yapamaz hale gelen nüfusun 1980-2004 yılları arasındaki nüfusa eşit olduğu belirtildi. AB ve ABD'nin bizimki gibi ülkelere DTÖ aracılığı ile baskı yaptığını ancak kendi üreticisine büyük destek verdiğini söyleyen Günaydın; IMF DTÖ'nün dayattığı politikaların tarımı bitirdiğini bunun da zamana yayılarak işletildiğini ifade etti.

(İstanbul)

Ulusal Tarım Kurultayı tartışmalarla sonuçlandı

Kurultaya birlik, kooperatif, sendika vb. DKÖ'lerin katılımının yalnızca tartışma şeklinde olması, yaşama uygulanacak bir eylem planının çıkmamış olması ve sorunun sadece tartışılarak bırakılması ise gerçekte kurultayın ne kadar çözüm arayışı içinde olduğunun da bir başka göstergesi.

Ekonomisinin % 63'ünü tarımın belirlediği ve bu yüzdenin her geçen gün IMF güdümlü politikalarla düşürüldüğü Türkiye'de bir ilk olarak Ulusal Tarım Kurultayı yapıldı. Çukurova Üniversitesi'nin düzenleyicisi ve örgütleyicisi olduğu kurultaya Adana milletvekilleri, Adana Valisi, Harran ve Sütçü İmam Üniversitelerinden birçok öğretim görevlisi, tarım sektöründe örgütlenen odalar, sendikalar ve kooperatifler katıldı.

15-17 Kasım tarihleri arasında yapılan ve 3 gün süren kurultayda ise manzara bir kez daha egemenlerin anlayışlarının nasıl yayıldığını teşhir eder noktaya vardı.

Sıra itiraflarda

İlk gün açılış konuşması yapan Ç.Ü. Ziraat Fakültesi Rektörü **Dr. Ayzin B. Küden**; Türkiye'de böyle bir şeyin ilk kez yapıldığını söylerken bu kurultayda tarımın tüm sorunlarının mümkün olduğunca derin şekilde ele alınacağını ve amacın çözüm önerileri üretmek olduğunu söyledi.

İlk gün yapılan çalışma sempozyumlarında "Tarımın dünü ve bugünü" ve "Ulusal tarım ve küresel iliş-

kiler" konuları işlendi.

Konu çok, öneri çok, derman yok!

İkinci günü tarımdaki yapısal sorunlar, bitkisel üretim sorunları, gıda kalitesi ve güvenliği, tarımda teknolojinin kullanımı ve en son olarak doğal kaynaklar ve çevre sorunu üzerine tartışmalar yürütüldü.

Üçüncü gün ise ulusal tarım politikası arayışları ve tarımın geleceği konulu çalışmalarla kurultay bitirildi. Lakin bu çalıştaylarda kooperatif, sendika vb. üretici örgütlenmelerinin katılmaması, bu DKÖ'leri içine almayarak akademisyenler boyutu ile yapılması ise ayrı bir tablo sergiledi. Çalışmaların bitirildiği gün kurultaydaki çalışmalarla ilgili olarak raporlar okundu ve onaylandı. Raporların okunması sırasında dikkat çeken şey bazı çalışmalarda tarımda özelleştirmenin önüne geçilmesi gerektiği belirtilirken bazılarında ise özelleştirmelerin Türkiye'de tarımın önünü açacağı konusunda fikir beyan etmesi oldu.

Oysa özelleştirme politikalarının bir getirisi olarak tartışılan bitkisel ta-

rımdaki sorunların içinde gübre sorunundan GDO (Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar) sorununa kadar çeşitli sorunlar köylünün karşısına çıkmakta. Özelleştirmeler, son 6 yıl içerisinde Türkiye'deki birçok köylüyü tefecilerin eline düşürmüştü. **Aydın, İzmir, Tekirdağ, Çorlu, Mardin** vb. birçok yerelde ise köylüyü artık değil iflas, köle olarak kendi toprağında çalışması noktasına düşürmüştür.

Raporların okunduğu gün kapanış konuşmasını yapan **Prof. Dr. İbrahim Ortaç**; raporlardan bir sonuç olarak kırsal kalkınma uygulamasının güçlendirilmesi, üretici birlikleri ve kooperatiflerin yaygınlaştırılması ve desteklenmesi ile tarımda yaşanan sorunlar için bilimsel ve toplumsal çözüm bulunabileceğini belirtti.

Ancak yine de bir not olarak düşülmesi gerekenler var; kurultaya birlik, kooperatif, sendika vb. DKÖ'lerin katılımının yalnızca tartışma şeklinde olması, yaşama uygulanacak bir eylem planının çıkmamış olması ve sorunun sadece tartışılarak bırakılması ise gerçekte kurultayın ne kadar çözüm arayışı içinde olduğunun da bir başka göstergesi. (H. Merkezi)

✓Cargill'e af geldi!

Tarım arazileri üzerine kurulmuş sanayi işletmelerinin affedilmesi içeriği barındıran "Toprak Koruma ve Arazi Kullanım Kanunu"na ek olarak hazırlanan madde 21 Kasım Salı günü onandı. TBMM'ye Bursa AKP milletvekillerince sunulan ek madde önerisi protestolarla karşılanmış, özellikle yabancı sermayenin tarımdaki tahakkümünü artıran Cargill gibi daha nice şirketin "yasadışı" durumuna af niteliğinde olduğu söylenmişti. Geçtiğimiz ay kapısı mühürlenmiş ve halen üretime devam eden Cargill'in ise şu anda açılması bekleniyor.

Bu yasa ayrıca uluslararası emperyalist şirketlerin tarım arazilerini istedikleri gibi kullanmalarına da olanak veriyor. Cargill'in İznik Ovası'ndaki kaçak tesisine 8 yıllık sürede 6 kez dava açılmış en son olarak çeşitli DKÖ'lerin verdiği mücadele ile Danıştay 10. Dairesi yürütmeyi durdurma kararı alarak Cargill'in bu tesisinin kapanmasını sağlamıştı. (H. Merkezi)

✓Köylüler İstiklal'de AKP hükümetini süpürdü!

Manisa'nın Saruhan ilçesine bağlı Develi köylüleri köylerine yapılmak istenen Katı Atık Bertaraf Tesisi'ni protesto etmek için 18 Kasım Cumartesi günü İstanbul'a geldiler.

Ayakları ve erkeklerin belden yukarısının çıplak olduğu yaklaşık 70 köylü tarım arazilerine ve köylerine belediyenin ve çevre ilçelerden getirilen çöplerin atılmasını protesto etmek için çalı süpürgeleleriyle Taksim İstiklal caddesinde mafyayı, çeteyi ve AKP hükümetini süpürdüler. Galatasaray Meydanı'ndan Fransız Konsolosluk'u'na kadar "Çöpe hayır" sloganıyla yürüyen köylüler, zaman zaman oturma eylemi de yaptılar. Haklarını sonuna kadar savunacaklarını söyleyen köylüleri İstiklal'de bulunan insanlar alkışlarıyla desteklediler. (İstanbul)

Üretici de zarar ediyor, tüketici de

Mersin'de narenciye üreticisi köylüler hükümeti protesto etti. Hükümetin IMF direktiflerini uyguladığını, bunun sonucunda tarım ülkesi olarak bilinen ülkemizde açlıkla karşı karşıya kaldıklarını söyleyen portakal ve mandalina üreticisi köylüler yol keserek eylem yaptı.

26 Kasım günü Mezitli Belediyesi Kaleköy kavşağında toplanan köylüler "Hükümet istifa", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin" sloganlarını haykırarak yolu trafiğe kapattılar. Köylüler yanlarında getirdikleri portakal ve mandalinaları da yere dökerek ayakları ile ezdiler. Mersin-Silifke karayolunda yürümek isteyen köylüler çevik kuvvet polislerinin barikatı ile karşılaştılar. Polis eylem yapmakta ısrar eden bazı köylüleri gözaltına almak istedi ancak diğer köylülerin müdahalesi sonucu geri adım attı. Eylemde köy-

lüler adına konuşan **Av. Ahmet Şenyar** üreticinin elindeki ürünü 20 YKr'ye sattığını ancak ürünün üretildiği aynı şehirdeki büyük alış-veriş merkezlerinde 70-80 kuruşa satıldığını, bu fiyat ile üreticinin satış fiyatının 3 katı kâr edildiğini söyledi. Şenyar, Ankara-İstanbul arasındaki nakliye fiyatlarının da eklendiğinde limon ve mandalının 1,5-2 YTL'ye satıldığını dile getirerek hükümetin köylüye sırtını döndüğünü, köylünün de sırtını hükümete döneceğini ifade etti. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın daha önce Mersin'de "Ananı da al git" sözlerini sarfettiği **Mustafa Kemal Öncel** de eyleme katılan köylüler arasındaydı. Öncel Erdoğan'a seslenerek "Ananı ağlattım Tayyip, Mersin'e gelirken hesabını sağlam yap. Ben mücadele adamıyım, sen üslup fakirisin" diyerek tepki gösterdi. (Mersin)

Özgür Gündem kapatıldı, susmadı!

Sürekli olarak baskılara- engellemelere maruz kalan, binaları basılan, çalışanları gözaltına alınan **Ülkede Özgür Gündem** gazetesi ikinci defa kapatıldı.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Ülke- de Özgür Gündem gazetesinin **PKK-Kongra-Gel** propagandası yaptığını, “**örgütün işlediği suçlar ile suç ve suçlunun övüldü-ğünü**” iddia ederek yayınına 15 gün süreyle tedbir konulması için İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’ne müracaat etti. Mahkeme de gazetenin yayınına 15 gün süreyle durdurdu.

Kapatma kararından 6 gün önce 10 Kasım nedeniyle Gazi Ordu Evi’nde düzenlenen basın kokteylinde konuşan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt “**PKK’nin dergileri ve günlük gazeteleri yayınlıyor. Bunlara müsaade edilmemeli**” sözleri ile gerekli talimatları vermişti.

Daha önce de 4 Ağustos 2006’da İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığının talebi üzerine benzer gerekçelerle Gündem gazetesinin 15 gün süreyle basım ve dağıtımının durdurulmasına karar vermişti. Ancak infaz kararı yapılan itiraz üzerine durdurulmuştu.

Egemen sınıflar **Ülkede Özgür Gündem** gazetesini her fırsatta hedef göstermekten geri durmadılar. 19 Temmuz 2005’te Genel Kurmay İkinci Başkanı İlker

Başbuğ burjuva basına yönelik verdiği 3 saatlik brifingde gazeteyi “**bölücü terör yan- daşı**” olmakla suçlayarak “**önlem alınmalı**” demişti.

11 Haziran 2006’da Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Gazeteciler Cemiyeti Genel Kurulu’nda yaptığı konuşmada Gündem için “**paçavra**” sözlerini sarf ederek “**bu gazete- nin durdurulması lazım**” talimatını vermişti.

Gazetenin kapatılmasına ilişkin **17 Kasım**’da **İHD İstanbul Şubesinde** bir basın açıklaması yapan haber müdürü **Nurettin Fırat** kapatılma gerekçeleri arasında **DYP Başkanı Mehmet Ağar**’ın Kanal Türk’te yer alan konuşmalarının yayımlanması ile İsviçre vatandaşı bir gerillanın haberinin bulunduğunu söyledi. Kapatma kararında bu haberlerin “**habercilik anlayışına sığ- madığı**” iddiası olduğunu dile getiren Fırat, “**habercilik anlayışımızı hakim ve savcılara göre belirleyecek değiliz**” dedi. Son kapatma kararına tepki olarak Ankara Yüksel Caddesi’nde Toplumsal Demokrasi gazetesi dağıtan **ESP’liler** polisin saldırısına uğradılar. Gazete satışı yapan 12 ESP’li dövülerek gözaltına alındı. Buna karşılık aynı akşam **DTP, Halkevleri, HÖC, Kaldıraç, DHP, Alinteri ve Partizan**’ın da aralarında bulunduğu kurumlar tarafından bir basın

açıklaması yapıldı.

TMY, Abdülhamit yasalarını aratmayacak!

Terörle Mücadele Yasası’nın yürürlüğe girmesi ile duyarlı, demokrat ve yurtsever basın üzerindeki baskılar da arttı.

Yayınlar toplatılmaya, bürolar basılma- ya, çalışanlar gözaltına alınmaya başlandı. TMY ile birlikte yayının basımının yapıldığı matbaa bile bu kısılcın içine alınmaya çalışılıyor.

Egemenlerin farklı bir ses duymaya tahammülleri yok. Efendilerinden aldıkları emirleri yerine getirmenin telaşındalar. Ön- lerine çıkabilecek her engeli yok ederek yol almayı hedefliyorlar. Bunun için sadece yurtsever basını değil devrimci ve sosyalist basını da hedef tahtasına koyuyorlar.

Daha önce de **Yeni Demokrat Gençlik Dergisi** 12 Eylül günü tebliğ edilen bir kararla toplatılmıştı.. Bunun nedeni ise **TKP/ML TMLGB**’nin gerçekleştirdiği **Dilek Polat 13. Yaz Kampı** ve **Denge Ciwane** köşesindeki yazılar olmuştu. 13 Eylül günü **Özgür Halk** ve **Genç Bakış** dergilerinin yazarları müdürü ifade vermek üzere savcılığa çağrılıp tutuklandı, aynı gün iki dergi de eş zamanlı olarak basıldı. Arama adı altında yapılan baskında bürolarda bulunan hemen her şeye el konuldu. 14 Eylül tarihinde ESP’li 18 kişinin gözaltına alınmasına ilişkin Gaye Operasyonu’nu eleştiren yayınları nedeniyle Atılım gazetesi 15 gün kapatıldı.

Özgürlük türküleri susturulabilir mi?

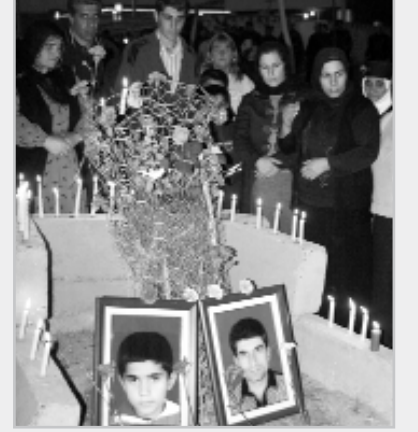
Devlet devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yönelik terörünü artırırken korkusunu ifade ediyor.

Egemenler, emekçi halkımızın bilinç- lenmesinden, aydınlatılmasından, örgütlenmesinden korkuyor. Hâkim sınıflar burjuva basın aracılığı ile halkımızın gerçekleri öğrenmesini engelliyor, onların kendilerine yabancılaşmasını sağlıyor. Devletin tüm baskılarına ve gözaltılarına rağmen özgür basın yoluna devam ediyor. **Devrimci ve yurtsever basının sesi susturulamaz. Çünkü bu ses maden ocaklarında kazma sallayan maden işçisini, tarlada gün doğumundan gün batımına kadar ter akıtan köylüyü anlatıyor. Onların acılarını, özlemlerini, sevinçlerini, hayallerini yansıtır.**

Bu ses demiryollarından, tersanelerden, fabrikalardan, makine gürültülerinin arasından yükseliyor. Bu ses yüzyıllardır kimliği, duyguları yok sayılmış kadınlardan yükseliyor. Tarih boyunca imha edilmek istenen bir ulustan yükseliyor. **Susturamazsınız;** çünkü bu ses Şemdinli’de devleti suçüstü yakalayan Kürt emekçilerinin baş eğmez çığlığıdır. Bedeller ödeyen bir ulusun dağlarda yankılanan türküsüdür.

Susturamazsınız; çünkü bu, zulüm altında acı çeken emekçi halkımızın hesap soran sesidir, bunu boğmaya gücünüz yetmez! **(H. Merkezi)**

Uğur’lar ölmesin!

Adı: Uğur

Soyadı: Kaymaz

Bizler onu okula gitmek için babası ile evden çıkarken örgüt üyesi oldukları gerekçesi ile polis tarafından vücuduna isabet ettirilen 13 kurşun ile hatırlıyoruz. **20 Kasım’da, devletin altında kendi imzasının da bulunduğu dünya çocuk hakları gününün hemen ertesinde katledildi.** 20 Kasım 2006’da Dünya Çocuk Hakları Günü kutlanırken Türkiye Kürdistanı’nda 21 Kasım 2006’da 12 yaşındaki bir çocuğun mezarı başında ağutlar yakılıyordu. Hem de aradan 2 yıl geçmesine rağmen katilleri elleri kolları serbest dolaşırken... Devlet çeşitli yerlerde dünya çocuk hakları günü nedeniyle çeşitli yerlerde göstermelik etkinlikler yaparken Mardin Kızıltepe’de baba ve oğlun mezarı başında toplananlar 2. yıldönümünde Kaymazların katledilişini protesto edip onları andı.

Mezar başında “**Uğur’unun katilleri yargılsın**” diyen anne **Makbule Kaymaz** “**İki yıl oldu. Ve her duruşmada isimleri okunan katilleri tutuklanmadı. Küçük bir çocuğu terörist diye öldürenler tutuklanmadı. Evimizi yıkan polisler halen tutuklanmadı. Katilleri yargılanana kadar mücadele edeceğiz. Küçük Uğur’unun katillerinin cezalandırılmasını istiyorum**” dedi.

Dünya çocuk hakları gününün hemen ertesinde 13 kurşunla katledilen Uğur Kaymaz egemenlerin çocuğa bakışını bir kez daha gösterdi. Uğur Kaymaz 13 kurşunla katledilen bir çocuk olarak hafızalarımızda kalacak. Ama bir başka yerde bir başka çocuğu Türkiye’de çalıştırılan 1 milyon 365 bin çocuktan biri olarak tanıyacağız. Ya da Emniyet kayıtlarına göre karakollara getirilen 100 bin çocuktan 35 bininin uyuşturucu ve hap bağımlısı olduğunu göreceğiz. **(H. Merkezi)**

Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz!

Ülkede Özgür Gündem gazetesinin yayınının durdurulmasını protesto eden ve “**Özgürlük İstiyoruz**” kampanyası çerçevesinde **18 Kasım**’da **Yüksel Caddesi**’nde **Toplumsal Demokrasi** ve **Atılım** gazetesi satışını yapan ESP’lilere saldıran polis 10 kişiyi gözaltına aldı.

Devrimci-sosyalist basına karşı her daim gerçekleştirilen saldırılardan biri olan yayın durdurma ve kapatma cezalarını protesto etmek için, yakın zamanda Türkiye çapında büroları basılan Atılım gazetesi ve yayını durdurulan Ülkede Özgür Gündem gazetesiyle dayanışmak için yapılan eylemde slogan attıkları gerekçe- siyle sivil polislerin gazete satışını engel-

lemeye çalışması üzerine başlayan tartış- ma çevik kuvvetin barikat kurmasıyla daha da gerginleşti. Gazete dağıtımını artık bitirmelerini isteyen polisin tutumuna karşı sesli ajitasyon yaparak gazete satışına devam eden kitleye azgınca saldıran polis, 10 kişiyi yaralayarak gözaltına aldı. Polisin bu saldırısına caddede bulunan insanlar da büyük bir tepki göstererek kitleyi sahiplenmeye çalıştı. 2 kişinin ağır yaralandığı saldırının hemen sonrasında bir araya gelen DKÖ’lerle birlikte gazete satışı devam ederken akşam saatlerinde ise saldırıyı protesto eden ve gözaltındakilerin serbest bırakılmasını isteyen bir basın açıklaması gerçekleştirildi. **(Ankara)**

Dersim'de operasyonlar yaygınlaşıyor

Şiyar Dersim kod adlı Tunceli Nazımiye doğumlu Metin Doğan ailesi tarafından alınarak, 25 Kasım 2006 tarihinde Nazımiye Merkez Mezarlığı'nda toprağa verildi. Doğan'ın cenazesi kitlesel bir şekilde uğurlanırken "Şehit namırım", "Barışa uzanan eller kırılınsın", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları kitle tarafından sıkça atıldı.

KKK'nin tek taraflı ateşkes ilanının üzerinden iki ay geçmesine karşın, TSK'nın gerillayı imhaya yönelik operasyonları aralıksız olarak sürüyor. Tunceli'nin Nazımiye ilçesi ile Bingöl'ün Yayladere ilçesi arasında kalan kırsal kesimde sürdürülen geniş kapsamlı operasyonlar devam ediyor. Sürdürülen operasyonlarda; 3 asker ölüerken, 6 HPG gerillası da şehit düştü. Yine yaşanan çatışmalarda; çok sayıda askerin yaralı olarak, Elazığ Askeri Hastanesi'nde tedavi altına alındığı edinilen bilgiler arasında. Yaklaşık bir hafta süren operasyonlar boyunca, kobra helikopterleri bölgeyi sürekli bombalarken, TSK'nın da ağır silahlar kul-

landığı yerel kaynakların verdiği bilgiler arasında. Tunceli Jandarma Bölge Komutanlığı'na bağlı birliklerin denetiminde gerçekleştiren operasyona, Elazığ ve Bingöl'den de özel hareket timleri katıldı. Faşizmin korkusu olan gerillanın ölü bedenleri her zaman olduğu gibi, bir kez daha çeşitli işkencelere tabi tutuldu. 4 gün boyunca keyfi nedenlerden kaynaklı Elazığ Fırat Üniversitesi Araştırma Fakültesi morgunda bekletilen cenazeler, 24 Kasım'da ailelerine teslim edilmeye başlandı. Şimdilik alınan üç cenazenin biri Adıyaman'a, biri Bingöl'e götürülürken, imha edilen gerilla birliğinin (Erzurum-Bingöl) sorumlusu Şiyar Dersim

kod adlı Tunceli Nazımiye doğumlu Metin Doğan ise ailesi tarafından alınarak, 25 Kasım 2006 tarihinde Nazımiye Merkez Mezarlığı'nda toprağa verildi. Doğan'ın cenazesi kitlesel bir şekilde uğurlanırken "Şehit namırım", "Barışa uzanan eller kırılınsın", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları kitle tarafından sıkça atıldı. Cenaze töreni esnasında dikkat çeken diğer bir nokta ise, yoğun "güvenlik" önlemleri alınarak, kitlenin etki altında bırakılmak istenmesi oldu. Buna rağmen halk, çocuklarını sahiplenerek, **Metin Doğan'a** son görevini layıkıyla yerine getirdi. (Erzincan)

Analar operasyonlar dursun dedi!

Barış Anneleri inisiyatifi, 26 Kasım Pazar günü saat 14.00'de, Haydarpaşa

Numune Hastanesi yanındaki parkta, son süreçte T. Kürdistanı'nda TC faşizmi tarafından yapılan operasyonlarla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı, "**Bizim muhatabımız onlar**" diyerek, Seli miye Kışlası önünde yapmak isteyen Barış Anneleri İnisiyatifi, polis tarafından engellendi. Bunun üzerine Numune Hastanesi yanındaki parkta yapılan açıklamayı Barış Anneleri İnisiyatifi dönem sözcüsü **Güler Buğday** okudu. Açıklamanın ardından görüşünü aldığımız, Güler Buğday, genel olarak Kürt halkının yaşadığı sorunlara değindi ve yapılmak istenenin Kürt ve Türk halklarını karşı karşıya getirmek olduğunu belirtti. Devamında ise, bu ülkenin aydınlarının, sanatçıların ve yazarlarının Kürt sorununa karşı duyarsız kaldıklarını, oysa yapabilecekleri çok şey olduğunu vurguladı. (Kartal)

"Tunceli'de barajlar sorunu"

Erzincan Tuncelililer Kültür ve Sosyal Yardımlaşma Derneği, 18 Kasım Cumartesi günü "**Tunceli'de Barajlar Sorunu**" konulu bir panel düzenledi. Açılış konuşmasını yapan Tuncelililer Derneği Erzincan Şube Sekreteri **Hakkı Özkan**, bölge özgülünde yaşanan barajlar sorununa değindi. Özkan konuşmasında "**Her direniş zaferle sonuçlanmaz ama her zafer direnişlerle kazanılmıştır**" diyerek sorunların hep birlikte sahiplenilmesi gerektiğini söyledi. Ardından Munzur Çevre Korumu Kurulu Sözcüsü **Hasan Şen**, Munzur'a yapılan/yapılmak istenen barajlara karşı yürüttükleri faaliyetlere ilişkin bir konuşma yaparak herkesi duyarlı olmaya çağırdı.

Ardından sözü alan Van YY. Üniversitesi Öğretim Üyesi **İlyas Yılmaz** yaptığı konuşmada; barajlar sorunundan nükleer santrallere, maden ocaklarından orman yangınlarına geniş bir yelpazede çevreyi tehdit eden sorunlara değinerek çözüm önerilerinde bulundu. Ardından bir konuşma yapan TUDEF Başkanı **İsmail Aslan**, dernek faaliyetlerine ilişkin bir konuşma yaparak paneli sonlandırdı.

Panel çok sayıda polis ve JİTEM mensubunun aldığı "**güvenlik(!)**" önlemleri altında yapılırken, **Umut Yayımcılık** da panelde stand açarak **Cafer Demir**'in son kitabı "**Sürgün**" ve diğer kitaplarının tanıtımını ve satışını yaptı.

(Erzincan)

İrkçı saldırılar sürüyor!

14 Kasım Salı günü **Bahkesir**'in **Ayvalık** İlçesine bağlı Küçükköy belde-sinde Kürt ulusuna mensup dört kişi, evlerine gittikleri esnada "**Kürtler ne zaman burayı terk edecek?**" diyen silahlı ve bıçaklı 5 kişilik bir grubun saldırısına uğradı.

Ayvalık ilçesinde kendisini fesheden DEHAP ve kapatılan HADEP'in ilçe yöneticiliğini yapmış olan Sebahattin Eniştekin, Necmettin Karataş, Halit Koçoğlu ve Ferit Aslan Küçükköy belde-sinde akşam saatlerinde bir aile ziyaretinden Gümrük Mahallesi'ndeki evlerine dönerken, araçla üzerlerine gelen 5 kişinin saldırısına uğradı. Saldırıya maruz kalanlardan **Sebahattin Eniştekin**, 25 yıldır beldede yaşadığını ve kimseyle bir sorununun olmadığını belirterek şunları söyledi: "Önceki gece geç saatlerde arkadaşlarla birlikte eve dönüyorduk. Birisi arabasını hızla yanımdan sürdü ve ileride durarak hışımına üstü-

müze geldi. '**Siz Kürtler ne zaman burayı terk edeceksiniz?**' diyerek küfür ederek bıçakla saldırdı. Olayın olduğu yerden uzaklaştık, ancak, bu defa saldırgan aynı arabaya 5 kişi daha alarak bize saldırdı. Ellerinde silah ve bıçaklar vardı. '**Ulan siz Kürtler ne zaman gideceksiniz?**' deyip tokat atıyorlardı. Bunun üzerine oradan uzaklaşarak belde-deki Jandarma Karakolu'na şikâyete gittik. Bu kişileri de getirdiler. Ancak, bu kişiler Karakol'da askerlerin gözlerinin önünde bize hakaret yağdırmayı sürdürdü. Can güvenliğimizle ilgili duyduğumuz endişeyi dile getirdiğimizde ise, karakol yetkilileri can güvenliğimizi sağlayamayacaklarını belirttiler." Aynı gün beldede 3 Kürt ailenin de evlerine molotof kokteyli atılırken, saldırıya uğrayanlar İHD Balıkesir Şubesi'ne başvurdu. DTP Ayvalık ilçe başkanı ise yaşananlarla ilgili kaymakamla görüştü.

(H. Merkezi)

Dikmen Vadisi, insanca yaşam hakkı için nöbette!

Dikmen Vadisi İlker Mahallesi'nde insanca yaşanabilir bir konut hakkı için mücadele eden gecekonduların mahalleden 7 eve gelen yıkım tebligatlarının süresinin dolması üzerine ateşler yakarak barikatlar kurmaya başladılar.

20 Kasım günü **DÖSİM Kongre Merkezi**'nde **Kentsel Dönüşüm Projesi**'yle ilgili sempozyuma katıldıktan sonra mahallede barikat kurmaya başlayan mahalle halkı gidecek evi olan veya kiralık ev tutabilen ailelerin belediye ile sözleşme yapıp evlerini terk etmesinin ardından mahallede bazı evlerin yıkıldığını söyleyerek mahallenin şimdi moloz yığınları ve yıkık gecekondulardan ibaret bir görüntü olduğunu dile getirdiler. Gidecek hiçbir yeri olmayanların kaldığı İlker Mahallesi'nde kalanlar da başlattıkları direnişle insanca yaşanabilir bir konut için mücadeleyi sürdürüyor. Ancak direnişin daha da boyut-

lanmaması için mahalle halkını yıldırma için her türlü yöntemi deneyen Ankara Büyükşehir Belediyesi mahallenin elektrikle-rini keserek insanları karanlığa mahkum ediyor. Suları da sık sık kesilmeye başlayan mahalleliler için mahallede direnişin başlamasında en fazla emeği olan insanların evine yıkım kararı gelmesi bardağı taşıran damla oldu.

7 eve gelen yıkım tebligatının 17 Kasım'da dolması üzerine 19 Kasım akşamından itibaren mahalledeki Barınma Hakkı Bürosu önünde nöbet tutmaya başladılar. Cumartesi akşamı mahalleye gelen yüzlerce polis barikatı aşamadığı için geri dönmek zorunda kaldı. Pazar günü sempozyum için Ankara'ya gelen Sulukule ve Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nden temsilciler de İlker Mahallesi'ni ziyaret ettiler. Aynı akşam da mahallede aynı eylem tekrarlanırken polis bu kez İlker'e uğramadı. Çoluk çocuk, genç-yaşlı gecekondular ateş yakarak Barınma Hakkı Bürosu önünde toplandılar. "**Melih Gökçek gidene kadar, proje çekilene kadar bu ateşler sönmeyecek**" diyen mahalleliler "**Artık eylem zamanı, isyan zamanı, halaya durma zamanı, zılgıt zamanı**" diyerek yakıtıkları ateşin etrafında halaya durdular. Mahalleli "**Halaya durmanın kayna-nası, halaya duranın belediye başkanı ölsün**" diyerek geç saatlere kadar halay çektikten sonra nöbete devam ettiler.

(Ankara)

Yeni bir Armutlu senaryosu mu?

Ölüm Orucunun 240. günlerine yaklaşmakta olan Av. Behiç Aşçı üzerinde devlet 19 Aralık'tan, K. Armutlu katliamından tanıdığımız kanlı senaryolarını yazmaya çalışıyor. Bilincinin yerinde olmadığı iddiasıyla ve katliam amacıyla polis, Ölüm Orucu eylemini devam ettiren Av. Behiç Aşçı'nın Kocaeli'de ikamet eden babasına, Aşçı'ya zorla tıbbi tedavi uygulanması için bir dilekçe imzalandı. Devletin bu girişimi akıllara yeni bir Armutlu mu sorusunu getiriyor. Hatırlanacağı üzere 19 Aralık'ta devlet düzenlediği katliam operasyonu ile direnişi bitiremeyince, ölüm orucunu dışarıda devam ettirenlere saldırmak Armutlu'da refakatçileriyle birlikte ölüm orucunda bulunan devrimcileri katletmişti. Şimdi de Behiç Aşçı'ya müdahale etmenin kendilerince yasal yollarını çizmeye çalışıyorlar.

Konuya ilişkin olarak 20 Kasım Pazartesi günü Behiç Aşçı ve avukatı aynı zamanda da Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Sekreteri Selçuk Ko-

zağaçlı tarafından Aşçı'nın bulunduğu direniş evinde bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamada polislerin imzalattığı dilekçeden sonra avukatların durumu anlatmasıyla baba Aşçı'nın yeni bir dilekçe yazarak polislerin imzalattığı dilekçeyi iptal ettirdiği öğrenildi. Açıklamayı yapan Av. Behiç Aşçı bilincini kaybetse dahi tıbbi müdahaleyi kabul etmeyeceğini belirterek, "Eylemi ancak hapisanelerdeki fiziki tecridin sona ermesiyle bitiririm" dedi. Aşçı müdahale/katliam olasılığına karşı da "Bu eve yapılacak bir polis operasyonu hepimizin ölümüyle sonuçlanır. Bunu herkes bilir ve anlayabilir. Bu nedenle siyasi iktidarı uyarıyoruz. Bir operasyonda bu evden cesetlerimiz çıkar" dedi.

Avukat Kozağaçlı da imzalatılan dilekçenin hiçbir geçerliliğinin kalmadığını bu evin kapısının silahlı ve gaz bombalıları hariç herkese açık olduğunu herhangi bir operasyona demokratik kitle örgütleri ve temsilcileri olarak izin vermeyeceklerini açıkladı. (İstanbul)

Bilincinin yerinde olmadığı iddiasıyla ve katliam amacıyla polis, Ölüm Orucu eylemini devam ettiren Av. Behiç Aşçı'nın Kocaeli'de ikamet eden babasına, Aşçı'ya zorla tıbbi tedavi uygulanması için bir dilekçe imzalandı.

Tecridin bir an önce kaldırılması gerekiyor

Tecridin son bulması, hapisanelerdeki hak ihlallerinin ve tecritten kaynaklanan ölümlerin bir an önce son bulması için Ankara'ya gelerek Adalet Bakanlığı ile görüşmelerde bulunan tabipler bakanlıkla yaptıkları görüşmelerden olumsuz yanıt alarak geri döndüler.

17 Kasım'da Adalet Bakanı ve Müsteşarı ile görüşmek için randevu talep eden İstanbul ve Ankara'dan doktorlar bakan ve müsteşarının Ankara dışında olması nedeniyle Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Kenan İpek ile iletişime geçtiler. İpek ise görüşmeyi "basına yansıtılabileceği, kullanılabilirliği, kamuoyu oluşturabileceği" gerekçeleriyle reddetti. Görüşmelerden istedikleri sonuçları alamayan tabipler Yüksel Caddesi'ne gelerek burada bir basın açıklaması yaptılar. (Ankara)

Behiç Aşçı'ya destek sürüyor

TAYAD üyelerinin F tipi hapisanelerdeki tecrit uygulamasının kaldırılması talebi ile 11 Kasım'da başlattıkları bir günlük açlık grevi her Cumartesi Bakırköy Özgürlük Meydanı, Taksim ve Kadıköy meydanında devam ediyor.

Dersim'li avukatlardan destek

Avukat Behiç Aşçı'yı Dersimli meslektaşları yalnız bırakmayarak bir günlük açlık grevi yaptılar. Tunceli Barosu'nun aldığı karar doğrultusunda Av. Behiç Aşçı'nın ölümünü engellemek ve soruna dikkat çekmek için baroya bağlı 10 avukat açlık grevi gerçekleştirdi.

Meslektaşları Aşçı'ya destek veriyor

22 Kasım Salı günü Ölüm Orucu'nun 232. gününde Av. Behiç Aşçı'nın cüppesini meslektaşları Adalet Bakanlığı'na gönderdi. Tecride Karşı Dayanışma Komitesi Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından Av. Behiç Aşçı'nın cüppesini Adalet Bakanlığına gönderdiler. Ayrıca Aşçı'ya destek için BDSB de bir eylem gerçekleştirdi. (H. Merkezi)

TAYAD'dan AP'yi işgal eylemi

Dünyanın en büyük haber ajansı olan Associated Press'in (AP) Ankara İrtibat Bürosu 20 Kasım'da TAYAD'lı ailelerin tecrit sorununa dikkat çekmek için yaptıkları eylemle işgal edildi. 29 kişinin katıldığı işgal eyleminde ajans çalışanlarına hiçbir zarar vermeden ajans camlarından dışarıya F tipi hapisaneleri ve tecriti protesto eden pankartlar asıldı.

Saat 10:30'da başlayan işgal eylemini sonlandırmak için Ankara İtfaiyesine bağlı araçları da getiren Ankara Emniyet Müdürlüğü eylemin başlamasından 1.5 saat sonra içeriye gaz bombalarıyla saldırmak 29 kişiyi döverek gözaltına aldı. Saldırının basın tarafından görüntülenmesini istemeyen çevik kuvvet gözaltına aldığı TAYAD'lılara polis otobüsleri içinde de işkence yaptı. Öğleden sonra savcılığa çıkarılan gözaltılardan 11 kişi yaşları küçük olduğu için bırakılırken 18 kişi tutuklanarak Sincan'a götürüldü. (Ankara)

Gülcan ve Sevgi'nin sağlık durumları

Gülcan Görüroğlu

Gülcan Görüroğlu

Ölüm Orucu'nun 206. gününde olan Gülcan Görüroğlu'yla ilgili olarak Adana Direnişevi'nden aldığımız bilgiye göre sağlık durumu her geçen gün ağırlaşmakta. Eylemine 60 kilo ile başlayan Görüroğlu'nun şu anda 37 kiloya düştüğünü, görme, uykusuzluk, baş dönmesi, mide bulantısı, mide krampları, el ve ayaklarda uyuşma ve ağrı gibi problemler yaşadığını, tansiyonunun 6.5-4.5 şeklinde seyrettiğini ve nabzının 76 olduğunu öğrendik. Ayrıca aşırı güç kaybına bağlı olarak sürekli yatakta olduğunu ve ziyaretçilerini de ancak yatakta karşılayabildiğini öğrendik.

Sevgi Saymaz

Sevgi Saymaz

Eyleminin 211. gününde olan Sevgi Saymaz Uşak'ta hapisanede olmasından kaynaklı çok fazla bilgi alınamamakla birlikte mektupla gelen bilgiler ışığında aşırı görme problemi yaşamaya başladığını ve durumunun Görüroğlu'yla aynı derecede olduğunu öğrendik. Ayrıca geçtiğimiz günlerde kolluk güçlerinin Saymaz'ı zorla hastaneye götürdüklerini ancak bilinci açık olduğu için irade sergilemesinden kaynaklı hiçbir müdahalede bulunulmadan kolluk güçlerinin onu hapisaneye geri getirdiklerini öğrendik.

Yasaklar ve direniş sürüyor...

L Tipi hapisanede işkence

Ankara Üniversitesi'nde düzenlenen panelde eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk ve Adalet Bakanı Cemil Çiçek'i protesto ettiği için bir süre tutuklu kalan **Levent Çakır** adlı öğrenci, **Sincan L Tipi Hapishanesi**'nde işkence gördüğünü ve hukuk dışı uygulamalara maruz kaldığını açıkladı.

Çakır, hapishane girişi sırasında soyularak üst aramasına karşı çıktığı için yaklaşık 4 saat boyunca dövüldüğünü belirterek, olay nedeniyle suç duyurusunda bulunmak için yazdığı dilekçenin ise hapishane müdürü tarafından yırtıldığını aktardı.

Çakır, yaşadıklarını ailesine aktardığı bir görüş sırasında ise 30 dakikalık görüş süresinin 15 dakikaya indirildiğini ve konuya ilişkin savcılığa yaptığı suç duyurusundan ise bir sonuç alamadığını ifade etti.

Ağrı Hapishanesi'nde hak gaspları!

Ağrı M Tipi Kapalı Hapishanesi'nde hükümlü olarak bulunan **TKP/ML** dava tutsağı **Fadime Özkan** gazetemize gönderdiği mektupta yaşadıkları hak gasplarını ve baskıları anlattı.

* Kadın tutsakların bulunduğu koğu, ana koridordan açılan küçük bir delikten gardiyanlar tarafından izlenmektedir. Bunun farkedilmesinin ardından gardiyanlar herhangi bir yaptırıma maruz kalmazken, karşı koyan tutsaklar hakaret ettikleri gerekçesiyle disiplin cezasına maruz kaldılar.

* Özkan, 24-25-26 Ağustos tarihlerinde Filistin halkıyla dayanışmak amacıyla yaptığı Açlık Grevi sonrası, görüş ve sevk gibi konularda cezalar alırken, ortak kullanım alanlarından men cezası aldı.

* Özkan zorla götürüldüğü adli koğuştan yine zorla **"adlileri örgütlediği"** gerekçesiyle alındı. Ayrıca yaklaşık 4.5

aydır açık görüş hakkından yararlanamamaktadır.

* Özkan, mektubunda daha önce toplu olarak verilen ilaçlarının artık tek verildiğini ve bunun insan onuruna aykırı olduğu için bir süre ilaç kullanmadığını ve doktorların araya girmesiyle ilaçlarının kendisine toplu olarak verildiğini belirtti.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde ceza yağmuru

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde daha önce devrimci tutsakların **"savunmamız alınmadan ceza verildi"** diyerek yaptığı itirazı Ağır Ceza Hakimliği haklı bulmuş ve verilen disiplin **"ceza"**larından biri iptal edilmişti. Ancak son olarak tutsaklara **"kapı dövüklere"** için açılan soruşturmalarda üçer aylık devreler halinde onbeş aya kadar vardırılan **"kapalı görüş cezası"** verildi. Tutsaklar daha önce verilen **"ceza iptali"**ni emsal olarak göstererek itiraz etmelerine rağmen bu defa **"savunma hakkının kullanılmaması"** görmezlikten gelindi. Daha önce de defalarca aynı hukuksuzluk tekrarlanmıştı. Hapishane idaresi ve İnfaz Hakimliği yasaları

uygulamama hakkını bir kez daha ortaya koydular. Oysa istedikleri durumlarda yapılan itirazları **"yasalar böyle"** diyerek yasalara uyma zorunluluğunu dile getirmektedirler. Kuşkusuz bu ikiyüzlülük sistemin doğasında vardır ve F tiplerinde yıllardır uygulanan tecrit uygulamaları idarelerin keyfi uygulamalarıyla azalıp yoğunlaşsa da sürekliliğini korumaktadır. Bunun nedeni tecridin devlet politikası olmasından kaynaklanmaktadır.

Şu an üç aylık kapalı görüş yasakları bazı devrimci tutsaklara uygulanmaya başlamıştır. Şu anda **"ceza"**sı olan devrimci tutsaklara aynı anda iki **"ceza"** uygulanmadığından, bu cezaların bitiminde kapalı görüş yasakları uygulanmaya başlayacaktır.

"Düşünce yasak, dil yasak"

13 Kasım Pazartesi günü İHD İzmir Şubesi ve TAYD-DER, Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu ve hükümlülerin aileleriyle yaptıkları telefon görüşmeleri esnasında Kürtçe konuşmalarının engellenmesini protesto etti. Hapishane önünde yapılan eylemde kitle adına açıklama yapan İHD İzmir Şube

Sekreteri Av. Adil Ercan Korkmaz tarafından ilk önce Kürtçe yapılan açıklama, ardından İHD İzmir Şube Başkanı **Lütfü Demirkapı** tarafından Türkçe olarak tekrarlandı.

Açıklamanın ardından kitle, alkış ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı.

(H. Merkezi)

Tezkere tutukluları serbest bırakılsın!

25 Kasım Cumartesi günü **Taksim Tramvay Durağında** **ILPS**, **HÖC**, **Kaldıraç**, **ODAK**, **Devrimci Hareket**, **EHP**, **HKM** ve **PDD** 5-6 Eylül'de tezkerenin Meclis'te onaylanmaması için yapılan eylemde gözaltına alınıp tutuklanan 18 anti-emperyalistle dayanışmak ve Ortadoğu'daki işgali protesto etmek için basın açıklaması yaptılar. Açıklamada emperyalist saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılırken, halen tutuklu bulunan 18 anti-emperyalistle dayanışmak ve onları yalnız bırakmamak için duyarlı olan herkesi mahkemenin olacağı gün Ankara'da olmaya davet ettiler. 5-6 Eylül'de tezkerenin onaylanmaması için Ankara'da yapılan eylemde polislerin terör estirmesiyle 60 kişi gözaltına alınmış, bunlardan 18'i tutuklanarak Sincan F tipi hapishanesine konulmuştu.

(İstanbul)

"TMY çöpe halklara özgürlük"

TMY'ye karşı dayanışma eylemleri

İSTANBUL

ESP'lilerin **"Gaye"** operasyonunun ardından başlattıkları **"Özgürlük istiyoruz"** kampanyası çerçevesinde her Cumartesi **Galatasaray Lisesi** önünde düzenledikleri eylemin bu hafta 6.sı düzenlendi. **"Sendikal özgürlükler önündeki engeller kaldırılmalı, tutuklu sendikacılar serbest bırakılmalı"** pankartının açıldığı eylemde **Tekstil-Sen**, **Belediye-İş 2 No'lu Şube** ve kamu emekçileri destek verdi.

ESP'den coşkulu gece
ESP ve **BEKSAV** tarafından 18 Kasım'da **Caferağa Spor Salonu**'nda

düzenlenen gece coşkulu görüntülere sahne oldu. Gece, **BEKSAV** yönetim kurulu başkanı **Hacı Orman**'ın konuşması ile başladı. Devlet terörüne değişen Orman, tutsakları selamladı ve mücadelenin devam edeceğini söyledi. Devrimci kurumların da destek mesajları gönderdiği gecede **Hilmi Yarayıcı**, **Koma Denge Hevi**, **Agire Jiyan**, **Grup Munzur** ve **Grup Vardiya** sahne aldı.

MERSİN

Partizan, **ESP** ve **DHP**'nin örgütlediği süreklileşmiş eylemlerin bu hafta üçüncüsü gerçekleşti.

18 Kasım Cumartesi günü saat

13.00'de Taş Bina önünde **"TMY çöpe halklara özgürlük"** pankartı açıldı. Okunan basın metninde TMY'nin kaldırılması istendi.

İZMİR

Partizan, **DHP**, **İHD**, **EHP**, **SDP** ve **YEKAT** saat 12:30'da Konak/Kemeraltı girişinde bir araya geldi. Yapılan açıklamada **"Söz-eylem-örgütlenme hakkımızın TMY ile daha da daraltıldığı ortamda biz işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin ve de Kürt halkının özgürlük çığlığına buradan güç vermeye devam ediyoruz"** denildi.

“Kanıksama ve içselleştirme” eleştirisine bir yanıt...

Merhaba Dostlar,

Yürüyüş Dergisi'nin 5 Kasım tarihli 77. sayısında “**Kanıksatmak oligarşinin başarısıdır**” başlıklı kısa bir yazı yayımlandı. Yazıda **Kandıra 1 No'lu F Tipi'nde 26 Ekim** (bayram) açık görüşünde tutsaklar cephesinde ortaya çıkan 2 farklı tutum, DHKP/C davasından bir tutsağın mektubundan alınmış. Ve kendileri dışındaki (bizim de dahil olduğumuz) üç siyasetin tutumu “**kanıksama ve içselleştirme**” olarak nitelenmiş.

Elbette kendi “doğrularını” ortaya koyan, sürecin tüm gelişimini göz ardı eden böylesi bir yaklaşım karşısında bizim de söyleyeceklerimiz olacak.

İlgili tutsağın kaleminden dökülen “**belki de slogan atıp ‘gürültü’ yaparak rahatsız ettiğimiz için bize kızdılar(!)**” sözcükleri iki insanın mektuplaşması çerçevesinde belki “**bir yere**” oturtulabilir, yani “**espri**” mahiyetinde. Ancak bu biçimiyle dergi sayfalarına yansıtılınca iğreti, banal bir apolitik yaklaşımın argümanı olmaktan başka bir anlam ifade etmiyor bizler açısından.

Evet, sonuçtan bakacak olursak, iki farklı tutum ortaya çıkmıştır. DHKP/C tutsakları askerinin bulunduğu açık görüşte slogan atmış ve protesto etmişlerdir, diğer siyasetler ise daha önce kapı-dövmenin de dahil olduğu protesto biçimini sonlandırmışlardır. Ancak bu sonucu anlayabilmek için sürecin bir bütün olarak gelişim seyri bilinmelidir. Bu gelişim seyri bilindiği zaman DHKP/C'lilerin hiç de masum olmadığı açıkça görülecektir. Biz kendi cephemizden gelişmeleri aktaracak ve kendi yaklaşımımızı ortaya koyacağız.

Bayram açık görüşlerine (ve de diğer özel günlerdekine) askerinin girmesi 2004'ün sonlarında uygulanmaya sokulmuştur. Bu uygulama karşısında tutsaklar, tavır koymuş, görüşten askerinin çıkmasını istemiş, asker çıkmayınca da durumu ailelerine anlatarak slogan atıp görüş yerini terk etmişlerdir. Ve kapı dö-

vülmüştür.

Sonrasında DHKP/C'li arkadaşlar askerli görüşe hiç çıkmama ve slogan ve kapı önerisiyle ve iki haftada kapalı görüş protestosu yapma önerisi ile gelmişlerdir. Biz ise, bunun etkisiz ve zorlayıcı olmaktan uzak bir tavır olduğunu, görüş mekânına gidip belli bir süre ailelerle birlikte protesto gerçekleştirmenin (slogan vb.) dönüşte üst aratmanın, kapı dövmenin ve ailelerin de hep birlikte suç duyurusunda bulunmasının, savcıyla görüşmesinin daha zorlayıcı ve aktif bir tutum olduğunu belirttik. Ayrıca **TUYAB, TAYAD, DETAK** gibi aile kurumlarının ortak bir eylemlilik geliştirmesinin iyi olacağını ifade ettik.

Bu tutumumuz DHKP/C'li arkadaşlar tarafından “**ben eylem yapmak istemiyorum, anne babamı görmek istiyorum anlamına gelir**” şeklinde, gayri siyasi bir tutumla yanıtlandı. Aile kurumlarının bir aradalığına dair önerimiz ise genel olarak sessizlikle karşılandı. Biz azınlıkta kaldığımız içindir ki genel yaklaşımlara uyduk.

Ancak, işe bakın ki bizim ailelerle birlikte belli bir süre görüş yerinde protesto yapalım, üst aratmayalım vb. şeklinde yukarıda sıraladığımız biçime yukarıda belirttiğimiz yanıtı veren arkadaşlar, sonrasında “**üst aratmama**” haric benzer bir öneriyle geldiler. Önerinin farklı yanlarından biri de, görüş süresi boyunca görüş mahallinde kalma ve görüşü “**nümayiş**” tarzında gerçekleştirilmeydi... Bize gelince (hem de bizimki daha ileri noktada bir öneri olduğu halde) “**ben anne-babamı görmek istiyorum**” şeklinde yorumlanan bu tarz, kendileri söyleyince birden en doğru siyaset oluverdi! Bunu da idareyle yaptıkları görüşmeden aldıkları sinyale bağladılar ve böylece idareyi ölçeceklerini ifade ettiler. Bu önerileri yapılan tartışma sonucu azınlıkta kaldığı halde, (ki biz arkadaşların tutarsızlığını ifade etsek de önerilerinin ana noktasını desteklemiştik) arkadaşlar genel eğilimi çiğneyerek kendi başlarına görüşe çıktılar, biz ise genel eğilim bize ters olmasına rağmen genel eğilimi ifade eden çoğunluğa uyduk ve görüşe çıkmadık. Böylece iki farklı pratik ortaya çıktı o zaman. Ve bu tutumun mimarı ben-merkezci politik bir hatta sahip olan DHKP/C'liler oldu. Bugün bizler için “**düşmanı sevindirdiler**” diyen DHKP/C tutsakları, aynı mantıkla bakarsak, bundan bir buçuk yıl önce kendi başlarına hareket ederek ne yapmışlardı acaba?

Biz bu baltalayıcı, ortak duruşu işlevsizleştirici tutumu net bir biçimde eleştirdik ama dışımızdakilerin politik yaklaşımlardan uzak olan “**kaygılarından**” dolayı gereği gibi tartıştırmayı sonuç-

landıramadık.

Sonrasında “**idarenin tavrını ölçmek**” için gerçekleştirdikleri bu tutumda idarenin net tavrı ortaya çıkmasına rağmen ısrar etti ve bunu diğer siyasetlere önerme yerine “**biz böyle yapacağız**” şeklinde deklare etme tutumuna girdiler. Bu anti-demokratik yaklaşımı da eleştirdik.

En son şöyle bir ortaklık çıktı, ziyarete çıkılacak asker varsa müdür çağrılacak, asker çıkmazsa 10-15 dakikada bir slogan atılacak, geri dönüşte de yine slogan atılıp kapı dövülecek. Yaklaşık bir buçuk yıl önce alınan bir tutumdu bu.

Peki, bizim tutumumuz neden değişti? Geline aşamada öyle bir durum oluştu ki, bu tutumu sahiplenmede bir gevşeklik, isteksizlik gözlemledik, ailelerde de bir tepki vardı. Bununla birlikte, gerçekten de artık eylem bir işlevsellikten uzaklaşmış, sadece bu biçimiyle miadını doldurmuştu. Esas nokta burasıydı. Daha farklı biçimlerde güçlendirme zemini de yoktu. Ta askerinin içeri girmeye başladığı ilk zaman dile getirdiğimiz ailelerin, demokratik kurumların vb.nin de sürece güçlü katılımı sağlanamamıştı. Böyle bir ortamda, slogan ve kapı dövme tavrını bırakma önerisi geldi. Bu durumda iki seçenek vardı, ya hiç askerli görüşe çıkılmayacaktı, ya da çıkılırsa da işlevsiz olan eski tutum terk edilecekti. (Eski tavrın güçlendirilmesi gibi üçüncü bir seçeneğin zemini yoktu, olsaydı tercihimiz olurdu). Bu durumda biz, başka bir hapisanede (Sincan) askerli görüşe çıkıldığını (**-ki burada kanıksama diyen DHKP/C'li arkadaşlar da Sincan'da askerli görüşe çıkıyorlar**) bu sorunun ilkesel bir sorun olmadığını, mevcut duruma göre esneme yapılabilecek bir sorun olduğunu ve içinde bulunulan genel ve özel durumu hesaba katarak askerli görüşe çıkılabileceği önerisine “**evet**” dedik. Çıkan ortaklıkta, eğer görüş yerinde provokatif bir tutum olursa buna tavır takınılacığı da vardı. Gelişen tavrın özeti de budur.

Mevcut durumda DHKP/C'li arkadaşlar eski tutumu sürdürdüklerini söylediler de, örneğin eskiden bu protestonun içinde kapı dövme de varken, bahsettikleri açık görüşte kapı dövmemişlerdir, görüş esnasında 3-4 kez slogan atmaları gerekirken bir kez slogan atmışlardır. Bunlar bile pratikte bu tavrın ne hale geldiğini ortaya koymaktadır. Mevcut duruma katkıda bulunucu hiçbir etkisi kalmamıştır. İdare bu durumdan memnundur.

Evet, bu sürecin özeti budur. Genel süreç içerisinde elbette tek tek tüm tarafların çeşitli eksikliklerinden bahsedilebilir, ancak DHKP/C kendini süttü çıkmış ak kaşık görerek ve başkalarına

yaftalar yapıştırarak siyaset yapmayı bir tarz haline getirmiştir.

DHKP/C tutsakları “**kanıksama**” ve buna benzer ve bundan daha “**ağır**” söylemlerde çok bulundular ama bizim burada pratiğimiz ve fiili tutum önerilerimiz ortadadır. DHKP/C tutsaklarının bunlar karşısındaki tutumu da ortadadır, bir kısmını reddetmiş, bir kısmına cevap dahi vermemiştir, bizim devrimciler arası demokrasi anlayışımız ve demokrasiye bağlılığımız ortadadır, arkadaşlarımızın da(!) Yine çeşitli hapisanelerde bizim tavırlarımız ortadadır, onlarınki de... Bunları tartışmayacağız ama arkadaşlar birilerine bir şeyler söylerken önce dönüp bir kendilerine bakmaya da siyasi alçakgönüllülüğün saymalıdır. Ama maalesef biz burada her seferinde bu arkadaşların ben-merkezci, kibirli ve umursamaz yaklaşımlarıyla karşılaştık. Bundandır ki yazdıkları bizi hiç şaşırtmadı. Fakat bu zamana kadar çoğunlukla tek başımıza olsa da yanlışlarına karşı durduk, eleştirdik, bundan sonra da aynısını yapacağız. Umarız arkadaşlar da gelişmeleri aktarırken yazdıklarını tekrar tekrar okuyup yollarlar.

Değerli Dostlar,

Biz kendi cephemizden olaya dair düşünce-değerlendirmelerimizi ortaya koyduk. Kandıra 1 No'ludan Tutsak Partizanlar olarak mektubumuza gazetedede yer verirsiniz memnun oluruz.

Bizler de bu ara bolca gelen disiplin cezalarıyla uğraşyoruz. Yazacağız size durumları. Herşeye rağmen iyiyiz ve moralimiz de yerinde.

Sizlere içten dostluk sevgilerimizi, sıcaklığımızla selamlarımızı yolluyoruz.

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi Tutsak Partizanlar

Anma
Düzenin yarattığı;
Fuhuşa,
uyuşturucuya ve
çeteleşmeye karşı
yürüttüğü
mücadelede çeteler
tarafından katledilen
İkitelli
Temel Haklar üyesi
Birol Karusu
Ölümsüzdür!
Anısını
mücadelemizde
yaşatacağız!

PARTİZAN

Öncü Plastik AŞ. işçilerinden mektup var

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet sürdüren Öncü Plastik Fabrikasında çalışan işçiler, sendikalaşma mücadelesine girince, tüm işyerlerinde olduğu gibi, işverenin saldırısı ile karşı karşıya geldiler. Yetki alınmasını engellemeye çalışan Öncü Plastik işvereni ilk etapta 13 işçiyi işten çıkararak, sendikalaşmanın önünü kesme çabalarını hızlandırdı. Bu duruma karşı direnen Öncü Plastik işçileri, mücadelelerini kamuoyuna duyurma girişimleri çerçevesinde gazetemize bir mektup yazarak, sendikalaşma mücadelelerini paylaştılar:

“Hak aramanın yolunun ana noktasının birlikte hareket ve örgütlü bir ortamda olacağına karar veren arkadaşlarla tartışarak, çareler arayarak ortak noktayı aynı hedefe kilitledik. Üç beş kişi olarak başladığımız grup her geçen gün çoğalmaya başladı. İçimizdeki umut, her geçen gün daha da güçlenmekte, güçlenmekteydi! Çünkü varacağımız nokta ortak. Artık örgütlü olmanın yeri, arkadaşlar tarafından daha önce görüşülen Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası olarak karara verilmişti. Yaratılmış olan bu çoğunluk, sendikalanın görüşülmesi doğrultusunda, resmi üyelik için istenilen çoğunluğun üyelik aşamasına getirilmesi gerekmektedir. 25.06.2006 tarihinde toplanan komite 27.06.2006 tarihi itibarıyla üyeliklere geçilmesine karar verdi. Bizler artık arkadaşları üyelik için nasıl götüreceğimizi düşünmeye başladık.

Aldığımız karar doğrultusunda, ertesi gün sendikaya akın oldu. Üyelik için çalışan ve kendilerini güçlü hissedenden dostlar çıkan arkadaşlarına destek amacıyla 1.5 gün gibi kısa bir sürede çalışanların yüzde yetmiş beşini üye yaptılar. Gelişlerini hızlandıran ve ateşleyen işten atılan arkadaşlar olmuştuk. Patronun oynadığı oyun tutmamıştı. Çünkü içerde oluşmuş olan bağ, dayanışma, dostluk ve sınıf gücü vardı. **Artık zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamıştı.** İstenen örgütlenme ruhu yaratılmıştı. Patron tekrar bu gücü kırmak için ikinci bir altı kişinin daha işine son verdi. Ama artık oynadığı oyunlar yeterli olmuyordu. Yaptığı her harekete karşı bizlerden tepki alıyordu. Verilen cevaplar ve tepkiler; yemek yememe, iş yavaşlatma, servislere binmeme, tıraş olmama, kart basmalarda ve istirahat saatlerinde alkış ve düdük alma gibi eylemlerle Gebze Organize Sanayisi'nde çalışan diğer işçi dostlara, dayanışmanın yolları ve gücü gösteriliyordu.

(...) Bugünkü sendikal mücadele-

miz ekonomik-demokratik sınırlarla çevrili bir konumda olmasına rağmen bunu aşmaya çalışmalıyız. Dolayısıyla devrimci-demokratik tüm değerlere sahip çıkarak, patronlara karşı mücadele etmeli, gasp edilen hak ve kazanımlarımızı geri almaya çalışmalı ve iktidarı gerekli işçi kanunlarını çıkarmaya zorlamalıyız. Bugün içinde bulunduğumuz koşullarda ekonomik, demokratik, politik, sendikal hak ve özgürlüklerimizin elde edilmesinin tek çaresi, bütün sınıf kardeşlerimizle birleşerek, mevcut sendikayla birikimi toparlamak ve bu cephede tüm demokrasi güçleri ile mücadeleyi yükseltmektir.

(...) İşçilerin en temel talepleri için bile hapisleri, işkenceleri, ölümleri göze aldığını-alacağını sınıf mücadelesi tarihi öğretmektedir. Burada yapılan eylemlerde;- en geri talepler dahi çalışanla patronu karşı karşıya getirmektedir- ilk aşamalarda ekonomik taleplerle başlayan harekette bile politik yön vardır. Ekonomik mücadele küçümsenmemelidir, çünkü sendikal mücadelede önemli bir boyutu vardır.”

Merhaba

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte burjuvazi ve proletarya arasındaki iktidar savaşı çeşitli siyasi, ekonomik ve politik çatışmalara sebep olmuştur.

Burjuvazinin kendi iktidarını korumak ve ömrünü uzatmak için emekçi halklar üzerinde estirdiği en büyük saldırılardan biri de kültürel yozlaşma dediğimiz, bireyi kendine ve topluma yabancılaş(tır)ma politikası ve aynı zamanda kültürel yozlaşma, gerici egemen kültürün muhalif kültürleri dejener etme sürecidir. Bu politikalar daha çok sınıf çelişkilerinin keskinleştiği ve devrimci muhalefetin etkin ve yoğun olduğu bölgelerde iktidar sahiplerince bilinçli, planlı ve programlı bir şekilde devreye sokulmaktadır. Çünkü bilindiği gibi kişiyi ve toplumu kendi öz sorunlarından ayırmanın ve bu sorunlara karşı oluşturulabilecek veya oluşturulan örgütlü mücadeleden ayrı tutmanın yegane yollarından biri de yaratılan kültürel erozyondur.

Ve bu erozyon saldırısının yaşamımızın her anına hükmettirilebilmesi için egemenlerce geniş bir saldırı konsepti geliştirilmektedir. Bugün bu saldırı dalgasının en önemli ayağını oluşturan **medya-basın** organlarıdır. TV'lerde yayınlanan programlardaki kalite düşüklüğü, haber mönümüne “sanatçı” diye sunulan tüketim toplu-

munun yüzü halka kapalı asalak karakterlerin özel hayatları, gündemimizi meşgul etmektedir. Yine aynı zamanda eğitim sistemindeki çarpıklık araştıran, sorgulayan yeni nesilden ziyade ezberci, toplumsal sorunlara ve olaylara kapalı bireyci bir nesli ortaya çıkarmaktadır. Geneli hedef alan bu saldırı furyası yerelerde de kendini farklı bir şekilde hissettirmektedir. Ve bu etkileşim sürecinden nasibini alan emekçi bölgelerden biri de Sarıgazi'dir.

Sarıgazi özellikle 94 süreçlerinde zorunlu göçler nedeniyle gerilla faaliyeti yürütülen bölgelerden yoğun göç alan semtlerden biridir.

Egemen güçlerle sürekli çatışma halinde bulunan bölge halkı kuşkusuz devlet güçlerinin de “**özel ilgi**” alanını oluşturmaktadır. Devrimci muhalefetin gerilediği dönemlerde buna paralel olarak yozlaşmanın çeşitli yönleri bölgemizde etkisini göstermektedir. Zamanla yoğunlaştırılarak açılan birahaneler ve Sarıgazi halkının görmeye pek alışık olmadığı tinerci-balıcı gençlerin hayat bulması, oluşturulan kültür erozyonundan kaynaklı kaybolmaya yüz tutmuş toplumsal ve sosyal ilişkiler, aynı zamanda burjuva-feodal medyada yaratılan ve gençliği hipnotize eden TV karakterlerinin gençliğe yansımaları...

Kuşkusuz ki üretimin olmadığı,

sosyal dayanışmanın ve kolektif hayatın yaratılmadığı süreçlerde buna karşılık olarak değindiğimiz bireyin kendine ve topluma olan yabancılaşma evresi de doğuş sürecine girmektedir. Ve buna karşılık olarak her sınıf kendi kültür ve sanatını yaratır perspektifiyle hareket edip kendi devrimci proleter kültürümüzü yaşamımızın her anına uygulamalı ve hükmettirmeliyiz.

Bunun için kitlelerin kendi öz örgütlülüklerini yaratmalıyız. Bulduğumuz bölgelerde bulunan ilerici de-

mokratik kitle derneklerinin ve yöre derneklerinin içinde aktif rol oynamalıyız. Yine aynı zamanda kendi kültür merkezlerimizi bu doğrultuda hareket ettirip demokratik halk kültürünü inşa eden faaliyet ve eylemliklere hız vermeliyiz.

Kahrolsun her türden gerici ve yoz kültür!

Yaşasın demokratik halk kültürü mücadelemiz!

(Sarıgazi'den bir İK okuru)

Ulaşım zammı geri çekilsin talebine polis saldırısı

AKP Büyükşehir Belediyesi'nin % 30'lara varan ulaşım zammını Uludağ Üniversitesi öğrencileri 2 ay aşkın süredir çeşitli eylemlerle protesto ediyordu. Yapılan bu eylemlerin sonucunda Belediye yetkilileri öğrenciler basının önünde “**yapılan zamlarda bir düzeltme yapılacaktır**” sözü vermişti. Ancak geçen süre içinde Belediye verdiği sözü tutmamıştır. Bunun üzerine **14 Kasım** günü öğrenciler **Orhangazi Parkı**'nda bir basın açıklaması gerçekleştirerek Belediye'nin tutumunu protesto ettiler. Yapılan açıklamanın ardından

Belediyeye yürümek isteyen öğrencilere polis saldırarak 15 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltılar ve saldırı protesto edildi!

15 Kasım günü saldırının olduğu yerde Uludağ Üniversitesi öğrencileri bir basın açıklaması yaparak polisin saldırısını ve gözaltıları protesto etti. Eyleme **Batis**, **BDSP**, **DHP**, **DTP**, **Kurtuluş Partisi**, **Partizan**, **SDP**, **Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği**, **TKP**, **KESK Şubeler Platformu** da destek verdi. (Bursa)

AB-Türkiye ve Türk-Yunan ilişkileri*

“AB ile devam eden müzakereler 14-15 Aralık tarihlerine ertelenirken kamuoyunda AB'nin Türkiye'nin limanlarını ve havaalanlarını Güney Kıbrıs'a açması teklifi gündeme geldi. Konu ile ilgili Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in yayın organı Proletarya Bayrağı gazetesinde yayınlanan bir yazının çevirisini okurlarımızın dikkatine sunuyoruz. ”

AB'nin Türkiye ile ilgili üyelik müzakereleri ve kararları 14-15 Aralık tarihine ertelendi. Türkiye'nin AB'ye tam üyeliği veya olmaması ile ilgili değil, müzakereler süreciyle ilgili konuşuyoruz. Tam üyelik kararı için, daha çok, çok uzun bir yol var. AB'nin bu geri çekilmesi, eğer isterseniz, Türkiye'nin AB ile ilgili yapması gerekenlere ilişkin bir toleranstır. **Erteleme göstermektedir ki, süreç zordur, bundan dolayı uzun bir sürece yayılacaktır ve nerede sonuçlanacağı da belirsizdir.** En önemli sorunlardan biri, Türkiye'nin birliği oluşturan 25 ülkeyi tanıması, liman ve havaalanlarını açmasıdır (yani Kıbrıs uçak ve gemilerine). Diğer bir sorun da Türkiye'nin demokratikleşmesidir. Tabii ki Türkiye'nin komşularıyla ilişkileri de var olan sorunlar arasındadır.

Hemen şunu söyleyelim ki, Avrupalı beylerin, bu üç konuda da bolca ikiyüzlülüğü vardır. Demokratik haklar noktasında hassas olanların, hassasiyetlerini her gün katledilen Filistinlilerde görmedik. ABD'nin istediği ve başardığı; hava yolculuklarındaki önlemlerde, kişisel bilgilerin paylaşımında, anti-terör histerisinde, ABD'nin Avrupa'da ve tüm dünyadaki gizli hapis-hanelerinde, Yunanistan'da İngiliz ajanlarla beraber, Pakistanlı göçmenlerin gözaltına alınması ve kaçırılmasında da görmedik. Bu hassasiyetleri, Kıbrıs'ın, Türkiye tarafından işgal edilmesinde ve Ada'nın ikiye bölünmesinde de görmedik. Sayın Avrupalılar, hangi **“komşuluk ilişkilerinden”** bahsetmekteyiz ve bu Kıbrıs meselesinde nasıl anlam bulmaktadır?

Ya da, K. Kıbrıs **“komşu ülke”** olarak değil de, Türkiye'nin bir parçası olarak mı görülmektedir?

Yukarıda, belirleyici unsurlar olarak dile getirdiğimiz noktalar, yerine getirilmesi gereken sözde kriterler, Türkiye'nin müzakereler sürecindeki temel sorunlar değildir. Avrupalı emperyalistler için temel sorun; büyük ölçüde ABD tarafından kontrol edilen Türkiye ile hem ekonomik (silah sistemlerinin satılmasını da içermektedir) hem de, politik olarak ilişkileri geliştirmek istemektedirler. Diğer taraftan da Türkiye'nin AB'ye girmesini arzu etmektedirler. **Türkiye yetmiş milyonluk nüfusu ve zayıf ekonomisi; özellikle geri kalmış doğu ve güney bölgeleri ile güçlü Avrupalıları korkutmaktadır.** Bu korku sadece, büyüklüğüyle ve ABD ile olan ilişkilerinden kaynaklı oynayabileceği rolden değil, aynı zamanda, işsizlikten dolayı Avrupa pazarında çıkış arayan büyük ve dinamik çalışan-halk potansiyeliyle de oluşmaktadır. Ve tabii ki, üyeliğe kabul edildiği ilk anda, sosyal programlardan büyük paylar talep edecektir. Çelişkiler ve **“ileri-geri”** adımlar bizleri şaşırtmamalıdır. İngilizler Türkiye'nin AB perspektifini desteklemektedirler, çünkü bunu Amerikalılar istemekte ve Fransız-Alman bloğuna karşı bu iki güç aynı cephede buluşmaktadır. Türkiye ile büyük ticari ilişkileri olan Almanya daha uzlaşıcı ve aynı zamanda da düşüncelidir. Buna karşın Fransa ve diğer AB ülkeleri net bir biçimde Türkiye'nin üyeliğine karşıdır. Ve bütün yaşanacak süreç sonunda da, sorunun nasıl sonuçlanacağı belirsizdir.

Türkiye'yi ilgilendiren tüm iç sorunlarda (ekonomi, Kürt sorunu, ekonomik yanı da olan asker-siyaset ilişkisi, Müslüman devlet), üyelik yönünde bir yönelim olmasından bağımsız (halkın büyük bölümü ve egemen sınıf karşıdır) AB'ye üyelik son tercih değildir.

Hangi demokratikleşme?

Askerin her defasında gerek taleplerle, gerek darbelerle müdahalesi, hücrelerde sürekli olarak politik tutaklara uygulanan tecrit, T. Kürdistanı'nda asker ve polis tarafından yaşatılan ablukanın gündelik bir hal alması. Türkiye hangi Kıbrıs'ı tanıyacak? Askerler her defasında **“Kıbrıs'ın tamamının ele geçirilmesinin daha iyi olacağını”** söylemekten sakınmamaktadırlar. Komşuluk ilişkileri noktasında, Irak'ın işgali, Ege'nin, Trakya'nın, G. Bulgaristan'ın paylaşımı vb. arzularını saklamamaktadırlar. Özellikle Türk-Yunan ilişkileri, ABD tarafından **“emredilmiş dostluk”** ilişkisine rağmen, her zaman olduğu gibi aynı noktada bulunmaktadır. Bütün olanlarda, karşı karşıya getirilen Türk ve Yunan egemen sınıfları, buna karşı koymamıştır, bundan dolayı da çözümden bahsedemeyiz. Türkiye Genelkurmay Başkanı, Yunanlı meslektaşının iyi niyetli ziyaretine karşılık, Yunanistan'a geldiğini söylüyor. Peki, Ege'deki çatışmalar sona erecek mi? İki ülkeyi ayıran tüm sorunlar için çözüm bulunacak mı? Hayır tabii ki. **“Güven havası”** inşa ettiklerini, söylüyorlar.

Karamanlis ve Bakoyiani AB'nin

tutumundan memnun olduklarını gösteriyorlar! Ve Türkiye'yi AB kriterlerine uymaya ve uygulamaya çağırıyorlar. Çeviri mi istiyorsunuz? Doğudan gelen tehlikeler, AB dedektiflerince karşılanın! (Sanıyoruz ki Türkiye politik-askeri yönetiminden gelen tehdit, AB'ye girmesiyle sona erecek...) Kıbrıs meselesi, liman ve havaalanlarının açılmasıyla ve K.Kıbrıs'taki işgal gücünün varlığıyla beraber bitecek mi? Bütün bunlarla Amerikalılar bölgeyi harmanlamakta ve Avrupalılar da, Türkiye'de, Yunanistan'da ve Kıbrıs'ta rol sahibi olmak istemektedirler. Yani hiçbir sorun çözülmemiştir (ki en temel sorunlardır bunlar). Ve Tasos Papadopoulos (Güney Kıbrıs Cumhurbaşkanı) elindeki Kıbrıs-yarım-Cumhuriyeti ile AB'ye girerek yerini sağlamlaştırmakta. Vetosu da var tabii! Eğer Maraş'ı alırsa (BM'den geçtikten 2 yıl sonra ve dahası) krallığını genişletecek. Peki, nereye gitti birleşik Kıbrıs, nereye gitti işgalci Türk askeri güçlerinin Ada'dan çekilmesi ve göç edenlerin yurtlarına dönmesi talebi, nereye gitti bağımsız Kıbrıs!

Bazıları şunu söyleyebilir; neden oturup da bunları düşünüyorsunuz, olan oldu artık, şimdi mümkün olanı isteyelim ve gerçekçi olalım, çünkü gerçekçiler, güçlülerle gider. Acaba, Bu **“güçlüler”** Lefkoşa'nın, Atina'nın, Ankara'nın realistleriyle birlikte midir?

* Bu yazı, 18 Kasım 2006 tarihli YKP(M-L)'nin **“PROLETARYA BAYRAĞI”** gazetesinden çevrilmiştir.

Yunanistan'dan bir İK okuru

Nepal Devrimi ilerlemeye devam ediyor!

8 Kasım 2006'da NKP (Maoist) ile Nepal hükümeti arasında imzalanan antlaşma burjuva kamuoyunda daha önce de olduğu gibi "Maoistler silah bıraktı" türünden söylemlerle aktarıldı. Oysa tüm bu çarpıtmalara karşın süreç Maoistlerin ortaya koyduğu politikalara uygun olarak ilerliyor. Anlaşma dikkatle incelendiğinde Maoistler açısından önemli kazanımlar içerdiği görülecektir. Nepal devrimi, kendi ülkesinin özgünlüğüne uygun olarak ilerlemeye devam ediyor.

Nepal Devrimi kendi özgünlüğü doğrultusunda yolunu çizmekte ve dünya devrimi açısından önemli deneyimler yaratmakta. Özellikle Nisan ayındaki Halk Hareketinin ardından gelişen barış süreci ve Maoistlerin diplomatik araçları stratejiye uygun bir taktikle ele alması devrimciler tarafından ilgiyle takip edilmektedir. Bunun son örneği ise 8 Kasım'da NKP (Maoist) ile Nepal Hükümeti arasında imzalanan anlaşmadır.

Emperyalist-gerici medyanın çarpıtmalarına karşın bu anlaşma, Maoistler açısından önemli kazanımlar içermektedir. Süreç Kraliyet Darbesi'nin ardından Maoistlerin ortaya koyduğu politikaya uygun ilerlemektedir. Bu anlaşmanın ayrıntılarına geçmeden önce devrimin en önemli kazanımlarına değinmekte fayda var.

Silahların denetimi meselesi

Öncelikle medyada çarpıtıldığı gibi Halk Kurtuluş Ordusu'nun silahları bırakması veya BM'ye teslim etmesi gibi bir karar bulunmamakta. Gericiler Nepal ordusu da Halk Kurtuluş Ordusu da Kurucu Meclis seçimlerine kadar aynı koşullar altında kalacaktır. Halk Kurtuluş Ordusu kendi kamplarını, Nepal Ordusu da kendi karargâhlarını korumak için gereken silahların haricindeki askeri malzemeleri kullan-

mayacağını kabul etti. Silahların kullanılmadığını ise BM'nin sivil görevlileri denetleyecek ve raporlaştıracak.

Ancak bu anlaşmada Nepal ordusu kendi içinde demokratikleşme sürecine gireceğini de kabul etti. Geçiş hükümetinin belirleyeceği yeni Askeri Anlaşmaya uygun olarak Nepal Ordusu yeniden yapılandırılacak. "Geçiş kabinesi Nepal ordusunun demokratikleşmesi amacıyla ayrıntılı bir eylem planı hazırlayacak ve uygulayacaktır. Buna Nepal ordusu için gereken doğru sayının belirlenmesi, ulusal karakteri yansıtan demokratik yapının hazırlanması ve orduyu demokratik ilkeler ve insan hakları değerlerine uygun olarak eğitmek dahildir." **Bu anlamda anlaşmayla birlikte gerici sınıfların temsilcileri de Nepal ordusunun gerici karakterini ve Halk Kurtuluş Ordusunun demokrasi yanlısı bir ordu olduğunu kabul etmiştir.** Nepal ordusunun demokratikleşmesi meselesini ise Maoistler, devrimi bastırmak için harekete geçen ordunun gerici komutan ve generallerin yargılanması ve yeni cumhuriyetin ulusal ordusunun Halk Kurtuluş Ordusunun öncülüğünde kurulması olarak ele almaktadır.

Kralın sermayesine el konuluyor

Anlaşmadaki bir diğer önemli kazanım ise kralın sermayesi üzerine.

Anlaşmayla birlikte kralın devlet yönetiminde hiçbir hakkının olmadığı kabul edildi. Ayrıca darbeci kral Gyanendra'nın tüm mülkiyeti ulusallaştırıldı. Yine Saray Katliamında katledilen Kral Birendra ile ailesine ait mülkiyetlere de el konuldu. Bu mülkiyetler hükümetin denetiminde vakıf işleri için kullanılacak. Monarşinin kaderi ise Kurucu Meclisin ilk toplantısında karar altına alınacak.

Böylece Halk Hareketinin ve devrimin önündeki en büyük engel olan, ülkedeki en gerici kesimi oluşturan ve Nepal Ordusunun yönetiminde olan kralın önderliğindeki klik de tasfiye edilmiş oldu. NKP(Maoist) yedi parti ile 12 maddelik anlaşmayı imzaladığında öncelikle kraliyetin saf dışı bırakılmasını hedeflemiş, ardından ise güçlü Halk Ordusu'na ve kitle desteğine dayanarak yedi partinin temsil ettiği gerici tasfiyeyi planlamıştı. Bu plan gecikmeli de olsa şu ana kadar hayata geçmektedir.

Feodalizm tasfiye ediliyor

Anlaşmadaki bir diğer önemli kazanım ise yeni kurulacak devletin yapısı üzerine belirlenen maddelerde kendisini göstermektedir. Devletin amacı sınıf, etnik, dil, cinsiyet, kültür, din ve bölge temelindeki ayrımcılıklara son vermeyi ve sınıf, etnik, bölgesel ve cinsiyet farklılıklarına dayalı sorunları çözmeyi amaçlayan devletin ilerici, demokratik inşasını hedeflemektedir.

Anlaşmada feodalizmin her biçimine son verileceği ve sosyo-ekonomik dönüşüm için ortak asgari programın belirleneceği, feodal toprak mülkiyetine son verilerek bilimsel bir toprak reformu politikasının formüle edileceği de yer almakta. Bununla birlikte ulusal sanayi ve kaynakların korunması ve sosyo-ekonomik dönüşümü sağlayacak ortak bir kalkınma planının hazırlanması da ka-

bul edildi.

Anlaşmaya göre, **1 Aralık**'ta geçiş hükümetinin kurulması planlanıyor. Kurucu Meclis seçimlerinin ise Haziran 2007'nin ortalarında olması hedefleniyor.

Bu anlaşma esas olarak Maoistlerin sürecin başından beri planladıkları programa uygun bir anlaşmadır. Kraliyeti korumak, Maoistleri silahsızlandırmak isteyen gerici sınıflar bu amaçlarına ulaşamamıştır. **Bunu sağlayan en önemli neden ise Maoistlerin bu süreçte kitleleri seferber etmesidir.** Ekim ayı boyunca süren görüşmeler ilk bölümde tıkanmıştı. Bu dönemde Prachanda kitle isyanı için hazırlık çağrısında bulunmuştu. Bu çağrının ardından Chitwan şehrinde kamp kurarak Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları ani bir şekilde kampı terk edip kırsala çekilmiş, şehirlerde militan, kitlesele eylemler başlamıştı. Eylemlerin ve hazırlıkların kitle isyanına gidecek şekilde büyümesi üzerine hükümet görüşme çağrısında bulunmuş ve diyalog tekrar başlamıştı. Bunun sonucunda gerici sınıfları temsil eden hükümet geri adım atarak bu anlaşmayı imzalamıştır.

Açıktır ki gericilerin hedefi de süreç içinde güçlerini tekrar kazanmak ve Maoistlerin olası taktiksel hatalarından yararlanıp süreci kendi lehlerine çevirmektir.

NKP(Maoist), kurucu meclisle kurulacak Demokratik Cumhuriyetin yeni demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm yolunda bir adım olduğunu ve Yeni Demokratik Devrim'in bir alt aşaması olarak değerlendirilebileceğini belirtiyor. Bu dönemde burjuva partilerin cumhuriyeti burjuva diktatörlüğüne, Maoistlerin ise Yeni Demokratik İktidara doğru ilerletmeye çalışacağını vurguluyorlar.

21. yüzyılın ilk döneminde devrimin zaferine yaklaşan Nepalli Maoistler kendi ülkelerinin özgünlüğüne uygun olarak ilerlemeye devam ediyor.

KESK yöneticilerinin safları iyice netleşiyor!

Sağcı-reformist-bürokratik sendikal önderlikler, tüm tarihleri boyunca faşist rejimlerin iş başına gelmesinde veya bu rejimlerin iktidarlarının ömrünü uzatmada önemli bir rol oynamışlardır.

İtalya'da **Mussolini**, Almanya'da ise **Hitler** faşizmi iktidara geldiğinde, sosyalistlerin ve de sosyalist sendikacıların, gerek işçi-emekçi yığınlarına gerek işçi sınıfının örgütlülüklerine dönük gerekse genel anlamda artan faşist saldırılara karşı başlattıkları anti-faşist mücadeleler, hep sağ-reformist sendikal önderliklerin anti-komünist kampanyalarıyla karşılaşmıştır. Böylece işçi sınıfı içindeki ayrışmalar da körüklenerek, sınıf arasındaki bölünme iyice derinleşmiştir.

Nazi rejiminin ilk günlerinden itibaren devrimci işçi hareketine ve de tüm devrimci muhalefete dönük kanlı bir saldırı dalgası başlamıştı. Özellikle de sendikal hareketin önderleri bir bir katlediliyor veya tutuklanıyordu.

Sağ-reformist önderlikler ise, o dönem sayıları milyonu aşan sendikal işçileri, bu saldırılara karşı harekete geçirmek yerine, gerçekleşen saldırılar karşısında kendilerini kurtarma çabasına girerek, tamamen teslimiyeti ve ihaneti seçmede gecikmediler. Nazilerle bir anlaşma yaparak, hatta öncesinde bir mektup yazarak, onlara hizmet etmeye hazır olduklarını açıkladılar. Kamuoyuna yaptıkları açıklamalarda ise, hangi rejim gelirse gelsin, devletin, eğer genelin çıkarlarına hizmet ediyorsa, işçi işveren arasında yaşanan anlaşmazlıklara müdahale etme hakkını savunacaklarını söylüyorlardı. Ancak onların bu derecedeki ihanetleri ve teslimiyetleri bile, sendikalarının Nazi rejimi tarafından kapatılmasını ve de kendilerinin ise Nazi zindanlarına atılmasını engellemeyemedi.

Köklü ve de mazisi çok eskilere dayanan gelişmiş bir sınıf mücadelesi geleneği olmayan ülkemizde ise, işçi sınıfının sendikal hareketinin oluşumu, esas olarak 1950 sonrasında gerçekleşmiştir. Bu tarihten öncesindeki gelişmeler birbirinden kopuk ve dağınıktır. Bir diğer deyimle ise kendiliğinden bir hareket söz konusudur.

Ancak ülkemizdeki sendikal hareketin kurumsal yapıları, ideolojik ve politik gıdalarını hep egemenlerin ideolojilerinden almışlardır. Özellikle de

ABD emperyalizminden. Örneğin, 1952 yılında kurulan Türk-İş, bu yönümlü gıdasını ABD sermayesinin güdümlüdeki Amerikan Hür İşçi Sendikaları'ndan almıştır. Bu dönem aynı zamanda Demokrat Parti dönemidir ve Türk-İş'in yapısı aynı zamanda ABD emperyalizminin tam güdümündeki DP'nin ideolojik yapısına da uygundur. Adında **"devrimci"** ifadesi bulunan ve 1967 yılında kurulan **DİSK** ise, Türk-İş içindeki ayrışmaların ürünü olarak ortaya çıkar, ancak adındaki bu iddialı ifadeye rağmen, bugüne kadar sadece reformist bir sendika olmaktan öteye geçemez. Her iki sendika konfederasyonunun da, bir dizi benzer pratiklerinin dışında, gerek 15-16 Haziran direnişindeki, gerekse 12 Eylül AFC dönemindeki sınıfa ihanet eden tutumları, bunların ideolojik duruşları konusunda yeterli bir veridir sanırız.

Bir diğer sendika konfederasyonu ise, aynı zamanda yazımızın esas konusu olan, KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu)'tir. 1990 yıllarının başından itibaren sendikal hareketin içindeki yerini alan KESK, kamu çalışanlarının sendikal örgütlenmesi olarak ortaya çıkmasına karşın, bu yapı da sınıf sendikacılığı ekseninde olmaktan çok, reformist-bürokratik bir kuruluş olmaktan öteye geçememiştir.

KESK, kurulduğu dönemden itibaren işbaşına gelen hükümetlerin, gerek tüm emekçi kesimlere gerek kamu emekçilerine ve onların sendikalarına, gerekse tüm toplumsal muhalefete dönük saldırıları karşısında reformist çizgisini korumuştur. Devletle ilk uzlaşma sinyallerini 1995'deki Gazi saldırılarında gösterdiği "yurtsever" tutumuyla vermiş, emekçilerin sonraki dönemlerde gerçekleşen eylemlerinde ise genel olarak teslimiyetçi bir tutum izlemiştir.

KESK, uzlaşmacı çizgiden vazgeçmelidir

KESK'in konfederasyonlaşma sürecine damgasını vuran da esasta yine bu reformist-teslimiyetçi anlayış olmuştur. Bu süreçte kamu emekçilerinin tabandan yoğun tepkisi, kamu emekçileri sendikalarının başına çöreklenen reformist-bürokratları, içine girdikleri açmazdan dolayı konfederasyonlaşmaya götürmüş ve kon-

1990 yıllarının başından itibaren sendikal hareketin içindeki yerini alan KESK, kamu çalışanlarının sendikal örgütlenmesi olarak ortaya çıkmasına karşın, bu yapı da sınıf sendikacılığı ekseninde olmaktan çok, reformist-bürokratik bir kuruluş olmaktan öteye geçememiştir.

federasyonlaşma kurultayına hâkim olan ve yönetimi ele geçiren çizgi de yine aynı reformist-bürokratik anlayış olmuştur.

KESK, kamu sendikal hareketi içinde "mücadeleci" ve de "bağımsız" bir görüntü verme çabalarına rağmen, giderek daha fazla uzlaşmacı ve teslimiyetçi bir çizgiye oturmaktadır.

Bunun bugünkü en somut göstergesi ise, KESK yöneticilerinin, emekçi kesimlere dönük giderek artan saldırılar karşısında "uzlaşma" arayışlarına girerek, son haftalarda birbiri ardına düzen partilerine yaptıkları ziyaretlerdir.

KESK yöneticilerinin, ziyaret ederek, halkoyuna sundukları 2007 bütçesine "destek" aradıkları partilerden biri de DYP ve dolayısıyla da DYP Genel Başkanı **Mehmet Ağar**'dır!

Bu ziyaretin ardından açıklama yapan KESK yöneticileri, başlattıkları referandum ve 14 Aralık'ta gerçekleştirmeyi düşündükleri "hizmet üretme" eylemine destek için Mehmet Ağar'a da gittiklerini ve de Mehmet Ağar'dan "destek" sözü aldıklarını söylemekte sakınca görmüyorlar.

KESK yöneticileri, sistemle uzlaşma arayışı içinde rotalarını iyice şaşırmış olacaklar ki; bu ülkenin nice yiğit evladını, gerek işkencelerde gerekse yargısız infazlarda katleden, gerçekleştirdiği kontra faaliyetleri "bin operasyon yaptık" diye açıklayan, özellikle de Kürt illerindeki binlerce "faili meçhul"ün "faili" olduğu çok açık olan, bu ülkenin en azlı işçi-emekçi düşmanı ve de gelmiş geçmiş en azlı faşistlerinden biri olduğu şüphe götürmeyen Mehmet Ağar'dan "medet ummak" gibi bir gaffete bile düşebilmektedirler.

Mehmet Ağar bugün egemenler arasındaki iktidar kavgasında, yeniden ve bilinçli olarak halk yığınlarına, AKP'nin ve böylelikle Erdoğan'ın alternatifi olarak sunulmaya çalışılmaktadır. Ağar ise, özellikle de son dönemde, eline en çok Kürt kanı bulaşmış bir kişilik olduğu gerçekliğini unutacağız zannederek, Kürt sorununa ilişkin, sözde "uzlaşmacı", "barışçıl" çağrılar yaparak, kendini gündemleştirmekte, hükümete giden yolu açmaya çalışmaktadır. AKP hükümetinin, ABD emperyalizmi ve diğer emperyalistlerle ters düşmesi, daha doğrusu bölgeye dönük politikalarını AKP ile çok rahat hayata geçiremeyeceklerine karar vermeleri durumunda, AKP'nin yerine Mehmet Ağar önderliğindeki bir DYP'nin getirilmesi ihtimali ise hiç de uzak değildir. Çünkü Mehmet Ağar bir yandan ırkçı-milliyetçi (faşist) çizgisi, diğer taraftan ise (Fetullah Gülen'le olan ve son dönemde iyice ayyuka çıkan ilişkisinden de

anlaşılabileceği gibi) "İlmli İslam" çizgisiyle emperyalistlerin bölgeye dönük politikalarına çok uygun bir kişiliktir. **Mehmet Ağar'ın iktidara taşınması ise, gerek bölgedeki gerekse ülkedeki saldırıların egemenler tarafından daha vahşi yöntemlerle gerçekleştirilmesi ve daha hızlı bir biçimde gelişmesi anlamı taşımaktadır. AKP'nin kendi tabanından gelen baskıyla, bu tırmanışı, emperyalistlerin istediğinden daha yavaş bir tempoda gerçekleştirmesi, bölgedeki stratejilerini hayata geçirmede zorlanan emperyalistleri, böyle bir alternatif arayışına itebilir.**

KESK, aslında birbirinden farklı olmayan diğer sistem partileri ile birlikte, eli dirseğinden de yukarılara kadar devrimcilerin-yurtseverlerin-emekçilerin kanına bulaşmış olan Mehmet Ağar'a da yaptığı bu ziyaretle birlikte, özellikle de 2000'li yılların başından itibaren artan hak gaspları karşısında izlediği reformist-teslimiyetçi tutumunu daha da ileri taşımıştır. Üretimden gelen gücünü kullanmak yerine, bir kez daha sistemle, hem de bugüne kadarkinden daha fazla uzlaşmayı seçmiştir. **Emekçi yığınların kaderini kendi ellerine almalarını sağlamak yerine, onların hak alma mücadelelerini, bu mücadelenin en büyük düşmanlarından birine, azılı bir faşiste satma girişiminde bulunmuştur. Ve bunun sadece girişimde kalmayacağı da kesindir...**

Tüm dünyadaki işçi emekçilere dönük çok yönlü saldırıların arttığı, emekçi yığınların giderek yoksullaştığı, büyük bir sosyal yıkımın yaşandığı bir süreçten geçtiğimiz şu dönemde, sınıf mücadelesi de giderek keskinleşmektedir. İşçi-emekçi yığınlarına dönük ekonomik-siyasal saldırıların yanı sıra, ülkelerin işgal edildiği, halklara dönük katliamların gerçekleştiği bir süreçte gerçekleşen bu keskinleşme, aynı zamanda safların netleşmesini de beraberinde getirmektedir. **Saflar ise bellidir: ya ezenden ya da ezilenden yana olmak!**

Ezen sınıfların en sadık temsilcileriyle, en azlı emek-halk düşmanlarıyla "uzlaşma" arayışına girmek, onlardan emek kavgası için "destek" istemek, safların hangi yönde belirlendiğinin de bir göstergesidir aynı zamanda.

Bu durum, aynı pratik içinde olan ve bugün sendikal harekete önderlik etme iddiasını güden tüm reformist-bürokratik-sarı sendikal önderlikler için de geçerlidir. Onların safları çok açıktır ki, işçi sınıfının değil, sınıf düşmanlarının yanındır. Kim bilir, belki onlar da Nazi döneminin sendikal önderlikleri gibi, daha kapsamlı saldırıların beklentisi içinde hareket ederek, kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardır!

Deri-İş Tuzla Şubesi 28. Olağan Genel Kurulu sürecine dair kısa bir değerlendirme

Tuzla'daki sınıf sendikacılığı çizgisi çeşitli milliyetlere mensup, değişik siyasal kanaatlere sahip emekçilerin ortak çıkarı temelinde, sermaye ve faşist düzene karşı verdiği mücadele ile Türkiye işçi sınıfına örnek ve önder seviyeye yükselerek, sınıf mücadelesinde örnek mücadeleleriyle, sınıf dostlarına ve sınıfa güç, düşmana ve sermayeye ise korku salıyordu.

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin yegane araçlarından olan sendikalar, işçi sınıfını sömüren politik iktidara karşı bir kaldırma işlevi görmek durumundadır. Burada sendikalara biçilen bu misyon, elbette kendi kendine gelişmeyecektir. İşçileri, sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinin vazgeçilmez aracı olan sendikalarda örgütlemek, mücadeleye sevk etmek, içinden geçtiğimiz süreçte hem daha bir önem arz etmektedir hem de zorlukları artmıştır. Emperyalistler ve uşaklarının işçi sınıfına yönelik ekonomik, sosyal saldırıları, bürokrat sarı sendikaların uzlaşmacı ve işbirlikçi rotalarıyla, sınıf sendikacılığını daha acil da-yatmaktadır.

Ancak bu aciliyet ve gerekliliğe karşın, ülkemizdeki sendikal mücadelenin ivmesi düşüktür. Belli başlı birkaç işkolundaki birkaç sendikadan dışı, sisteme karşı ciddi bir hak alma mücadelesi veren bir sendika yoktur.

Ülkemiz işçi sınıfının mücadelesi açısından köklü bir geçmişi olan, direnişleriyle birçok sürece damgasını vuran deri işkolunda örgütlü Deri-İş Sendikası, özelde de Tuzla Şubesi geçmişiyle bugünüyle iyi anlaşılabilir durumundadır.

Bilindiği üzere Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışının önderlik ettiği, dışımızdaki, devrimci, demokrat ve yurtseverlerin de ortak mücadele süreciyle, 15 yıldır harcanan yoğun emek, onca ödenmiş bedeller pahasına, Tuzla'da sınıf sendikacılığı çizgisi inşa edilmiştir. Çeşitli milliyetlere mensup, değişik siyasal kanaatlere sahip emekçilerin ortak çıkarı temelinde, sermaye ve faşist düzene karşı verdiği mücadele ile Türkiye işçi sınıfına örnek ve önder seviyeye yükselerek, sınıf mücadelesinde örnek mücadelesiyle, sınıf dostlarına ve sınıfa güç, düşmana ve sermayeye ise korku salıyordu.

Tuzla deri işçisinin mücadelesi, sınıfın değişik ton ve renkte karşılaştığı işbirlikçi-ihanetçi sendikal bürokrasiye karşı, sınıf sendikacılığı çizgisinden ödün vermeden, sebatla bu çizgiye sadık kalmıştır. Artık bir sembol olan Tuzla, Türkiye işçi sınıfına referans olmuş, moral ve motivasyon sağlamıştır. Karşılaştığı kapsamlı ve derinlikli sindirme-imha-yok etme saldırılarına karşı, işçi sınıfının sağlam ideolojisine dayanarak, bunları sınıfın kahredici gücü ile püskürtmüştür.

Çapı, üye sayısı küçük, ancak etkisi büyük olan bu mevzi bugüne kadar taşınırken elbette bir dizi yetersizliklerimiz ve

yanlışlıklarımızda oldu. Alanda daha yaygın ve nitelikli bir örgütlenme yaratma konusunda beslediğimiz kaynakları gereği gibi kullanamadık. İyi bir dinamiğe ve direniş geleneğine sahip olan Tuzla deri işçisi, sınıfının ve toplumun sorunlarına yanıt olmada üstüne düşeni yerine getirmede tereddüt etmemiştir. Ancak bu dinamik, adımıza, yaygın ve süreklileşen bir örgütlülüğe dönüştürülemedi. Bu gün yapılan son olağan genel kurul sonuçları da elbette ki bu gerçekliğimiz üzerinden yükselmiştir. Bizler açısından sorunun esasını burası oluşturmaktadır. **Bundan sonrası açısından çalışmalarımızı daha ileriye taşımak hata ve yenilgilerimizden dersler çıkarmak için yetersizliklerimiz üzerinde duracak, iyi bir tartışma-değerlendirmeyle sürecin yeni görevlerine sarılacağız. Bundan kimsenin kuşusu olmamalıdır.**

Ancak Olağan Genel Kurul sürecine dair özel olarak vurgulamak istediğimiz birkaç nokta da bulunmaktadır. Bunları devrimci-demokrat kamuoyuyla paylaşmayı da bir görev olarak görmekteyiz.

Birçok demokratik kitle örgütünün benzer kongre süreçlerinde olduğu gibi Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi 28. Olağan Genel Kurulu arifesinde de hiç tasvip etmediğimiz, aslında sürece ve işçi sınıfının mücadelesine hiçbir şey katmayan yıpratma ve karalama faaliyetleri boy göstermiştir.

Çeşitli dernek, sendika ve meslek odalarının kongre vb. süreçlerinin arifesi elbette belli bir koşuşturmanın, canlılığın, yoğun ajitasyon ve propagandanın arenası olur. Sıkı bir politik örgütsel atmosferde geçen kongre arifelerinin kampanyaları da, kulisleri de politik olur. Bunun olmadığı yerde apolitik yaklaşımlar, tartışmalar öne çıkmaktadır.

Tuzla Olağan Genel Kurul süreci de aslında bu minvalde geçmiştir.

Yürütülen kampanya sürecindeki kullanılan argümanlar (dedikodu ve iftiralar) kesinlikle sınıf mücadelesine hizmet eder nitelikte değildir. (Rantçılar, teröristler, hırsızlar, katiller, deri sanayini bitirenler vb.) Bunlar devletin ve onun silahlı çetesi MHP gibi karşı devrimci örgütlerin kendi sömürü ve zulüm düzenini devam ettirmek için kullandığı argümanlardır. Ancak işçi-devrimci-demokrat maskeyle bu karşı devrimci, gerici kampanyayı sürdürenleri ve seyirci kalanları eleştirmekteyiz. Bölgecilik, milliyetçilik temelinde fabrikalarda üyelerinin iradesine baskı, sindirme, işten attırma tehditleriyle ipotek koyanlara ne ad

vermeliyiz? Bu kirli kampanyada nabza göre şerbet verilerek mezhepsel-bölgesel tüm çelişkiler kıskırtılmıştır. Tanık olduğumuz bu gerici, karşı-devrimci kampanya sürdürücülerine DDSB adına yaptığımız uyarılar bile aymazca kullanılarak **"bizi gizli örgüt- le tehdit ettiler"** yaygarasına dönüştürülmüştür. **Milliyetçilik, ırkçılık ne adına yapılırsa yapılsın sadece işçi sınıfı için değil tüm insanlık için felakettir.** Elbette ezilen Kürt halkının haklarının inkâr ve imha politikalarının tutarlılıkla karşındayız. Ancak Kürt ulusunun temsilcisi olduğunu ifade eden **dostlarımız, Deri-İş Tuzla Şubesi Genel Kurulu'nda Kürt halkının gerçek dostlarıyla ittifak yapma yerine (görüşme nezaketi dahi göstermeden) MHP'li eski Şifa Mahallesi Ülkü Ocakları Başkan Yardımcısı, MHP YKÜ üyesi Hüsnü Kale ile ittifak yapmada sakınca görmemişlerdir.** Ki bu şahıs bir önceki genel kurulda yurtseverlerin başkan adayı, **Musa Güneri'nin** işten atılmasına katkıda bulunan, temsilci olduğu iş yerinde işçileri birbirine düşüren patron uşağı bir unsurdur. Bu gerçekler böylesi süreçlerde nerede kiminle olunacağı konusunda ciddiye alınması gereken verilerdir. Elbette her örgüt-örgütleme-

nin bağımsız politikalar belirleme ve karar alma hakkı vardır. Buna saygılı olmakla beraber, amaca denk düşmediğini, bilakis amacı karartan, hatta amaca karşı olduğuna inandığımız konularda da biz de eleştiri hakkımızı kullanıyor ve kınıyoruz.

Belirtmek gerekir ki, kimi devrimci dostlarımızın da pragmatist bölgesel delegasyon çekimi etkisinde kalmaları süreç açısından iyi bir durum olmamıştır. İttifak listesindeki dostlarımızın feodal-bölgesel-aşiret ilişkilerinin içiçe geçtiği gerilikleri ağır basan ilişkilerle uzlaşması ise kesinlikle doğru görmediğimiz bir durumdur.

Sürece dair bu kısa değerlendirmenin ardından özellikle belirtmek isteriz ki aldığımız yenilgiyi, dışımızda arama niyetinde değiliz. Bu sürecin bir boyutu olumlu olumsuz tüm sorumlulukları bize aittir. Sürecin neden ve sonucuna ilişkin detaylı bir inceleme ve değerlendirme yaparak, gerekli dersleri çıkarıp, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği sorumlulukları yerine getirmede tereddüt göstermeyeceğimizi ilan ederken, dostlarımızın da dostluğa denk düşen davranış içine girmelerini bekleriz.

(Tuzla'dan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'li deri işçileri)

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi 28. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi

19 Kasım Pazar günü Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin 28. Olağan Genel Kurulu, İçmeler Düğün Salonu'nda gerçekleşti. İki listenin yarıştığı seçimleri, **Binali Tay başkanlığındaki muhalif liste kazandı.** Genel kurulun açılış konuşmasını **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya yaptı.** Emperyalist saldırıların arttığı bir dönemden geçildiğine dikkat çeken Sonkaya, sendika yöneticilerinin gözaltılarla, kaçırımlarla, tutuklamalarla yüz yüze kaldığını ifade ederek, **"Bu saldırılara karşı direnmeyi kendimize misyon biçiyoruz"** dedi. Sonkaya'nın ardından, sırasıyla Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak** ve Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Yener Kaya** birer konuşma yaptılar. Ayrıca, **EMEP İstanbul İl Başkanı Mehmet Kılıçaslan** ve **CHP**

Tuzla İlçe Başkanı Hasan Uzunyay'ın da söz aldığı Genel Kurul'da, işçiler de söz alarak, öneri ve eleştirilerini dile getirdiler. Karşılıklı eleştiri ve savunmalarla geçen Genel Kurul, faaliyet raporunun değerlendirilmesinin ardından seçimlere geçilmesiyle devam etti.

Oy atma işleminin bitmesinden sonra yapılan oy sayımında ortaya çıkan sonuca göre, Genel Kurul seçimlerini, **Binali Tay başkanlığındaki muhalif liste kazanmış** oldu. Tay, 210 delegenin katıldığı seçimlerde 121 oy aldı. Ayrıca Genel Kurul'da, **"Sermayeye karşı tek yumruk tek barikat"**, **"İşçiler birleşin sömürüye son"**, **"Birlik, mücadele, zafer"** vb. sloganlar atıldı. Ayrıca Genel Kurula, **Türk-İş yöneticileri, TKM, ESP, Limter-İş, DTP, EMEP, DHP, Birleşik Metal-İş, Partizan** ve **çeşitli yöre dernekleri** katıldılar. **(Kartal)**

Oktay Ekşi F tipi'ni övüyor

F Tipi'ni Savaş Kör'e Sor...

Belçika'da DHKP-C'ye üye oldukları gerekçesiyle ağır hapis cezalarına çarptırılan **Musa Asoğlu**, **Kaya Saz**, **Şükriye Akar Özordulu** ve **Bahar Kimyongür**'ün burjuva medyaya da yansıtılan Belçika Hapishanesi koşullarını protesto eylemleri, ülkemizde egemenlerin kalemşörlüğünü yapanları harekete geçirdi. Bunlardan, baş kalemşör **Oktay Ekşi**, bu görevini yerine getirdiği köşesinde **"Beğenmiyorsanız buraya gelin"** başlıklı yazısıyla bu görevini nasıl layıkıyla yerine getirdiğini bir kez daha ispatladı. Bir kez daha diyoruz, çünkü Oktay Ekşi ve ismi pek önemli olmayan birçok köşe yazarı devletin, egemen ideolojisinin basın yoluyla aklanması işlemini her zor durumlarında yerine getirmişlerdir.

Yıl 2000... Aralık ayının 19'u... Devlet kendinden beklenen bir tavırla hapishanelerde insanları diri diri yakıyor, katlediyor. Halk düşmanı kalemşörlere bakıyoruz... Oktay Ekşi köşesinde 19 Aralık'ta yapılacak operasyonun zeminini destekleyerek, devletin bu operasyonu yapmayarak nasıl çaresiz kaldığını yazıyor. (**'Devletin hâkimiyeti kalmadı', 'teröristlerin kontrolündeki cezaevleri' vs...**) Yine aynı yazar, katliam günü köşesinde halk düşmanı **Bülent Ecevit**'in geçmiş icraatlarını övmekle meşgul. Ama bilmiyor ki onun kaleminden dökülen dizeler hiçbir eli kanlı katili aklayamaz. Hâkim sınıfların yürüttüğü her politikanın destekçisi olan bu şahsiyet, son günlerde devrimci ve demokrat kamuoyu tarafından F tiplerindeki insanlık dışı tecrit uygulamalarını gündemleştirmelerinden rahatsız olmuş ki, sarılmış yine kalemine yazıyor. **"Belçika cezaevlerinden şikâyet edenlere insanın 'Türkiye'nin hiç değilse bu konuda oradakilenden iyi kurumları olduğunu anlamışsınızdır' diyese geliyor"** diye başlıyor sayın

Ekşi.

Devamla **"Oysa dün TAYAD üyesi bir grubun, Amerikan haber ajansı Associated Press'in (AP) Ankara bürosunu basarak eylem yaptıkları ve pencerelerden 'F tipi hapishanelerde 122 kişi öldü. Tecrit'e son' diye bağırdıkları bildiriliyordu"** böyle yazarken, sayın Ekşi makalesinin sonlarına doğru Türkiye'deki F tiplerinin sayısını, F tiplerinin "olanaklarını, kültür aktivitelerini" ballandıra, ballandıra anlatarak bu anlatımı şu ukala sözlerle bağlıyor: **"Cezaevlerinde tecrit'e son' gerekçesiyle ölüm orucuna yatan ve bu yüzden hayatını kaybeden 122 kişinin kendi canına boşu boşuna kıydığı ortaya çıkıyor."** Evet, Ekşi kendi çalışıyor kendi oynuyor.

Ama egemenlerin sistem muhaliflerini baskı altına almanın bir aracı olarak inşa ettiği, başında yer alan harfin pek önemli olmadığı bu tecrit mekânlarındaki gerçek tabii ki böyle değil.

Yaklaşık 6 senedir faaliyette olan F tiplerine tutsaklar girdikleri ilk anda onursuz arama dayatmasıyla karşı karşıya kalıyorlar. Bunu kabul etmeyen tutsaklar işkenceli dayak ve arama faslından sonra tecrit kutularına hiçbir tedavi yapılmaksızın atılıyorlar. Hapishane yaşamında dile getirecekleri her isteğin dilekçelerle sağlandığı bu mekânlarda keyfi olarak her an hücre cezası, görüş yasağı ve mektup yasağı alabilirsiniz. Dışarıdan hiçbir şekilde yiyecek alınmayan, idarenin yasakladığı renkler ve sayı haricinde eşyanın alınmadığı bu mekânlarda bahsedilen uygulamaları yaşayabilirsiniz. Yazdıkları mektuplarda yer alan her şeye bir bahane bulup haberleşmesi engellenen tutsakların, aynı şekilde dışarıdan kendilerine gelen mektup ve yayınlar da çeşitli uydurma gerekçelerle engellenebilmektedir. Yasakların esasında 'örgütsel haberleşme'

damgasının çok kullanıldığı bu engellemeler komik gerekçeler de açığa çıkarılmaktadır. Bisküvilerden yaş pasta yapmak bisküvilerin amaç dışı kullanılması yüzünden yasaklanırken, boş kovaları ters çevirip üzerine örtü konularak yapılan TV sehvası kovanın amaç dışı kullanılması nedeniyle yasaklanabilmekte, bir hücrede beslenen muhabbet kuşunun başka bir hücredeki arkadaşına gönderme isteği ise 'muhabbet kuşunun örgütsel haberleşme sağlaması' nedeniyle yasaklanmaktadır. Tutsakların sebzelere, pet şişeye koyarak turşu yapmanın ise sebzelere amaç dışı kullanılması olarak yasaklanması veya örneklerle çoğaltabileceğimiz yasaklar... Yani kısacası insanı, yaşamsal tüm haklar yasaktır. Tabii ki bu yaşadıklarına karşı hakkını aramak istiyorsan idareden satın aldığın kâğıtlarla, bir hafta içindeki dilekçe yazma gününün geçmemişse dilekçe yazabilirsin. Demek oluyor ki bu yaşananların ışığında bakıldığında gerçekler hiç de de Oktay Ekşi'nin anlattığı gibi değildir, **"Yoksa oranın ismi cezaevi olur mu?"** Tabii ki şunu yadsımıyoruz, sayın yazarın yazdığı bu olanakları halkı dolandıranlar, mafya babaları, devletin pis işlerini yerine getirirken kaza eseri yakalananlar veya tüm bu keyfi uygulamalara boyun eğenler kullanabilir.

Sağlam alınıp, sakat bırakılanlar...

F tipinde yaşanan insanlık dışı uygulamaların sonucu birçok tutsak şehit olurken birçoğu ise çeşitli rahatsızlıklarla dışarı çıkmakta. Bunlardan sadece birisi de Savaş Kör. İsterdik ki hapishanede yaşadıklarını Savaş Kör'ün kendisinden dinleyelim ama hapishane yaşantısı Savaş'ın bu olanağını elinden almış durumda. Hapishanelerde birçok saldırıyı yaşayan ve tecrit altında her türlü uygulamayı yaşayan Savaş, ilk olarak Uluçanlar katliamında el parmaklarını kaybetti. Sonrasında hapishanelerde yaşanan insanlık dışı uygulamalara karşı bedenini ölüm orucuna yatırdı. Ölüm orucu sonrası Wernicke Korsakof teşhisi koyuldu. Savaş, hapishanede ekmek ve makarna dışında başka bir şey yemiyordu. Verilen suyu içmiyordu sadece çeşmeden su içiyordu. (Psikolojisi bozulduğu için kendisinin suya zehir konularak zehirleneceğini düşündüğü için çeşmeden su içiyor.) Bu esnada hastaneye gittiğinde ise doktorlar rol yaptığını, hücrede kaldığında daha iyi olduğunu söyleyerek hastaneden hapishaneye geri gönderiyordu. Hücrede iyi olmasının sebebini doktorlar anlamakta ne kadar zorlansa da yoldaşları tarafından düzen-

li bakılması, temizliğinin yapılması kısacası ilgilenilmesinden ötürü olduğu bu izlenimi bırakıyordu. 2001 yılında CMK'nın 399. maddesi gereği tahliye oldu. Tahliye olduğunda hastalığı devam ediyordu. Savaş evde de rol(!) yapıyordu sadece ekmek ve makarna yiyip çeşme suyu içiyordu. Savaş'ın evde kaldığı süre içerisinde yargılanmasına devam edildi. Rahatsızlığından kaynaklı duruşmalara katılmadı ve Savaş Kör hüküm giydi. Ve aranır duruma düştü. Evde rahatsızlığından kaynaklı yatan Savaş polisler tarafından **"yakalam"** gözaltına alınarak Kandıra F Tipi'ne götürüldü. Rahatsızlığının sürmesi nedeniyle ailesi ve avukatı tarafından verilen birçok dilekçeye rağmen içeride tutulmaya devam edildi. Hücrede eğer yoldaşlarıyla kalıyorsa gözleri görmeyen Savaş'ın ihtiyaçları karşılandığı için fazla sıkıntı yaşanmıyordu. Revirde kaldığı zamanlarda ise rahatsızlıkları daha ciddi boyuta ulaşıyordu. Çünkü ilgilenilmiyordu ve rahatsızlıklarının yanısıra temizlik ihtiyaçlarını karşılayamamakta sorun yaratıyordu. Gözlerindeki rahatsızlık ileri bir boyuta ulaşmıştı. Bu esnada hapishanede inceleme yapan AİHM'den bir heyet ise yanlışlıkla kordorda Savaş Kör'le çıplak bir vaziyette karşılaşmışlardı. Gerçi bu durum idare için pek hoş bir durum olmasa gerek. Girişimlerin devam etmesi sonucu 2006 yılı Kasım ayında serbest bırakılan Savaş Kör dışarı çıktığında ilk olarak TİHV'e götürüldü. Oradan Çapa Tıp Fakültesi'ne gönderilen Kör, tedavisinin sonucunda kırıkları gözünün içine girmiş haldeki gözlerinin işlevini kaybetmesinin yanısıra beynine sıçrama riskinin olduğu söylenildi. Evdeki yaşantısında pek değişiklik olmayan Kör, sadece ekmek yiyor ve çeşmeden başka su içmiyor. Ses seda istemiyor ve kimseyle konuşmuyor. Düzenli uyumuyor, gecenin 3'ünde kalkıp **"uyanık mısınız?"** diye soruyor. İlaçlarını kullanmıyor. İşte F tipi gerçeği! Sayın Ekşi yazısının sonunda ise **'bozacının şahidi sıracı misali'** şöyle diyor: **"İnanmayan New York'ta tutuklanan eski Bakan Cavit Çağlar'a yahut Fransa'da 16 ay cezaevinde kalan Alaattin Çakıcı'ya sorsun."** Biz de Oktay Ekşi'ye diyoruz ki, tüm bu yaşananlar kendisine inandırıcı gelmiyorsa Savaş Kör'e sorsun. Belki cevap alamayacak ama bunun sebebinin de o övdüğü F tipi hapishaneler de sürdürülen tecrit politikasının sonucu olduğunu görür. İkna olmuyorsa; F tipinde kimseyle görüşmeden tecrit koşullarında bir yıl kaldıktan sonra hala yazı yazabiliyorsa kendisi açıklayabilir!

Faşizmin aynasından bir yansıma; 301

Elif Şafak, Hrant Dink ve Orhan Pamuk'a açılan davalarla yoğun bir şekilde gündeme giren 301. madde üzerindeki tartışmalar sürüyor.

Türk Ceza Kanunu'ndaki değişikliklerle beraber uygulanmaya koyulan 301. madde kısa süre içerisinde birçok yazarın yakasına yapıştı. Yazarlar, yayıncılar hakkında dava açıldı cezalar verildi. Elif Şafak ve Orhan Pamuk davalarında görüldüğü gibi bu duruşmalar milliyetçilerin gövde gösterisi yaptığı alanlar haline geldi. Elif Şafak ve Orhan Pamuk bu milliyetçi güruh tarafından linç edilmek istendi, saldırıya uğradı. Gazete ve televizyonlar bu davaları canlı yayından verdi. Bu saldırılar Mersin'deki bayrak

provokasyonu ile başlatılan ve hala devam eden milliyetçilik rüzgârının yükseltilmesi amacıyla kullanıldı, yoğun bir şekilde işlendi. Elbette tüm bunlar demokratikleşiyoruz nidaları eşliğinde sürdü. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, yazar Elif Şafak'ı arayıp geçmiş olsun dileklerini ve olaydan duyduğu "rahatsızlığı" ilettiler. Bir taraftan yasanın altına imza atanlar diğer taraftan bu işten prim yapmanın hesaplarını yapıyor.

Tüm bu gürültülerin arasında Özgür Gündem gazetesi kapatıldı. Özgür Halk ve Genç Bakış Dergileri basılarak çalışanları tutuklandı. Atılım gazetesi'nin yayınına 15 gün ve Yeni Demokrat Gençlik dergisine de bir ay yayın durdurma cezası verildi. Kamuoyu 301. maddeyi tartışırken Terörle Mücadele Kanunu yasalaştı ve tüm hızıyla uygulanmaya başlandı. Malatya muhabirimiz Erdiç Özbay Munzur Festivali'nde İbrahim Kaypakkaya'nın posterini stantta açtığı için gözaltına alınarak tutuklandı. Elif Şafak vd. yazarlara dava açılmasına tepki gösterenler bunu gazete köşelerinden protesto edenler devrimcilere yönelik saldırıları görmezden geldi.

Değiştirilen TCK'ya bir bütün olarak karşı çıkılması gerekirken tartışmalar bilinçli bir şekilde 301. madde üzerinde sıkıştırıldı. Tabi bu arada kanun da uygulamaya sokulmuştu. Egemenler toplumun Türklük gibi hassas olduğu, tartışma zemininin geniş olduğu konuları tartıştıran kanunun esasta tartışılması gereken maddelerini atlamaktadır.

TMY yeni TCK'da en fazla tartışılması gereken, emekçi halkımızın geleceğine ipotek koymayı hedefleyen bir yasa iken bizim sözde aydınlarımızdan

TMY yeni TCK'da en fazla tartışılması gereken, emekçi halkımızın geleceğine ipotek koymayı hedefleyen bir yasa iken bizim sözde aydınlarımızdan buna ilişkin ses yükselmiyor. Bu yasa ile eylem yapmadan, eyleme katılmadan bir flama taşımak bile eylemi yapan örgütün propagandası yapıldığı gerekçesi ile suç teşkil edebiliyor.

buna ilişkin ses

yükselmiyor. Bu yasa ile eylem yapmadan, eyleme katılmadan bir flama taşımak bile eylemi yapan örgütün propagandası yapıldığı gerekçesi ile suç teşkil edebiliyor. "Kahrolsun IMF" sözleri eğer herhangi bir devrimci örgütün buna yönelik bir eylemi varsa aynı kapsamda değerlendirilecek. Devlet bu konuda şimdiden epeyce birikim yapmış durumda. İşçilerin, emekçi memurların eylemleri ve insanca yaşanacak bir ücret talebi artık TMY'nin suç ve suçluyu övmesi kapsamında.

Yasa bu boyutu ile henüz uygulanmamış olsa da devrimcilere yönelik uygulamalar ilerde atılacak adımların da bir göstergesi. İşçi sınıfı ve emekçilere yapılan her saldırıda olduğu gibi bu yasadaki saldırıyı ilk göğüsleyen ve bedel ödeyen devrimciler ve komünistler olmaktadır. Egemenler, halkın öncülerini etkisiz kılarak yasayı geniş yığınlara yönelik daha rahat uygulamanın hesaplarını yapmakta.

301. Madde'nin Kapsamı Nedir?

Bu maddenin kapsamında;

1) Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni alenen aşağılayan kişi altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

2) Türkiye Cumhuriyeti hükümetini, devletin yargı organlarını, askeri veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

3) Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi halinde ceza üçte bir oranında artırılır.

4) Eleştiri amaçlı düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.

TCK'nın
301. MADDESİ
KALDIRILSIN

TCK'nın 301. maddesi eski TCK'daki 159. maddenin yeni halidir. 159. maddede orduyu, askeriyeyle eşleştirmek-aşağılamak ön plana çıkarken 301. maddede Türklüğü aşağılamak üzerinde durulmuş.

Türklük sadece ülkemizde yaşayan Türklerle sınırlı tutulmamış, dünyanın dört bir yanındaki Türkleri de kapsıyor. Yani TC, Kuzey kutbunda bir Türk'ün hakaretini bile engellemeyi hedefliyor, bu yetmezmiş gibi cezayı da üç kat artırıyor. Faşizm böyle bir korku, tahammülsüzlük olsa gerek!

Örneğin; Bu yasa ile hükümeti eleştirmek suç. Siz, partinizin hükümet olması için çalışsanız da, partiniz hükümet olduktan sonra ise yaptığınız eleştiriler suç! İcraatlarını, politikalarını eleştirmek suç! Yasa bir taraftan kendi içinde tutarsız, anlamsız birçok uygulama getirirken sözde demokrasiyi de elden bırakmıyor! Ve eleştiri amaçlı düşünce açıklarsanız suç olmaz diyor. Eleştirilecek her şey suç kapsamında iken neyi eleştireceksiniz? İşte faşizmin eleştiri anlayışı! İşte faşizmin ifade özgürlüğü; Susun, konuşmayın ve düşünmeyin sadece itaat edin!

Sivil Toplum Kuruluşları 301'e Karşı mı?

301. madde ekseninde yürütülen tartışmalarda çeşitli çevreler düşüncelerini açıkladı.

Türk-İş, DİSK, KESK, HAK-İŞ gibi sendikalar ile Türk Tabipler Birliği gibi meslek örgütleri ve TÜSİAD, TİSK ve TOBB gibi, sivil toplum kuruluşları adı verilen örgütler madde hakkındaki düşüncelerini iletmek amacıyla Başbakan ve Adalet Bakanı ile görüştiler. KESK, DİSK ve TTB yasanın kaldı-

rılmasını isterken esasta sermayenin sözcülüğünü yapan kuruluşlar ise yasanın aynı şekilde uygulanması gerektiğini söyledi.

Öncelikle Sivil Toplum Kuruluşu adı verilen oluşumların kitlelerin öz örgütlülükleri olan Demokratik Kitle Örgütleri'nin yerine yaşama geçirilmeye çalışılan ve kitlelerin öfkelerini sistemin içine kanalize etmeyi hedefleyen oluşumlar olduğunu söylemeli. Bu örgütlülükler halkın bedeller ödeyerek yarattığı mevzilerin yerine geçirilmeye çalışılmakta, onlar adına söz söylemeye yetkisine sahip olmak istemektedir. Bu kurumlarda şekillenen anlayış gıdasını emperyalizmden almakta ve ona hizmet etmektedir. TÜSİAD, TOBB gibi kuruluşlar ülkemizdeki komprador burjuvazinin çıkarlarını savunan, işçi sınıfı ve emekçilere düşman olan örgütlerdir. Onlar, yalnızca uşağı oldukları emperyalist efendilerinin ve sermayelerin geleceğini düşünürler emekçilerin değil. Onlar, emekçilere düşman kaptillere uşaktır. Zaten 301. madde üzerinden yaptıkları açıklamalar da bunun bir göstergesidir. Ankara Ticaret Odası Başkanı Sinan Akgün yasanın hafif olduğunu ve ağırlaştırılması gerektiğini söylemektedir.

Emekçilerin öz örgütlenmeleri olmayan çeşitli kurumların "Özgürlük İstiyoruz" kampanyası ise sorunu devletin çözeceğine odaklanmış, devletle pazarlıklar yürütmektedir. Yasanın değiştirilmesini isteyen sendikalar ise enerjilerini diploması koridorlarında tüketmektedir.

301. madde ve benzeri diğer saldırı yasaları ne AB'nin baskısı ile ne de Başbakanla, Adalet Bakanı ile görüşerek geri püskürtülebilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele deneyimlerini taşıyan KESK, DİSK gibi kurumlar, taban çalışması yapmak yerine "yetkilerle" görüşmektedirler. Bu yasalara karşı sendikaların yapması gereken alanlarda, sokaklarda demokrasi mücadelesi vermek olmalıdır. Bu konuda 70'li yıllarda DGM'lerin kapatılmasını sağlayan hareketin deneyimi önemlidir.

İşçi ve emekçilere yasanın gerçekliği anlatılmalı, yaşam koşullarına nasıl yansıtacağı kavratılmalı ve mücadeleye seferber edilmelidir. Eğer biz bunu yapmaz isek TÜSİAD, ATO gibi ülkemizi talan eden vampirler bizler adına konuşacak, bizler adına "muhalefet" edecek ve danışıklı dövüş yapacaklardır. Yasayı onlar tartışacak, ceremesini biz çekeceğiz. Bunun gerçekleşmemesi için şimdi sorunlarımızı daha fazla sahip çıkma zamanı!

Politik düşüncelerini kitlelere açıkla, PARTİLİ OLDUĞUNU GİZLE!

“Devrimci hareketi daha da etkili bir şekilde geliştirecek ve onun başarısını hızlandıracaksak, işleri hem ideolojik, hem de örgütsel bakımdan bütün ciddiyetimizle yoluna koymalıyız, işleri örgütsel bakımdan yoluna koymamız için, işleri önce ideolojik bakımdan yoluna koymalı, proleter olmayan ideolojiye karşı proletarya ideolojisinin mücadelesini başlatmalıyız.” (Mao)

Sınıf savaşımının kavranışının derinleştirilmesi, ilke ve kuralların titizlikle uygulanmasıyla somutlaşır. Bundandır ki, büyük bedel ve yoğun emek sonucu yaratılan, kan ve acıyla yazılan devrimci tecrübe ve birikimin sentezi olan devrimci ilke ve kurallara daha fazla ciddiyetle dikkat ve bilinçle sarılmak gereklidir. **İllegalite ve disiplin kuralları devrimci mücadelenin vazgeçilmez bir parçasıdır.** Bu yaşamın canlı ve sürekli kılınmasının, kitleler içinde devrimci çalışmalarını Bolşevik-Maoist kitle anlayışıyla geliştirmek ve derinleştirmekle başarılabileceği bilinciyle hareket edilmelidir. **Keza illegaliteyi yanlış kavrayarak, politik düşüncelerini kitlelere açıklamamak, onların içinde propaganda ve ajitasyon çalışması yürütme-yerek kitlelerden kaçmak, onlardan gizlenmek olarak algılayan anlayış, asla kitleleri örgütleyemez.**

Proletarya Partisi'nin ideolojik-politik bakış açısı temelinde, kitlelerin yaşadığı sorunlara açıklık getirecek, kafasındaki sorulara yanıt olacak, yaşadıkları çelişkileri çözecek, politik iktidar hedefli sınıf bilincini verecek çalışma içinde olarak kitle çalışması yürütülür, örgütsel görevler başarılı. Yaşamın her alanında somut canlı örnekler üzerinde yalın ve anlaşılır bir dille **“politik düşünce”** açıklanır, bu temelde propaganda çalışması yapılır. Küçük burjuva anlayış ise kitlelere tepeden bakarak, **“Bolşevik tarzda illegalite kurallarına uyduğunu”** söylese de bu söylem ne inandırıcı ve ikna edici ne de eğitici olur. Proleter sabır, dirayet ve dayanıklılığa sahip olunarak, devrimi uzun vadeli bir süreç sorunu olarak kavrayarak, ortaya çıkan engelleri aşmaktan korkmayarak, bu bilinçle hareket edenler kitlelere devrimin propaganda ve ajitasyon çalışmasını gerçekleştirip, örgütsel görevler yerine getirebilir. **“Politik düşüncelerini kitlelere açıklamak, partili olduğunu gizlemek”** ilkesine uygun olarak, titizlikle illegalite kurallarına riayet edenler devrimin örgütlenme sürecini güvence altına alabilirler. Bundandır ki teoride-ideolojide-politikada proleterleşmek aslolanıdır. Düşünce ve kavrayışta, analizde, yorumlamada, karar vermede, uygulama ve yönlendirmede, örgütlenme ve yönetmede proleterleşmektir asıl olan.

Daha az MLM söylem, daha az Proletarya Partisi'nin isminin anılması, daha az biçimcilik daha çok öze önem vermek, daha çok proleter ideolojiyi kavrama ve derinliğine benimsemeye çabalamak ve bu ideolojinin yön verdiği sınıf bilinciyle somut süreci analiz etmek-çözümlemek. Ancak bu tarzda bir devrimci pratikle **“Politik düşünceleri kitlelere açıklama”** layıkıyla başarılıdır. Pratik içinde yapılan başka bir yanlışlık da kitle

gösterilerine katılımda yaşanmaktadır. Kitlelerin somut talep ve istemleri göz önüne alınmadan, kitle gösterisinin amaç ve hedefleri eylemin özellikleri dikkate alınmadan sınırlı bir güçle Proletarya Partisi'nin sloganlarının atılması yaşanan önemli bir tikanıklıktır. Esas amaç, kitle gösterisinin niteliğine/amaç ve hedeflerine uygun, istem ve taleplerini dikkate alan ve bu özelliklere yanıt olan sloganlar atarak propaganda ve ajitasyon pratiğine girmek yerine, bu gerçekliği dikkate almadan **“partiyi savunma, partiye sahip çıkma, partiyi öne çıkarma”** iddiasıyla parti sloganlarının atılıp, düşmanın dikkat ve ilgisini kitle üzerine çeken ve darbelere açık davetiye çıkartan anlayıştır. Bu tarzda ortaya konan pratik, düşmanın kitle ilişkisi dar ve zayıf olan devrimci hareketin **“bir avuç terörist, marjinal yapılar”** propagandasına da dolaysız tarzda hizmet etmektedir. Bu pratik iki temel bakımdan yanlıştır. Birincisi kitle-

li olmayan bundan daha önemlisi devrim öğretisine uygun sınıf mücadelesinin yasalarına bağlı kalarak devrimci ilke ve kurallara sahip çıkma korunmalıdır. Devrim bilimi ve onun temel ilke ve kuralları korunarak **“kendini koruma”** başarılıdır. Bu ilkeden anlaşılması gereken proleter ideolojinin yön verdiği sınıf bilinciyle kitleleri, devrimci savaşı ve partiyi örgütlemek olarak anlaşılmalıdır. İşçiler, emekçiler, ezilenler doğru bir kitle çizgisiyle özenli bir kitle çalışma içinde örgütlendiği oranda kadroların **“kendini koruma”** ilkesi yaşam bulur. Dar bir çevreden başlayarak adım adım örgütsel bünyesini büyütüp, kitle ilişkilerini devrimcileştirip geliştiren çalışma sonucunda **“kendini koruma”** somutluk kazanır.

Bugün devrimci saflarda yaşanan kayıplar ve alınan darbelerin temelinde illegalite ilke ve kurallarına uygun davranılmaması ve Bolşevik-Maoist temelde kitleleri örgütleme çizgisine uygun hareket

İllegaliteyi yanlış kavrayarak, politik düşüncelerini kitlelere açıklamamak, onların içinde propaganda ve ajitasyon çalışması yürütme-yerek, kitlelerden kaçmak, onlardan gizlenmek olarak algılayan anlayış, asla kitleleri örgütleyemez.

edilmemesi yatmaktadır. Bu yanlışlıkların başında devrimci çalışma içinde kendini hemen açığa vuran kısa soluklu dar-hedefli yanlış çalışma pratiği gelmektedir.

Her alanda sınıf mücadelesini geliştirelim!

“Şu bir aksiyon olarak kavranmalıdır; politik seviye ne kadar yüksek, devlet ve parti çalışmasının ilgili alanlarındaki fonksiyonerler ne kadar ML bilince sahipse çalışmanın ‘seviyesi o kadar yüksek, çalışma o kadar verimli, sonuçları o kadar etkilidir ve tersine politik seviye ne kadar düşük, fonksiyonerler ne kadar az ML bilince sahipse çalışmada başarısızlık ve yenilgi o kadar büyük ihtimal, yöneticilerin bayağılaşmaları, hırslı palavracılara dönüşmeleri, soysuzlaşmaları o kadar büyük ihtimaldir.” (Stalin)

Bugün yaşanan kitleleri örgütlenme ve partiyi sağlamlaştırma sorunu, ancak işçi sınıfı ideolojisi, politikası ile ele alındıkça çözüme kavuşur. Proletaryanın devrim bilimiyle ve onun yol gösterdiği politika ile ele alınmayan her sorun, sınıf mücadelesi kavrayışını zayıflattığı gibi uygulama dirayetini de zayıflatmaktadır. Bu durum sorunların çözüm-

süz bir şekilde devam etmesine yol açmaktadır. Yaşanan her çözümsüzlük ve bunun sonucu yaşanan başarısızlık kırılma ve cesaretsizliğe, karamsarlık ve umutsuzluğa neden olmaktadır. Süreci dirayetsiz değiştirme pratiği olumsuzluğu artırır. Bu dirayetsiz duruş kitle çalışmasında da bir genişlik ve derinlik sağlayamaz. Militan bir duruş ve yürüyüşün olmadığı bir pratikte kitlelerle buluşma ve yeni kadro adaylarını sürece kazandırma da mümkün olamaz.

Emperyalist-kapitalist sistemin yoğun ve sistematik ideolojik saldırıları, Türk hâkim sınıflarının ivmesi yükselerek artan baskılarının sonucu yaratılan olumsuz koşullar elbette gözardı edilemez. Ancak gözardı edilemeyecek diğer bir gerçeklik ise sınıf savaşımında kadroların rolü ve tayin ediciliğinin tartışılmazlığı bu kavrayışa uygun bilinç ve pratiğin geliştirilmesinin örgütlenmesidir. Her şeyden önce partisiz, kitlesiz ve savaşı devrim olmayacağına göre sınıf bilinçli proleterlerin tüm pratik adımları partiyi güçlendirmeye ve kitleleri partinin kumandasında harekete geçirmeye ve savaşı büyütme hizmet etmek zorundadır. Ve partiyi güçlendirme, kitleleri örgütlenme ve savaşı büyütme de yarının değil, bugünün sorunudur. **Yarının kazanılması kadro ve militan tipinin, kitle çalışma anlayışının ve çelişkileri analiz etme ve çözümlerle gücünün var olandan daha ileriye doğru geliştirilip derinleştirilmesiyle kazanılabilir.**

Nasıl ki işi sınıfının ideolojisi ve politikasıyla ele alınmayan her sorun örgütlenmenin ve birliğin önünde engelse aynı şekilde bu bilimle donanmayan ve donanma çabası, mücadelesi ve örgütlenmesi içinde olmayan, devrimci bilgisini geliştirip ilerletmeyen, analiz gücünü devrimcileştirmeyen her **“kadro”, “her militan”** da aynı şekilde örgütlenmenin ve işçi sınıfının birlik ve mücadelesinin önünde engel olur. Sorunları çözen değil sorun yaratan olur. Değiştiren dönüştüren değil, değişim ve dönüşümün önünde engel olur.

Güçlü bir devrimci olabilmek...

Güçlü bir devrimci olabilmek için her şeyden önce sağlam bir proleter dünya görüşüne sahip olmak gerekir. Proleter dünya görüşü her soruna karşı akılcı ve doğru bir tavır alma olanağı verir. Proleter dünya görüşü işçilere, emekçilere içinde buldukları durumu doğru ve çok yönlü olarak görmek, anlamak olanağı verir. Bu durum insana analiz etme, değiştirme ve dönüştürme gücünü verir. Proletaryanın devrim bilgisiyyle silahlanmadan ve bu bilgiye derinlemesine egemen olmadan yeninin ve ilerinin sahibi geleceğin temsilcisi olunamaz.

Toplumun nesnel gerçekliğini kavrama, çelişmeleri doğru tespit etme bu değerlendirmeye ışığında politika belirleyip, kitlelere gitme esas olmalıdır. Süreci ve çelişkileri araştırıp incelemeye, tahlil etmeye yön veren ise dünya görüşüdür. Bu dünya görüşü de proletaryanın devrim ideolojisidir.

Sorunlara yaklaşımda dogmatizmden ve subjektivizmden her uzaklaşma, ilerleme ve gelişmenin önünü açar. Gelişimin ve ilerlemenin önünde en büyük engel dogmatizm ve subjektivizm ise sınıf mücadelesinin her alanında gerçeğe ve ona hükmeden yasalara yaklaşarak, bu tehlikeye karşı korunur.

Sınıf bilinçli proleterlerin ayırt edici özelliği teori ve pratiğin sımsıkı birleştirilmesidir. İdeolojik eğitim, politik mücadelenin ve politik görevlerin yerine getirilmesinin esas halkasıdır. Devrim bilimi MLM hakkında, sınıf mücadelesinin yasaları hakkında, toplum ve çalışma yürütülen alan hakkında ve düşmanın çalışma ve hareket tarzı hakkında kapsamlı ve bütünlüklü bilgiye sahip olma sürecine girilmeden ideolojik eğitim görevi yerine getirilemez; ancak bu görevler ışığında politik ve örgütsel görevler başarılar.

Kadrolar başta kendilerini ve bağlı oldukları komitelerini sınıf mücadelesini kavrayan devrimci bilgi, devrimci politika belirleme ve uygulama alanında ilerlemeyi ve gelişmeyi hedefleyen bir rotaya sokmalıdır. Daha az ajitatif slogan, daha az MLM ve Proletarya Partisi söylemi, daha az biçim ancak daha fazla öz, daha fazla devrimci bilgi ve birikim, daha fazla devrimci araştır-

ma ve inceleme, daha fazla sınıf mücadelesinin mevcut ve gelişen sorunlarına çözüm olmayı amaçlayan yönelime girilmelidir. Kadrolar politik çalışmayı sınıf mücadelesinin temel çalışma biçimi haline getirendir. Dünden daha fazla devrimci bilgiye, sınıf mücadelesinin her alandaki sorunlarını araştırma-inceleme ve çözümü konusunda yoğunlaşmaya çalışan bir çalışma biçimini esas olmalıdır. Bilgi, birikim ve deneyimi kendisini tekrar eden yenilenmeyi değil yenilenmeyi esas alan bir çalışma dogmatik-basmakalıpçı-subjektif bir çalışma olacaktır. Bu çalışma biçimiyle sorunlara çözüm değil çözümsüzlük çıkar. Canlı, dinamik bir tartışma ortamı yaratılarak ideolojik, politik, örgütsel sorunların sorgulanması esası üzerinde bilimsel araştırma inceleme yönelimi sağlanır. **Dar pratik içinde koşan, kendini sürekli bir şekilde tekrar eden, dünden farklı söyleyecek bir şeyi olmayan, dünden daha ileride devrimci çözüm önerisi gücü ve iradesi olmayanın sınıf mücadelesinde başarı şansı olamaz.**

Kadroların düşünce ve çalışma tarzında komitelerde ve partinin bütününde politikleşme düzeyinin yükseltilmesi ancak proleter ideolojinin yön verdiği düşünme, araştırma, inceleme, sorgulama ve çözümleme gü-

cünün artırılmasıyla, sınıf bilincinin var olandan daha da derinleştirilmesiyle başarılar. Canlı olanın yenilenmesi; kendini üretirek eksikliklerini tamamlayarak, zaaflarını atarak, sağlıklı olmayan yönlerini sağlıklı bir konuma getirerek gelişimini güçlendirir. Sürecin sorunlarına ve zorluklarına karşı koyacak şekilde biçimlenir.

Yöntem olarak dogmatizmden, öznelcilikle biçimlenen subjektivizmden kurtuldukça politikleşmenin, gelişim ve ilerlemenin önü açılır. Bilgilenme ve politika yapma gücü ortaya çıkar, etkileme-değiştirme-dönüştürme kapasitesi artar. **Dar pratik içinde boğulmadan sınıf mücadelesinin pratiğinden kopmadan sınıf mücadelesinin sorunları ve toplumun gelişim yasaları üzerinde yoğunlaşarak politikleşme yaratılır.**

İdeolojik-politik-örgütsel olarak sağlamlaşmış, sınıf mücadelesinin sorunlarına yanıt vererek, önderlik eden, en geniş kitleleri etrafında birleştirerek harekete geçiren bir parti yaratma sorunu aynı zamanda kadroların yaratılması sorunudur; bu sorun da sınıf mücadelesinin doğru kavranmasıyla çözülür.

Bir KP'yi KP yapan onun MLM ideolojik şekillenmesi, Bolşevik örgüt yapısı ve doğ-

ru politik çizgisidir. İdeolojik olarak zayıflayan, doğru bir politik hatta olamayacağı gibi örgütsel olarak Bolşevik özelliklere de sahip olamaz. Gerçekliğe dogmatik ve öznelci her yaklaşım araştırma ve inceleme yönteminde yanlışlığa, analiz gücünde zayıflığa ve çözümlemede yanlışlığa düşecektir. Bu zayıflık ideolojik zayıflamayı, politikada oportünizmi, örgütsel yapılanmada menşevizmi getirecektir. İdeolojik-politik olumsuzluk ve zayıflama sadece orayla sınırlı kalmaz. Politik hattı, örgütsel yapıyı ve kadroları olumsuz etkilemekte gecikmez. Bu nedenler sınıf savaşımında ideolojik mücadeleye tayin edici özelliktedir.

Kadrolar proletaryanın en yüksek örgütleniş biçimi olan KP'nin profesyonel devrimcileridir. Profesyonellik demek kişilerin aile bağlarından kopartılması demek değildir. Profesyonellik, yaşamını devrime adanmış; devrimin ideolojik, politik ve örgütsel sorunları üzerinde ciddiyetle kafa yoran, araştıran inceleyen, çözüm üreten, örgütleyen niteliğe sahip olmalıdır. Düşünen, üreten ve uygulayandır. Sıkı ve sürekli bir politik çalışma içinde olmalıdır. Kitlelerin tayin edici rolünü ve Partinin önder rolünü daima savunan, sınıf mücadelesinin her bir pratiğinde uygulamayı başaranıdır.

PUSULA

“GERÇEKLERLE UĞRAŞALIM, BİLGİLİ OLALIM!”
Mehmet Demirdağ

Sınıf savaşımının örgütlenme ve yönetme sanatında materyalist bilginin yeri vazgeçilmez önemdedir. Devrim bilgisine en ileri düzeyde sahip olunmadan devrimin politik ve örgütsel görevlerinin yerine getirilemeyeceği bir gerçektir. Bu bilimsel veriyi güçlendiren diğer bir gerçeklik ise yaşadığımız toprakların ekonomik-politik bilgisine sahip olmaktır. Bu iki temel sacayağına ait devrimci bilginin her yetersizliği politik ve örgütsel görevlerin yerine getirilmesini sekteye uğratar. **Bundan dolayıdır ki bütün inceleme ve araştırma faaliyetinin, canlı kolektif tartışmaların amacı devrimci bilgiye sahip olmak, devrimci kavrayışı yükseltmek olmalıdır.** Bugün önderlik ve örgütsel düzeydeki yaşanan sorunların başında ileri düzeyde devrim teorisine ve devrimci bilgiye sahip olmamak gelmektedir. Sınıf savaşımının birçok alanında pratikte yeterince devrimci olunamıyorsa, devrimci pratik sınıf savaşımında egemen kılınamıyorsa, bunda devrimci teorisinin kavranışındaki yetersizlik keza bunun sonucu olarak iddia ve özne olma bilincindeki zayıflık gelmektedir. Ancak dünya görüşünden, devrimci düşüncelerinden emin olanlar sınıf düşmanlarına ve her türlü zorluklara meydan okuyabilir. **Günümüzde sınıf savaşımının her alanında yeterince düşmana meydan okunamıyor, tereddüt ve kaygılar yaşanıyor, bunları besleyen netsizlik, belirsizlik olduğunun altını çizmek gerekir.**

Kasım ayında katledilişinin dokuzuncu yılında saygıyla andığımız komünist önder **Mehmet Demirdağ yoldaş**, devrimci yaşa-

mının bütününde bilgili olmak için çalıştı. Durmaksızın mücadele etti. Ve devrimci faaliyet yürüttüğü her alanda yoldaşlarının da bu uğurda eğitilip, bilinçlenmesi için çalıştı.

Sınıf bilinçli proleterler yaşadığımız topraklardaki toplumsal yapının değişimi ve dönüşümü için mücadele ediyorsa bu ancak, değiştirilecek olanın bütün yönleriyle tanınıp bilinmesiyle, keza nasıl değiştirileceğinin ve yerine neyin konulacağına belirlenmesiyle mümkündür. Bu bilgiler ne denli geniş, derin ve kapsamlı olursa değişim ve dönüşüm o denli yakın olur. Devrim bilgisine ve yaşadığımız topraklar hakkındaki gerçekliğin bilgisine sahip olunmadan yapılanların devrime hizmet etmeyeceği bilinmelidir. Proletarya Partisi'nin örgütlenmesi önderliğin örgütlenmesiyle, işçi-semt-DKÖ-geçlik-gerilla faaliyet alanındaki önderlik kademesinin derin bir teorik kavrayışa, engin bir sınıf savaşımı deneyimine sahip olması gerekir. Sınıf savaşımının her tecrübesi bugünkü devrimci pratiğe doğru tarzda yön verecek biçimde aktarılabilir veya mevcut zaaf ve gerilikleri aşip yerine devrimci pratiği örgütleyebiliyorsa gerçek anlamda devrimci tecrübenin çıkarılmasından bahsedilebilir.

Bilgili olmak, mücadelenin-sürecin-pratiğin sorunlarına yanıt olmak, değişim ve dönüşümün çözüm gücü olmak demektir. Bilgiden bahsederken sınıf savaşımının ve örgütlenme alanının sorunlarına çözüm olacak bilgiden bahsedilmektedir; bunun için de öncelikli olarak bu bilgilerin belirlenmesi gerekir. Proleter devrimcinin bilgili olma ölçütü sürecin ve mücadelenin

değişim ve gelişim gücüyle ilişkili ve orantılıdır. Sınıf bilinçli proleterler **“her şeyi”** öğrenmek ve her şeyi birden öğrenmek gibi bir yanılgıya ve bu yönlü yanlış pratiğe yönelme olumsuzluğuna düşmezler. Onları her türlü aydın, yarı-aydınlardan, **“bilgili insanlardan”** farklı kılan sınıf savaşımının sorunlarına yanıt olma ve değiştirme gücüne sahip olma bilgisi ve devrimi örgütlenme pratikleridir. Onları **“benzerlerinden”** ayıran temel ayırt edici özellik budur. Sadece değişik (ekonomi-felsefe-politika-tarih-sanat vb.) konulardaki bilgilere sahip olmak ve bu bilgileri peş peşe sıralamak ya da toplumsal gelişmeleri sadece yorumlamak yada sınırlı bilgiye sahip olmak gibi dar bir alana sıkışıp kalmazlar. Değişim ve dönüşümün pratiğine girerek ikinci güçlü adımı atarak gerçeğin bilgisine sahip olmaya çalışırlar.

Özellikle günümüz koşullarında sömürücü egemen sınıflar toplumu bilgisiz ve cahil bırakıp egemen burjuva-feodal ideoloji ile şekillendirip, biçimlendirmeye çalışmaktadır. **Bilginin bir meta gibi alınıp satıldığı, pazara sürüldüğü bir sistemde devrimin bilgisine donanmak fazlasıyla önem kazanmaktadır. Derme çatma, kullaktan dolma, yüzeysel, parçalı-yarım ve tek yanlı bilgiyle bırakılmı devrimcilik yapmayı tutarlı ve istikrarlı bir muhalefetin bile yapılamayacağı gerçek değil midir?** Egemen sömürücü sınıfa ait her türlü burjuva bilginin; teknolojinin gelişim hızıyla en yaygın biçimde en etkili araçlarla dünyanın en ücra köşesine dek yayılarak egemen kılınmaya çalışıldığı günümüz emperyalist-kapitalist dünyasında proleter devrimcilerin devrim için gerekli ve zorunlu olan bilgilere daha güçlü ve bütünlüklü sahip olması gerekir mi? Elbette ki bu sorunun yanıtı tartışmasız bir şekilde evet olacaktır. Öyleyse sınıf savaşımının gerektirdiği ve zorunlu kıldığı bilgilere öncelikli olarak sahip olunarak, devrimci pratikten kopmadan ancak devrimci bilgilenme görevini

devrimci pratik görevin bitimine ertelemekten görev ve sorumluluklar yerine getirilmelidir. Başlangıçta MLM hakkındaki her yetersiz ve eksik bilginiz devrimci pratik süreç içinde adım adım devrimin tam bilgisine doğru evrilmeye başlar. İşte o zaman yarım yamalak uygulanan devrimci pratik yerini bilerek uygulamaya bırakır.

Keza yaşadığımız toprakların tarihi, günümüz koşullarının ekonomik-politik gerçekliği, devrim yapmış ve devrime aday ülkelerin devrimci tecrübeleri hakkındaki bilgiyle de donanarak tam bilgiye sahip olmanın adımları atılmış olunur. Bu soylu ve onurlu devrimci görevi layıkıyla yapan ve yapmaya çalışan komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaş oldu. Onun devrim ve örgüt bilimi, tarih, edebiyat ve devrimci sanat hakkında bilgiyle donanmak için bitmez tükenmez bir çaba içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Onun en belirgin ve öne çıkan özelliği devrimin akıllı, bilgili ve iyi bir öğrencisi olmasıydı. O, bunu en iyi şekilde başardığı için Proletarya Partisi'nin bilge bir öğretmeni, alçakgönüllü bir yol göstericisi oldu.

Mehmet Demirdağ yoldaşın diğer önemli özelliği ise sınıf savaşımının, Proletarya Partisi'nin gerçek sorunlarıyla uğraşmasıydı. İşçilerin köylülerin, emekçilerin, ezilenlerin bilinçlenip aydınlanmaları sorunları üzerinde uğraşmasıydı. Keza kitlelerin örgütlenip savaşmaları ve sorunları üzerinde uğraşmasıydı. Bundan dolayıdır ki O, sınıf savaşımına yön veren gerçekliğin yasalarını keşfetmeye herkesten fazla çalıştı, herkesten fazla devrimin ve kitlelerin örgütlenmesi sorunlarına kafa yordu. Bundandır ki O her alanda devrimi ve partiyi ileri düzeyde örgütlemeye çalıştı ve bütün partiyi savaş yönelimine sokmaya çalıştı. Onu korkusuz ve yenilmez kılan sınıf savaşımına ait gerçekleri keşfetme cüreti ve devrimci pratiğin öznesi olma kararlılığıydı.

İngiltere'de Türkiyeli Öğrenciler Birliği kuruldu

İngiltere'de yaşayan veya İngiltere'ye eğitim için gelen öğrencilerin her türlü akademik-demokratik soruna karşı ortak duruşunu ve hareketini amaçlayan üniversite ve kolej öğrencilerinin bir araya gelip yaklaşık 6 aylık bir çalışmanın ürünü olarak TÖB kuruluşunu ilan etti.

23 Ekim günü yaptığı bir etkinlikle kuruluşunu ilan eden birlik, burada katılımcı öğrencilere neleri hedeflediğini ve program taslağını okudu ve devamında öğrencilerden gelen sorularla birlikte, daha geniş kitlelerin nasıl TÖB içinde bir araya getirilebileceği noktasında açılım sağlanmaya çalışıldı. Etkinlik İngiltere'de **Ulusal Öğrenci Derneği**'nin çağrısıyla top-up fees'lere (öğrenim ücreti) karşı ülkenin her yerinden üniversite öğrencilerinin katılımıyla **29 Ekim 2006**'da yapılacak gösteriye ve TÖB tarafından gelenekselleştirme hedefiyle organize edilecek 5 Kasım'daki akademik yıl açılış şenliğine katılım çağrısı yapılarak bitirildi.

Üniversiteli Gençlikten Öğrenim Ücretine Karşı Yürüyüş

Blair hükümeti iş başına geldiğinden bu yana eğitim alanında önemli 'reformlar' gerçekleştiriyor. Bu politikardan en çok etkilenen kesim ise üniversite öğrencileri. İngiltere'de okuyan bir üniversite öğrencisi üniversiteye kayıt yaptırdığında tuition fee (öğrenim ücreti) ödemek zorunda fakat devlet kurumlarına başvurarak bu ücreti karşılayacak bir kredi alma hakkına sahip. Bu kredi aynı zamanda öğrencinin yaşamını devam ettirmesi için verilen ek parayı da içermektedir. Ancak 1998'den önce öğrenci, bu

krediyi geri ödemiyordu. Blair hükümetinin işbaşı yapmasıyla beraber bu verilen kredinin öğrenci tarafından geri ödenmesi zorunluluğu getirildi.

Yukarıda kısaca açıklanan top-up fee'ye karşı 29 Ekim'de gerçekleştirilen etkinliğe biz de TÖB pankartıyla katıldık. On binin üzerinde öğrencinin katıldığı gösteride yapılan konuşmalarda son yapılan değişikliklerle birlikte bu sene üniversiteye kayıt yaptıran öğrenci sayısında yaklaşık 15000 kişilik bir azalma olduğuna dikkat çekildi.

Akademik Yıl Açılış Şenliği

TÖB 5 Kasım'da yaptığı akademik yıl açılış etkinliğini üniversite, kolej ve dil eğitimi alan öğrencilerin katılımıyla gerçekleştirdi. Grup Haykırış'ın katıldığı gecede TÖB'ün neden kurulduğu ve neyi amaçladığı üzerine Türkçe ve İngilizce konuşmalar yapıldı. Top-up fee'lerin konu alındığı skeç gösterisiyle devam eden şenlik, Grup Haykırış konseriyle bitirildi. Gecede yoğun olarak TÖB'e katılım çağrısı yapıldı.

Alman hükümeti Süleyman Şahin'i tutukladı

Tüm emperyalist ülkelerde olduğu gibi, Almanya'da da göçmen ve mültecilere dönük baskı ve yaptırımlar giderek artıyor. Bu yaptırımlardan biri de, uzunca süredir burada mültecilik hakkı bulunan siyasi mültecileri çeşitli bahanelerle tutuklayıp, kendi ülkelerine geri gönderme girişimleridir.

Alman hükümetinin bu yönlü girişimlerine **15 Kasım 2006**'da bir yenisi daha eklenmiş ve Almanya'da 10 yıldır yasal siyasi mülteci olarak bulunan ve halen 10 yıllık süresiz oturma izni olan **Süleyman Şahin**, Almanya'nın **Hildesheim** kentinde tutuklanmıştır. Konuyla ilgili açıklama yapan ve de imza kampanyası başlatan **ATİK**, açıklamasında şöyle demektedir: "Süleyman Şahin Türkiye'de yaşadığı süreçlerde devrimci-demokratik mücadele içinde aktif olarak yer almış, bundan dolayı **bir kaç kez tutuklanmış ve çok defa işkenceye maruz kalmıştır**. En son yargılanmak üzere tutsak edildiği İstanbul Cezaevinden bir grup devrimci yoldaşı ile birlikte firar ederek özgürlüğüne kavuşmuştur.

Federal Almanya Cumhuriyeti'nin (FAC), **10 yıldır** sığınma hakkı verdiği bir insanın iadesini başlatmak için tutuklaması örneğiyle kendi anayasasında ve mültecilik yasalarında 'garanti' altına aldığı hakları görmezlikten gelerek **çifte standart** uygulamakta ve **kendi yasalarına aykırı** davranmaktan çekinmemektedir. Ayrıca Türk Devleti'nin fütursuz baskı ve şiddet politikalarına bir kez daha ortak olmak istemektedir... **Bütün ilerici ve demokratik kamuoyunu kendi hukuki kararlarını hiçe sayan keyfi uygulamalarına karşı aktif ve acil tavır almaya çağırıyoruz. Süleyman Şahin'le enternasyonal dayanışmayı büyötmeye ve imza kampanyasına destek vermeye çağırıyoruz.**"

Politeknik isyanının 33. yıldönümü

Bu yıl 33. yılı vesilesiyle Politeknik direnişi çeşitli etkinliklerle kutlandı. Bu yıl da her yıl olduğu gibi, okullarda standlar açıldı, toplantılar yapıldı, resim ve belgesel gösterimleri gerçekleştirildi. 15 Kasım günü başlayan etkinlikler, 17 Kasım gününe kadar sürdü. Bu yılki etkinliklerin dikkat çeken yanı, önceki yıllara nazaran gençliğin daha fazla ilgi göstermesi oldu. Hükümetin ve medyanın tüm anti-propagandasına rağmen, 17 Kasım'daki yürüyüşe binlerce kişinin katılımı engellenemedi. 17 Kasım günü üniversitede etkinliklerin sona ermesiyle beraber, öğrenci dernekleri, çeşitli parti ve kurumlar Kla-

outmonos Meydanı'nda toplandı. Polisin yürüyüş öncesi 45 kişiyi gözaltına alması üzerine kitle bekleyerek durumu protesto etti ve gözaltındakilerin serbest bırakılmasını istedi. Yaklaşık 45 dakikalık bekleyişten sonra, gözaltındakilerin serbest bırakıldığı haberinin gelmesi üzerine yürüyüşe başlandı. Yürüyüş kolunun en başında Politeknik Üniversitesi öğrenci dernekleri pankartları ile yer alırken, arkasından da, çeşitli parti ve dernekler yerlerini aldılar. YKP(M-L) de eyleme kitlesel katılımıyla dikkat çeken gruplardan biri oldu. Eğitim sorunları ile ilgili sloganların ön plana çıktığı yürüyüşte; "**Paralı Eğitime Hayır-Parasız-Bilimsel Eğitim**", "Üniversite Özerkliğinin Kaldırılmasına Hayır", "**Politeknik Yaşıyor**", "Halkların Yolu EAM-ELAS-EPON", "**ABD ve Üsler Dışarı**", "Yaşasın Irak Direnişi", "**İntifada Kazanacak**" sloganları en çok atılan sloganlar oldu. Kortejlerin meclisi geçerek, AB binasının önüne gelmesiyle beraber çatışmalar da başladı. Buradaki çatışma kısa sürerken, Hilton Oteli önünde

tekrar başladı, burada polisin kitleye azgınca saldırması sonucu pek çok kişi hafif yaralandı. Çatışmalar ABD Konsolosluğu önünde de devam etti. Burada da, polisin attığı gaz bombaları sonucu, biri öğrenci olmak üzere iki kişi ağır yaralanırken, birçok gösterici de ara sokaklara sürülerek gözaltına alındı. Aynı akşam bir grup gösterici de, Atina Emniyet Müdürlüğü'ne saldırıda bulundu. Etkinlikler boyunca resmi olarak 7.500 polisin, adeta şehri kuşatarak terör estirmesi dikkat çeken diğer bir nokta oldu.

Politeknik anması **Selanik**'te de gerçekleştirildi. Bu yılki anmalara damgasını vuran ise, Selanik başsavcısının aldığı karar oldu. Karara göre; savcı gerekli hallerde, polise üniversiteye girme yetkisi verecek. Bu kararlar beraber üniversitelerin özerkliği de, çeşitli bahaneler öne sürülerek ortadan kaldırılmaya çalışılmakta. Genelde sakin geçen eylemlerin sona ermesinden sonra, bir grup anarşist ile polis arasında çatışmalar çıktı. Üniversiteyi işgal eden grup, polise taş ve molotoflarla karşılık verdi.

Yunanistan'dan bir İK okuru...

Dünyadan kısa kısa...

KOLOMBİYA

Kolombiyalı Tarım İşçileri Sendikası "Sintainagro"nun aktivisti **Jesus Masquera**'nın **11 Ekim** günü evden işe giderken katledilmesi üzerine Kolombiyalı sendikalar, ülke ve dünya genelinde protesto çağrılarını yaparak, sendikacı katliamlarına son verilmesini istediler.

HOLLANDA

Kamuya ait toplu taşımacılık çalışanları **15 Kasım**'da, **Hollanda**'nın birçok büyük şehrinde greve gittiler. Eylemin başlıca gerekçesini ise; kamu taşımacılığında gündeme getirilen liberalleşme politikaları oluşturuyor.

BANGLADEŞ

Bangladeşli muhalefet örgütlenmeleri **12 Kasım**'da genel bir grev gerçekleştirmenin yanısıra, eylem yaşama ve **15 bin** silahlı polis yığınağına rağmen başkent **Daka**'yı bloke ettiler. Genel grevin başlıca nedenini ise, Ocak'ta yapılan parlamento seçimlerinde, seçim komisyonunun taraflı davrandığı iddiası oluşturuyor.

ÇİN/HONGKONG

Hongkong'daki zenginlerin evinde hizmetçi olarak çalışan **700 kadın** **12 Kasım** günü Hongkong sokaklarında bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. Eylemci kadınların büyük çoğunluğunu **Endonezya, Filipinler, Tayland** gibi ülkelerden çalışmak için gelenler oluşturuyor.

BELÇİKA

Brüksel'deki **VW işçileri** grevde. **Brüksel-Vorst**'da bulunan **VW** fabrikasının bantları, işçilerin eyleme geçmesi sonucu **19 Kasım**'da sustu. **5600** işçiyi kapsayan grev, işten çıkarmaya dönük projelerin gündeme gelmesiyle birlikte gelişti.

HİNDİSTAN

Hindistan'ın **Batı Bengal** eyaletindeki **IT-Fabrikalarının işverenleri**, işçilerin sendikalaşmasını önlemek amacıyla, **19. yüzyılın sonlarına doğru** işverenlerin yaygın olarak başvurduğu bir yöntemle başvurular ve "**kara listeler**" hazırlama girişimi başlattılar. Ayrıca işten çıkarılanların bir daha işe girememeleri de alınan kararlar arasında.

Filistinli kadınlar: "Artık korkularımızı yendik"

Tüm özgürlük mücadeleleri, en başta bu mücadeleye katılan kadınları özgürleştirir... Ezilen, sömürülen, işgallere uğrayan ve de katledilen halklara dönük tüm bu baskı ve zulüm, en fazla bu kesimin kadınlarını vurur... Çünkü mevcut sistem içinde kadın olmaktan kaynaklı tüm bunları çift kat yaşarlar... Ancak dedik ya, zulme karşı direniş, aynı zamanda kadının özgürleşmesini ve tüm korkularını yenmesini de beraberinde getirir.

İşte Filistin halkının direnişi de, özgürlük kavgasına sıkı sıkıya sarılan Filistin kadını-

nın, sistemin kuşatmasından kaynaklı korkularını giderek üzerinden atmasını da beraberinde getirmektedir. Ancak Filistin kadını Filistin özgürlük hareketi içinde zaten öteden beri önemli bir yere sahip olmuştur... Örneğin, '70'li yılları hatırlayanlar, başta uçak kaçırma olmak üzere, bir dizi askeri eylemin öncülüğünü

yapan FKÖ savaşçısı **Leyla Halid**'i unutmamışlardır sanırız.

Filistinli kadınlar bugün yine direnişin ön saflarında yer almayı sürdürüyorlar. Gazzeli kadınlar ise bu durumu şöyle açıklıyorlar **"Artık korkularımızı yendik!"**

Filistinli kadınların, direniş içinde son süreçte öne çıkan pozisyonlarını, Siyonist ordunun bir süre önce gerçekleştirdiği Beyt Hanun katliamı sırasındaki tutumlarında da görmek mümkün. İçlerinden biri bu süreci şöyle

aktarıyor:

"İsrail uçakları evimizi bombalamıştı. Sekiz çocuğuna bakmak zorunda olan yengem de bu bombardımanda yaşamını yitirdi. Bir aileden, en büyüğü 70, en küçüğü ise 3 yaşında olan 16 kişi öldü. Sularımız ve elektriğimiz kesildi. Ölü sayısı giderek artıyordu. Siyonistler hareket eden her şeye ateş ediyordu. Eşinin, çocuğunun veya kardeşinin gözleri önünde öldürülmesini seyretmek bir anne için kolay değil. Benim ve diğer 1500 kadının korkularımızı yenmemize yardımcı olan da buydu işte.

En güçlü olarak bilinen ordunun karşısına dikildik, hem de silahsız. Ancak İsrail askerlerinin ateş açmakta tereddüt etmeyeceğini biliyorduk. Ve ateş açtılar...

Boydan boya kana bulanmış olan en yakın arkadaşlarımdan, hemen yanımda son nefeslerini verişleri ömür boyu hafızamdan silinmeyecek. Biz korkularımızı işte böyle yendik."

Böylelikle, Siyonist İsrail'in aylardır sürdürdüğü ve de bu süre içinde 350'den fazla insanın yaşamını yitirdiği Gazze operasyonları, Filistinli kadınları ve onların direniş için-

deki yerinin önemini bir kez daha gündeme getirdi. Beyt Hanun'da ağır silahlarla donanmış olan İsrail askerlerinin karşısına dikilen kadınlar, bu defa kendilerini canlı kalkan yaparak direnişin en ön saflarındaydılar.

İsrail Ordusu Cebaliye Mülteci Kampı'ndaki bir direnişçinin evini bombalayacağını bildirince, çok sayıda Filistinli kadın kendilerini canlı kalkan yaparak, bombardımanı engellediler. Böylece bir İsrail saldırısı da ilk kez iptal edilmek zorunda kalmış, bozguna uğramış oluyordu. Kadınların bu eylemi sonraki günlerde de genişleyerek sürdü. Siyonist İsrail ise yine bildik açıklamayı yaptı: **"Teröristler sivilleri canlı kalkan olarak kullanıyorlar!"**

Ancak Filistin kadını eylemini daha da ileri taşıdı:

Fatma Acar Nacar adlı 64 yaşındaki Filistinli bir kadın, Cebaliye Kampı'na doğru ilerleyen İsrail askerlerine karşı bir intihar eylemi gerçekleştirerek, özgürlük mücadelesinin, 7'den 70'e tüm Filistin halkının mücadelesi olduğunu ve de bu mücadeleyi sürdürmek için hiçbir bedelden kaçınmayacaklarını da dünyaya bir kez daha ilan etti.

Evrensel Bakış

TUTMAYAN SENARYOLAR "FELAKET"E DÖNÜŞÜYOR

Bush'un kongre seçimlerinde aldığı yenilgi, Almanya ve Fransa gibi Avrupalı emperyalist güçlerin militarizme daha da ağırlık vermesini beraberinde getirdi. Örneğin, Almanya Başbakanı Merkel kısa bir süre önce, Avrupa'nın önümüzdeki yıllardaki yöneliminin ağırlık noktasını dış ve güvenlik politikasının oluşturacağını söyledi. Ancak Avrupalı hâkim sınıflar aynı zamanda da karmaşık duygular içine girmişlerdi. Kendilerini **"hiçe sayarak"** işgal savaşlarına giren **"dünya polisini"** sevmiyorlardı, ancak O'nun **"güçsüz düşmesi"** karşısında da bir sıkıntıya kapılmadan edememişlerdi. Soru şuydu: Bundan böyle dünya düzenini kim sağlayacaktı?

Sadece ABD'nin değil, kendilerinin de çıkarlarına **"ters düşenlerin"**, **"tehdit"** olarak gördüklerinin başını şimdi kim ezecekti?

Avrupalı güçler, Irak'ta uzun zamandır gözle görülür biçimde güçsüzleşen Amerikan süper gücünün yerini doldurmak zorunda hissediyorlar kendilerini. Bunu hem bir şans hem de bir yük olarak görüyorlar. Şans olarak görüyorlar, çünkü hem Ortadoğu'daki hem de dünya arenasındaki çıkarlarını daha da güçlü hale getireceklerini düşünüyorlar; yük olarak görüyorlar, çünkü Amerikan askeri gücüyle aynı şeyleri yapabilecek, ne bir orduya ne de arkalarında halk desteğine sahipler.

Tüm bu ikilemlere rağmen, Avrupa'nın giderek daha çok militarizme yöneldiği çok açık.

Nitekim bu yönlü gelişmeler Lübnan sorunu özgülünde kendini göstermeye başladı

bile. Örneğin, Almanya, Fransa ve İtalya şu an Lübnan'da Hizbullah'ı silahsızlaştırma amaçlı BM Birliğinde ağırlıklı olarak yer almaktalar. Afganistan'da ise NATO birlikleri direnişçilere karşı savaşta, yavaş yavaş ABD askerlerinin yerini almaya başladılar.

Afganistan ve Irak işgallerinde ABD'nin baş müttefiki olan İngiltere'de ise durum biraz daha karışık. Blair hükümeti özellikle de Irak işgali ile birlikte hem halkın hem de birçok hâkim çevrelerin desteğini yitirmiş durumda. Bush'un kongre seçimlerinde aldığı yenilgi ise Blair'in durumunu daha da kritiklemiş bulunuyor. Bundan dolayıdır ki, geçtiğimiz günlerde Irak Araştırma Grubu'nda yaptığı konuşmasında, bir rota değişikliğine gidilebileceğinin sinyallerini vermeye başladı. **İçine düşükleri çıkmazın şaşkınlığından olsa gerek, Blair, bir yandan Irak'taki durumu "felaket" olarak değerlendirirken, diğer yandan da Irak işgalini savunan bir konuşma yaptı. Ancak, Irak'ta bir rota değişikliğinin artık şart olduğunun da altını çizerek, stratejilerinde, Irak'taki gelişmelere uygun değişiklikler yapılması gerektiğine dikkat çekti.** Irak önderliği (hükümeti) artık **"terörle mücadele"**yi tek başına yürütmeli ve kazanmalıymış! Bu konuşmadan bir gün önce de, Suriye ve İran'a **"Yeni Ortaklık"** teklifi yapan Blair, anlaşılabilir Ortadoğu'da girdikleri çıkmazdan ne kadar az zararlı çıkarsak kârdır diye düşünmeye başlamış olmalı.

Avrupa cephesinde bu gelişmeler yaşanırken, Bush'un yenilgisi, ABD emperyalizminin mevcut askeri saldırganlık politi-

kalarını daha da tırmandırmasını da beraberinde getirmiş görünüyor. Anlaşılabilir Bush hükümeti seçim yenilgisinin ardından, Irak'tan çekilmelerini de beraberinde getirecek kesin bir yenilgiyi engellemeye ve de petrol zengini bu ülkedeki Amerikan hâkimiyetini garanti altına almaya dönük son bir hamle gerçekleştirmek istiyor. Bu çaba tabii ki sadece Bush hükümeti ile sınırlı değil. **Seçimin galibi ve de ABD tekeli sermayesinin bir kesiminin temsilcisi Demokrat Parti de buradaki ranttan vazgeçecek gibi görünmüyor. Şu sıralar Irak'a dönük ortak bir plan üzerinde tartışıyorlar. Bu plan ise çok açık ki, Irak'taki işgalci şiddetinin artırılarak, genişletilmesini hedefliyor. Çünkü birçok noktada taktiksel ayrılıkları olsa da, her iki parti de şu konuda hemfikir: Eğer Irak'ta Vietnam benzeri bir yenilgi alınır, bu durum Amerikan emperyalizminin dünyadaki pozisyonu açısından çok kötü sonuçlara yol açacaktır.**

Elindeki kozlar henüz bitmemiş olan ABD emperyalizmi, İran'a dönük saldırıyı da gündemde tutmaya devam ederek, yeni bir hamle gerçekleştirmek istiyor. Bu hamleyi ise anlaşılabilir yine Ortadoğu'daki jandarması Siyonist İsrail aracılığı ile yapmaya çalışıyor.

Çünkü gerek Bush gerekse Condolezza Rice son dönemde yaptıkları açıklamalarda, İsrail'in İran'ın nükleer tesislerini vurmasını anlayışla karşılayacaklarını söylüyorlar.

İran'la birlikte hedefe oturtulan Suriye üzerindeki oyunlar da sürüyor. Suriye karşıtlığı ile bilinen Lübnan Ekonomi Bakanı Pierre Gemayel'in geçtiğimiz günlerde bir suikastle öldürülmesi, 2005 yılında gerçekleşen Hariri suikasti ile benzerlikler taşımakta. Bu benzerlik suikastin gerçekleştirilişi biçiminden çok, her ikisinin de Suriye karşıtlığında yatmakta. Yine Hariri suikasti de Suriye'nin hedef gösterildiği bir dönemde gerçekleşmiş ve Suriye'nin Lübnan'daki

desteğini azaltmanın yanısıra, suikastın arkasında oldukları çok açık olan emperyalistlerin, **"Sedir Devrimi"** adını verdikleri bir çeşit darbeye, burada kendi çıkarlarına uygun bir hükümeti işbaşına getirmelerini de beraberinde getirmişti. Ancak bu **"devrim"** uzun sürmemiş ve Hizbullah'ın hemen ertesi günlerde yaptığı çağrıyla bir milyondan fazla insan sokağa dökülmüştü. Hizbullah'ın iki bakanla Lübnan hükümetinde yer alması da bu gelişmenin sonucu olmuştu. Bu son suikast de yine çok açık ki Suriye'yi bölgede güçsüzleştirerek, İran'a dönük bir saldırının önündeki engelleri kaldırmaya dönüktür. Suikastin hemen ardından gelişen protesto gösterileri ve bu gösterilerde Suriye'ye öfkenin dile getirilmesi de yaratılmak istenen tablonun bir parçasıdır.

İflas eden Ortadoğu senaryolarını artık kendileri bile "felaket" olarak adlandıran emperyalistler, içine girdikleri çıkmazda debelenirken, bölgedeki işgal karşıtı direnişler de yükselişini sürdürüyor. Özellikle de Irak'taki işgal karşıtı direniş, her gün, gerek iç savaş kıskırtmalarına bağlı, gerekse işgal karşıtı direnişe bağlı gerçekleşen yüzlerce ölüme rağmen direniş cephesini genişleterek sürüyor. Iraklı direnişçiler 29 Ekim'de bir politik askeri birlik oluşturduklarını ilan ettiler. Arap Sosyalist Baas Partisi, Irak Yurtseverler Birliği, işbirlikçi Irak Komünist Partisi karşıtı "Yurtsever Komünistler", İslam Ulema Birliği, "Politik Komando Birliği" adı altında kurulan bu askeri oluşumun içinde yer alan başlıca örgütlenmeler.

Öyle görünüyor ki, işgal karşıtı direniş cephesinde yaşanan ve tüm dünya ezilen halklarının özgürlük mücadelelerine de güç veren bu gelişmeler, işgalcilerin içine girdikleri çıkmazı daha da büyütecek ve Vietnam sendromundan daha boyutlu bir sendrom, çok yakın bir gelecekte Ortadoğu sendromu olarak kendini gösterecek.

2. Tohum Kısa Film Festivali coşkuyla sonuçlandı!

İkincisini gerçekleştirdiğimiz **Tohum Kısa Film Festivali 25-26 Kasım** tarihlerinde iki güne sığdırılan bir programla gerçekleştirildi. Gelenekselleşme iddiasıyla yola çıkan ve Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'e adadığımız festivalimiz ikinci kez halkla buluşarak iddiasını gerçek kılmıştır.

Sanatın: insanı, olayları ve durumu yansıttığı, yani bir ayna olduğu söylenir hep. Doğruydu, zira bizi bize anlatıyordu. Biz onda ya yaşamışlıkları görüyorduk -ki böyle olunca beğenimizi ahyordu, ya da o yaşamışlıkları iyi anlatamamış diye eleştiri-yorduk. Yani bir anlamda da durum tespiti yapıyor, ayrıca çıkış yolları da sunuyordu. Ne var ki sanat uzun zamandır bu işlevinden saptırılmış, artık sermayenin pazar yaratma-sında görevlendirilmiştir. Artık yeni ürünle-rin tanıtılmasında ya da bu yeni ürünü tüke-tecek insanı yaratmakta kullanılmaktadır.

Bu, sanatın her dalı için geçerli olsa da en çok vurgunu, göze hitap ettiği için, sine-ma sanatı yemiştir. İnsan kendini yansıtan ayna olarak gördüğü sinemayla yer de-ğiş-tirmiş, onu yansıtan olmuştur. Sinemaya il-ham veren insanlık ondan şekillenmeye hatta daha ileri giderek onun esiri olmaya yönlendirilmiştir.

Bizce sanatın işlevi bu olmamalıdır. O, insanlık ailesine olabildiğince gerçek, doğ-ru ama onun da ötesinde olabildiğince in-sanlığın yararına ve sağlığına uygun örnek-ler sunmalıdır.

Ne mutlu ki sinema da dahil bilinen tüm sanat dallarında henüz kendini bu düzene teslim etmemiş sanatçılar ve onların yaratımları hala varlığını korumaktadır. İşte bu noktada bize önemli roller düşmektedir. Halkı ve gerçeği biricik kaygısı olarak gö-ren, bizlere mutlu yarınların düşlerini kur-mamıza ve bu uğurda mücadele vermemize yardımcı olan bu sanatçılara ve yaratımları-na, daha çok sahip çıkmalıyız.

Bu endişelerin ve gerçeğin ışığında dü-şünülmüştür kısa film festivali.

İnsanı temel alan, onun doğasını boz-maya, deforme etmeye uğraşan sanat akım-larına karşı bir duruştur kısa film festivali.

Kısa filmleri; holdinglerin, bankaların tekeliinden kurtararak ve hapsedildiği sırca fanusunu kırarak gün ışığına çıkarmaktır gerçek amacımız.

Ana ilkemiz olan halktan yana, halk için ve halkla birlikte yaratmak ve de-ğer-lendirmek ışığıyla yola çıktık, istedik ki siz-leri, içinizden çıkan ve yine sizleri anlatan filmlerin büyüdü dünyasıyla tanışalım ve

yakınlaştıralım.

Bu büyüdü dünyanın gerçek ustalarını da es geçmeden hatırlamayı görev bildik, bu bilinçle sanatını halka karşı değil halkı için yapan ve ülkemiz sinemasının bu alan-daki yüz akı Yılmaz Güney'e adadık festi-valimizi.

Umuyoruz ki bu bayrağı yere düşürme-den daha yüksekler kaldıracak bilinci ve yürekliliği taşıyan ve sinemaya gönül ver-miş sanat aşıklarını cesaretlendirir, dahası çoğalmasına katkı sunarız. Zira büyük usta Yılmaz Güney'in eserleri bizlere ve tüm dünya ezilen halklarına umut olmaya devam ediyor. O halkların acılarını, umutlarını ve isyanlarını film karelerine aktarmış, toplu-mal gerçekliği yalın bir dille ifade etmiştir.

Özel gösterimlerle 1. gün

Festivalimiz 1. gününü özel gösterimle-re ve katılımcıların konuşmalarına ayırmış-tır. Devrimci sanatçı Yılmaz Güney şahsın-da tümü devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından açılış ko-nuşmasını Tohum Kültür Merkezi adına **Ahmet Bakır** gerçekleştirdi. Özel göste-rimlerle devam eden program akışı Yılmaz Güney belgeseliyle sürdü.

Festivalimize başından itibaren destek sunan sinema sanatçısı ve aynı zamanda **Sİ-NE-SEN Başkanı Yusuf Çetin, Yönet-men Muzaffer Hiçdurmaz** birer konuşma yaparak bizlere Yılmaz Güney sinemasını ve sinema sanatının bugün içinde bulundu-ğu durumu anlattılar. **Yusuf Çetin** Sine-Sen'le Yılmaz Güney'in ortak paydası olan emekçilerin örgütlenmesi konusunda Yıl-maz Güney'in düşüncelerinin neler oldu-ğunu bizlere ifade etti. Sinemanın toplumsal bir olgu ve üretim faaliyeti olduğundan ha-reketle kayıplara karşı mücadeleyi film ka-relerine taşıyan **Yusuf Çetin**'in çektiği "**Kayıp**" adlı belgeselin özel gösterimi ger-çekleştirildi.

Mardin Kızıltepe'de babasıyla birlikte katledilen 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz**'la ilgili **Medet Dilek**'in çektiği **Guan-di'nin Düşünü** adlı belgesel özel gösterim olarak sunuldu. Gazi katliamını ve hukuksal sü-re-cini konu edinen **Av. Remzi Kazmaz**'ın yönettiği **Gereği Düşünüldü** adlı belgesel bir kez daha hafızalarımızın canlanmasına yol açtı.

Festivalimize destek ve katkılarını ba-şından itibaren sürdüren **İstanbul Kısa Filmciler Derneği Başkanı Oktay Güze-loğlu** geçerli sebeplerinden kaynaklı katı-

lım gösterememiştir.

Birinci gün programımız; festivalimi-zin amaç ve hedeflerinin paylaşıldığı, dev-rimci sanatçı **Yılmaz Güney** sinemasının anlatıldığı ve tarihe çekilen belgesellerle bir kez daha not düşen toplumsal hafızası can-lı sanatçıların ürünlerinin gösterilmesiyle son buldu.

Film gösterimlerinin olduğu 2. gün

Saat 12.00'de başlayan festivalimiz çe-şitli dallarda ödülleri kucaklayacak filmle-rin gösterimiyle açılışını yaptı. 60 başvuru-nun bulunduğu festivalde gösterime hak kazanan 25 film halkla buluştu. Teknik ne-denlerden kaynaklı **Can Gülbudak**'ın çek-tiği **Bisiklet**, **Haşim Düzgün**'ün çektiği **Küçük Yürek Büyük İsyen** filmleri göste-rime sunulamadı. **Barış için sinema proje-si** çerçevesinde 1'er dakikalık 100 film ve **Özgür Fındık**'ın çektiği **İklimsiz Kadın-lar belgeseli** zaman darlığından kaynaklı gösterime sokulamadı. İlerleyen çalışmalar içerisinde bu ürünleri de gösterime sunarak halkımızla buluşturma çabası içerisinde olacağız. Yoğun ilgi ve katılımın olduğu 2. günde festival kapsamında gösterime sunu-lan filmler izleyiciler tarafından de-ğerlen-dirmeye tabi tutulmuş ve halk jürisi ödül alan filmleri belirledi.

Festivalimiz **Şair Ruhan Mavruk**'un okuduğu şiirle ve destek konuşmasıyla so-na yaklaşmıştı. **Grup Araf** ve **Grup Mun-zur**'un müzik dinletisiyle coşkulu bir şekil-de son bulan festivalimiz bugüne ve gele-ceğe yeni Tohumlar serpererek gelişip büyüme sözünü yineledi.

Festivalimize yoğun destek

Festivalimizi güncelleştirdiği günden bu yana birçok kurumunu desteğini almış ve bu destek çabamızı daha da coşkulandırdı. Başta **İstanbul Kısa Filmciler Derneği, SİNE-SEN, Özgür Radyo, Yön FM, Ev-rensel, Birgün, Özgür Gündem** ve **İşçi Köylü Gazeteleri** olmak üzere çeşitli ku-rum ve kişiler festivalimize önemli buldu-ğumuz destekler sunmuşlardır. Festivalimi-ze ayrıca **Munzur Çevre Derneği, Tunce-liler Derneği Gebze Şubesi, Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube, Özgür Radyo, BEKSAV** ve **DHP** de destek verdi. Festiva-limize önemseydiğimiz sanatçı dostlarımız-dan **Hasan Sağlam, Binali İlgün** ve **Sait Usta** katılım gösterdi.

Tohum Kültür Merkezi

Halk jürisinin oylarıyla belirlenen ödüller sahiplerini buldu

1- Gençlik ve gelecek ödülü

Film adı: Yemezler

Yönetmen: Sinem Uludağ

2- İnsan hakları ödülü

Film adı: Turkish Yassag

Yönetmen: Harun Demirci

3- En iyi senaryo ödülü

Film adı: Annem neden ölmek istiyor?

Yönetmen: Nihan Baykal

4- Sevgi ve dostluk ödülü

Film adı: Son oyun

Yönetmen: Müjde Arslan

5- Emek ödülü

Film adı: YDG köy çalışması

Yönetmen: Yeni Demokrat Genç-lik Kolektifi

6- Çevre ve insan ödülü

Film adı: Olta

Yönetmen: A.S. Hakan Gök

7- Kadın hakları ödülü

Film adı: Mahkum yürekler

Yönetmen: Pınar Çelik

8- Kültürel yozlaşmaya karşı mücadele ödülü

Film adı: Keşişme

Yönetmen: Şilan Avcı

9- Ortadoğu halklarıyla dayanışma ödülü

Film adı: Barış ve savaş

Yönetmen: Murat Çınar

10- Çocuk hakları ödülü

Film adı: Duyuyor musunuz?

Yönetmen: Vildan Tekin-Cengiz Yıldırım

11- Yılmaz Güney özel ödülü

Film adı: Lastik

Yönetmen: Ahmet Soner

Görüşler...

Görüşler...

Görüşler...

Görüşler...

Görüşler...

Görüşler...

SİNEMAYI ANLAMAK YAŞAMI ANLAMAK DEMEKTİR

MUZAFFER HİÇDURMAZ

Sinemayı anlamak, yaşamı anlamak demektir. Sinema en etkin kitle iletişim aracıdır. Sinema özellikle ülkemizde çok zor şartlarda yapılıyor. O yüzden doksan altı yıllık ülkemiz sinema tarihinde ender olarak sanat yapımına rastlanıyor. İyi bir film üretmenin koşulları çok kötü ve zor. Sinemamız kurulduğu günden beri, bırakın devlet desteğini, sürekli sansüre ve baskılara maruz kalmıştır. Sinema çeşitli kısıtlamalarla karşılaşmış, sinemadaki her türlü toplumsal davranış yok edilmeye çalışılmıştır. 1958 yılında başladığım sinema yaşamımda 500'ü aşkın filmde çalıştım. Yılmaz Güney'le de birçok projede çalıştım. **YOL** filmi de bunlardan biridir. Bu filmden sonra birçok arkadaşım gibi (Yılmaz Güney, Zeki Ökten, Şerif Gören ve diğer arkadaşlarım) idamla yargılandım. Ama bu yargılamalar baskılar bizleri yıldırmadı. Çünkü bu ülkenin halka bilinç taşıyan filmlere ihtiyacı vardı. 12 Eylül askeri darbesinin halkı nasıl baskı altına aldığını, halkın neler yaşadığını anlatan filmlerdi bunlar. Sıkıyönetimin baskıları altında **YOL** filminin çekimlerini tamamladık. **Y. GÜNEY "Ben istediğim zaman buradan istediğim gibi çıkarım, ama burası benim ülkem onun için git-**

miyorum" diyordu. Ama devam eden mahkemeler Yılmaz'ın hapisshanededen çıkmasını engelliyordu. Bu yüzden yurtdışına çıkmak zorunda kaldı. İyi ki de çıktı yoksa bugün onun bu filmlerini izleyemeyecektik. Yoksa askeri cunta tarafından önceki filmleri gibi bu filmleri de yok edilecekti.

Türk sineması gerçekten de emekçilerin kendi zor şartlarında ürettiği birçok filmle doludur. Bunlardan biri de Kazlıçeşme işçilerini anlatan ve benim yönettiğim **Çark** filmidir. Tabi ki bu tür filmlerin sistemin iktidarın, iktidar takipçilerinin ve yordakçılarının baskılarıyla karşılaşmaması mümkün değildir... Bu film yüzünden gereksiz yere içerde tutulup işkence ve baskıya maruz kaldım. Ama bütün bunlar bizi yıldırmadı. Örneğin Kazlıçeşme benim filmimden 20 gün sonra greve gitti. Burada ortaçağ sistemini andıran çalışma şartları vardı. Yarım saatlik öğle paydosu olan, insanların yanından geçerken burnunu tuttuğu bu çalışma alanı kapatıldı. İşte sinema, böyle etkin bir sanat alanıydı. Ve bu sanatı biz yüreğimizle yürütmeye çalışıyoruz. Yılmaz Güney de bunu yapıyordu ve benim dostumdu. **Yılmaz Güney'i saygı ve sevgiyle anıyorum.**

YAŞAM SANATLA BİRLEŞTİĞİNDE DAHA ÖĞRETİCİ VE EĞİTİCİDİR

YUSUF ÇETİN

Öncelikle kısa film festivalini hazırlayan Tohum Kültür Merkezine teşekkür ediyorum. Ayrıca Yılmaz Güney'i saygıyla anıyorum. Sinema ulusal ve uluslararası estetik, iletişim köprüsüdür. Bu köprü, bizlere yol açıcı oluyor. Böyle bir köprüde bir nüve de olsa hizmetimiz geçiyorsa bu bizi umutlandırmaya yetiyor. **Kayıp** filmi, gerçekten zor günleri yaşadığımız bir alan mücadelesiydi. Bu alanda 200 hafta gibi bir dayanışmayı ve direnişi sergiledik biz. Her hafta bu alanda gözetimimiz yaşadık. Gözlerimizin önünde analarımızın, saçlarından sürüklenerek gözetimine alınmak istendiği alandı.

Maalesef böyle bir ülkede bu baskı ve şiddet, hiç de yabancı olmadığı, hergün karşılaşacağımız şeylerdir. Biz bu ülkede demokrasi mücadelesi veriyoruz. Biz bu ülkede insanların özgürce yaşamasından yanayız. Ve bunları yaparken de emek mücadelesi veriyoruz. İnsana yakışanın da bu olduğunu düşünüyorum. Çünkü varolan sorumlulukların sahibiyiz biz. Eğer sorumsuzluk gibi bir kirlenmeyi kendimizde yaşatırsak, bu ülkenin geleceği-

ne güzellikleri taşıyamayız...

12 Eylül deyip geçmeyelim. 12 Eylül, hala ülkemizde yaşanıyor. 90'lar deyip Kayıpları anmazlık yapmayalım. Çünkü hala kayıplar yaşanıyor. Özellikle bu kayıplar Kürt bölgelerinde daha yoğun yaşanıyor... **Bunu sanatsal bir yanıyla da olsa gündemleştirip halkla buluşturmak bir anlamda sanatın ve sanatçının sorumluluğudur.** Yaşamın kendisi sanatla birleştiği zaman biraz daha öğretici ve eğitici oluyor. Yaşamın kendisi güzel- leştikçe sanatın güzelliği de ortaya çıkıyor.

Kısa filmler bir anlamda uzun filmlerin bana göre bebeğidir. Bunlar büyüyerek daha da akıcı, iletişim kurucu uzun metrajlı filmlere dönüşecektir. Kısa filmlerin mutlaka değeri çok büyüktür. Buradan doğru yola çıkılırken kısa diye bir kenara itmemek, çok ciddiye almak ve burada olduğu gibi **halkla buluşturmanın çabası içerisine girmek** gerekiyor. Gerçek demokrasileri yaşayabilmek bizim elimizdedir. Güzelliklere sırtımızı dönmeyelim. Yarınlarımızı hazırlayalım.

Kadına yönelik şiddete hayır!

25 Kasım 1960 tarihinde, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo Diktatörlüğü'ne karşı çıktığı için Minerva, Maria Teresa ve Patria Mirabel kardeşler kaçırılarak tecavüze uğramış, sonrasında öldürülmüştü. Bu üç kardeşin trajedisinden sonra 1981 yılında, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ilan edilmiştir. 25 Kasım vesilesiyle İstanbul'da ve çeşitli illerde eylemler düzenlendi. İlk olarak Taksim Gezi Park'ta Eğitim-

Sen İstanbul şubelerine üye kadınlar bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Sesini yükselt, karşı çık, örgütlen" pankartının açıldığı eylemde, son günlerde artan töre cinayetlerine ve devlet politikalarının kadınların üstündeki etkilere dikkat çekildi.

Öte yandan akşam saatlerinde İstanbul Kadın Platformu Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne bir yürüyüş düzenledi. İstiklal Caddesi'nde bulunan kadınların da katılımıyla 500'ün üzerinde kadın

meşale ve pankartlarla şiddeti protesto ettiler ve özgürlük istediklerini haykırdılar. Lisenin önüne geldiklerinde de Kürtçe ve Türkçe olmak üzere iki dilde basın açıklaması yaptılar. Açıklamada kadına uygulanan şiddete, baskı unsuru oluşturan törelere, kanunlara ve kadınların güvencesiz, ucuz iş gücü olarak görülmesine dikkat çekildi.

26 Kasım Pazar günü Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda "Kadına Yönelik Şiddete Son" pankartı arkasında biraraya gelen Demokratik Kadın Hareketi (DKH) aktivistleri basın açıklaması yapmak üzere Okmeydanı Sağlık Ocağı'na doğru yürüyüşe geçti. Basın açıklamasının okunduğu sırada polislin provokatif tutumu nedeniyle kısa bir gerginlik yaşandı. Okmeydanı halkının eylemi sahiplenip çevrede toplanmaya başlanması ile aşılın gerginliğin ardından açıklamayı yapan kitle söyledikleri marşlar ve sloganlar eşliğinde eylemlerine son verdiler.

(İstanbul)

"Toprağımızı aldılar, şimdi emeğimizi çalışıyorlar"

İsrail zulmü altında yaşayan Filistinli kadınlarla dayanışmak amacıyla bir etkinlik düzenlendi.

26 Kasım Pazar günü Belediye-İş Sendikasında İşçi Kardeşlik Partisi tarafından örgütlenen Filistinli Kadınlarla Dayanışma Konferansı Türkiye toplantısı "Toprağımızı aldılar şimdi emeğimizi çalışıyorlar" başlığını taşıyor.

Konferans Filistin mücadelesinde şehit düşen kadınlar için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. İsrail de yaşayan Filistinli işçilerin mücadelesini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. İsrail'de özel şirketlerde çalışan Filistinlilerin aşağılanma ile karşı karşıya kaldığını gösteren belgesel işçilerin buna karşı yaptığı eylemleri içeriyordu.

Belediye-İş 2 No'lu Şube adına söz alan Cavida Pala; Filistin'in İsrail tarafından işgal sürecini işleyen bir konuşma yaptı. Ardından İşçi Kardeşlik Partisi İstanbul İl Sekreteri Pınar Erol konferansın 9, 10, 11 Aralık tarihleri arasında Cezayir de düzenlenecek olan ve Sawt El-Amel (İşçilerin Sesi) tarafından organize edilen uluslararası konferansın Türkiye ayağı olduğunu söyleyerek Filistin halkının yaşadığı zulmü sinevizyon eşliğinde anlattı.

Şair yazar Sennur Sezer, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Başkanı Füsün Bandır, İHD MYK üyesi Ayşe Yılmaz ve KESK Kadın Sekreteri Sevgi Göyçe de söz alarak Filistin de yaşananları aktardılar. Konferans Forum bölümünün sonuç bildirgesinin tartışılması ile sona erdi.

(İstanbul)

29 Kasım, tüm dünya halkları tarafından Filistin Halkı ve Mücadelesiyle Uluslararası Dayanışma günü olarak eylem ve etkinliklerle selamlanıyor. Bu tarihte BM 1948 yılında İsrail'i devlet olarak tanıyıp, aynı hukuki temelde Filistin devletinin kurulmasını da tanıyacağını beyan etmişti. Aradan geçen onlarca yılda işgal giderek yayılır ve derinleştirilirken, Filistin halkı ABD ve AB emperyalistlerinden de Siyonist işgalciden de işbirlikçi-uşak Arap devletlerinden de herhangi bir çözüm beklemekten vazgeçip, direnmekten başka bir çözüm olmadığına inanmış durumda.

Onlarca yıldır İsrail Siyonizminin işgali altında bulunan Filistin halkının direnişi, batı kamuoyunun gündemine FKÖ'nün silahlı eylemleriyle girip 87 intifadasında tanklara karşı taş atan çocuklarla sembolleşse de Filistin topraklarındaki mücadele oldukça eskiye dayanmaktadır.

Filistin'in son yüzyıllık zaman dilimi işgalin olduğu kadar direnişin de güncelini tutmuştur. Her bir dönem, ayrı ayrı incelemeyi zorunlu kılmakla birlikte tarihe kısa bir gezinti yaptığımızda göreceğimiz, bugün gelişen olayları da analiz edebilmeyi beraberinde getirecektir.

20 yüzyılın başından beri Yahudilerin "**vaat edilmiş topraklar**"a göçü planlanmış bir harekettir. Dünya Siyonizm örgütü gibi pek çok örgüt, dünyanın çeşitli yerlerindeki Yahudileri "**bir devlet sahibi olma**" düşüyle, planlı ve örgütlü olarak Filistin'e göç ettirmiştir. Filistin, İngiltere sömürgesiyken İngilizlerin Belfour Deklarasyonu Filistin topraklarının Yahudilere peşkeş çekilmesinin zeminini hazırlamıştır. Filistin topraklarında kurulu bulunan sivil Siyonist-faşist örgütlenmeler giriştikleri kıyım ve saldırılarla Filistin halkını yıldırma ve göçe zorlamışlardır. İşte bu sivil-faşist saldırılar intifadanın öncelini de yaratmıştır. Filistin'de ilk ciddi halk hareketi 1916'da olmuştur. Daha sonra İngiltere'nin bağımsızlık vaadinden Filistinliler umudunu kesmiş ve 1920 yılının Nisan ayında Kudüs İntifadası başlamıştır. 1921 yılında ayaklanma yinelenmiştir. Kudüs'te İngilizlerin koruması altında Siyonistlerin saldırısına bir tepki olarak Ağustos 1929'da **El Barak İntifadası** yaşanmıştır. Gittikçe artan saldırılar sonrası en büyük ayaklanma Gazze ağırlıklı 1936 yılında genel grevle birlikte gelişen İzzettin El Kasım önderliğindeki **Filistin Halk Ayaklanması**dır. İzzettin El Kasım'ın şehit edilmesine rağmen halk hareketi sona ermemiş, 1937'de Filistin'i bölme çabalarına karşın yeni bir ivme kazanmıştır. Bugün Hamas'ın silahlı kadayı adını ELK'dan almıştır.

Filistin halkının önce İngilizlere sonra da Siyonistlere karşı mücadelesi 1960'lara kadar daha çok yerel dini liderler ve feodal çevrelerin önderliğinde ve parçalı olmuştur.

1948'de Filistin'in bölünmesi ve topraklarının bir bölümü üzerinde İsrail devletinin kurulmasıyla tam bir varlık-yokluk savaşı yaşanmıştır. Büyük yenilginin ardından milyonlarca Filistinlinin topraklarını terk etmesi veya zorunlu göçe tabi tutulmasının ardından mücadele komşu Arap ülkelerine yayılmıştır. İkinci büyük saldırı dalgası 1956'da yaşandı.

Gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi'nin ardından Çin Devrimi, dünya ezilen halklarına moral ve güç vermiş, sömürge ülkelerde ulu-

Geçemeyeceksin

sal kurtuluş savaşları güçlenmiştir. Bu süreçte Ortadoğu Arap halkları da ulusal bağımsızlık mücadelelerini büyütmüş ve monarşik krallıklar yerini cumhuriyete bırakmaya başlamıştır. Mısır'da "**Özgürlükçü Subaylar**" adıyla bilinen Cemal Abdülnasır önderliğinde krallığın yerine cumhuriyet ilan edilmiş ve sömürgecilere karşı Arap milliyetçiliği güçlenmiştir.

1964'de tüm Arap devletlerinin ve halkının desteğiyle topraklarını işgal eden Filistin'e karşı Filistinli ilk örgüt FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) kuruldu.

1967 yılında "Altı gün savaşı" olarak adlandırılan savaşta İsrail, Mısır, Suriye ve Lübnan'a saldırdı. Sonradan ABD savaş uçaklarının da savaşa katıldığı belirtilirken, İsrail, Mısır'ın Sina Yarımadası'nı, Suriye'nin Golan tepelerini ve Ürdün'ün Batı Şeria Vadisi'ni işgal etti.

Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın İsrail'i ziyareti Ürdün Krallığı'nın 1970'te "**Kara Eylül**" olarak adlandırılan katliamla 30 bin Filistinliyi katletmesi Filistin halkında kendi direniş gücüne güvenmenin zorunluluğunu ortaya çıkardı.

1973'te Mısır ve Suriye'nin iki cepheden işgal edilmiş topraklarını geri almak için başlattığı Ekim Savaşı İsrail'i zor durumda bıraktı. İsrail'in varlığını tehdit eden bu durum karşısında dönemin devlet başkanı Gol da Meir "**Büyük Siyonist düş**"ün bittiği düşüncesiyle intihara teşebbüs etti. Ancak büyük birader ABD kurduğu hava köprüsü desteği ve ekonomik desteğiyle İsrail'in imdadına yetişti. 1977'de İsrail'le Mısır arasında Camp David Anlaşması imzalanarak Mısır işgal edilen topraklarını geri aldı. İsrail böylelikle güney cephesini güvenceye almış oluyordu.

Kuzeyde ise Lübnan'da FKÖ oldukça geniş bir etkiye ve kamplara sahipti. FKÖ, dünyada gelişen devrimci dalganın da etkisiyle daha çok propaganda amaçlı da olsa silahlı mücadeleyi uyguladı. FKÖ kampları Lübnan'da yoğunlaşmıştı.

Bu askeri güç tehdidine İsrail 1982'de Lübnan'ı işgal ederek karşılık verdi.

İsrail'in 1982 Lübnan saldırısı, hem klasik silahlı eylemler anlayışının sonu hem de FKÖ'nün bölünmesinin başlangıcıdır. İsrail'in Güney Lübnan'a girmesiyle Araplar'la İsrail arasında yaşanan en uzun savaş başladı. Başkent Beyrut'un yarısı işgal edildi. 79 gün süren savaşta Filistinliler ve Lübnan direniş güçleri işgalciye karşı ortak savaştı. Dünyanın direnen kesimlerinde yarattığı sempati Arap iktidarlarında aynı etkiyi yaratmadı. Arap yönetimlerince ilerici, demokrat yönüyle kuşkuyla karşılanan FKÖ, saldırı karşısın-

da kaderine terk edildi. Uzlaşmacı FKÖ liderleri masaya oturdular. Yapılan anlaşmayla Lübnan'ı terk edip 8 Arap ülkesine dağılmayı kabul etti FKÖ. İsrail ise yapılan anlaşmaya uymayarak savaşçılardan arındırılmış **Sabra** ve **Şatilla**'daki Filistin mülteci kamplarına saldırdı. Bu katliamları yöneten Ariel Şaron'a Filistin halkı "**Kasap**" ünvanını verdi. 3 ila 5 bin arası Filistinli öldürüldü. Ayrıca İsrail, Güney Lübnan'ın bir bölümünü işgale devam etti.

Sonrasında Filistinli güçler iki merkez etrafında toplandılar: **ABD patentli Kahire-Amman-Arafat Bloğu** ve Sovyetler destekli **Suri-**

ye-Libya-Enkaz Cephesi Bloğu. Sonrasında FKÖ'nün yerine canlılık FHKC, HAMAS ve İslami Cihad gibi örgütlere kayarak 1987 İntifadasının habercisi olmuştur.

1987'nin 29 Kasım'ında, Özgürlük Mücadelesiyle Dayanışma Günü'nde Filistin halkı İsrail Siyonizminin işgalini ve katliamlarını protesto etmek için alanlara indi. Batı Şeria ve Gazze'de halk alanları doldurdu. Dağılma emri veren İsrail askerlerine taşlarla yanıt vererek dünya halklarının sözlüğüne intifadayı yazdırdı. İsrail, beklemediği bu başkaldırıyı bastırmak için hemen olağanüstü hal ilan etti. Filistin halkı buna genel grev-genel direnişle yanıt verdi. Dünya kamuoyuna kolları taşlarla kırılmaya çalışılan Filistinli gencin görüntüleri yansıyor. Aynı yılın Aralık ayının 8'inde siyonist bir Yahudi, kamyonunu sivil Filistinlilerin üzerine sürdü. 4 kişinin ölümü 8 kişinin yaralanmasının ardından meydanlara dökülen halka İsrail polisi tank ve panzerlerle saldırdı. 3 kişinin ölümü, 30 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan bu saldırı intifadanın uzun yıllar boyunca bir süreklilik kazanmasında dönüm noktası oldu. Yedi yıl süren İntifad'da 1500 şehit ve 40 bin yaralı verildi. Emperyalizm-siyonizm ve işbirlikçi Arap rejimlerinin kaskacında kalan, dünyada gerileyen devrimci hareketten de yeterli desteği göremeyen İntifada Arafat'ın imzaladığı Oslo Antlaşması ile öldürücü darbeyi aldı. "**Barışla gelecek acısız sancısız vatan**" demagojisinin iç yüzünü görmek için 2000 yılının 8 Eylül'üne dek öfkenin birikmesi gerekecekti.

Bu birikim 1997'de Kudüs'e yakın Cebel Ebu-Ganem bölgesinde Yahudi yerleşim birimi kurulmasına karşı kitlesel tepkide kendini açığa vurmaya başladı. 2000 yılı 8 Eylül'ünde Ariel Şaron'un Kudüs'te bulunan El Aksa Camisi'ni binlerce asker ve korumayla ziyareti bu öfkenin kendini olanca şiddetiyle dışa vurmasına sebep oldu. Ölü ve yaralıların artan rakamı, **Muhammed Durra** isimli çocuğun hedef gözetilerek katledilme görüntülerinin TV'lerden verilmesi öfkeyi tırmandırdı.

Yıllar geçiyor ancak Filistin'deki işgal ve katliamlara her geçen gün yenisi ekleniyor. Filistin kasabaları zeytin ağaçları, binlerce yıllık tarihi ve kültürüyle değil katliamlarla, ölümlerle giriyor haber bültenlerinden evlerimize. Filistinlilerse yaşamayı aşkla sevip, gerektiğinde usulca vazgeçiyorlar ondan; artık "**modern**" dünyadan umudunu keserek. Şimdilerde Filistinli kadınlar sarıyorlar evleri bedenleriyle. Çocuklar, özgürlük ağacını kanlarıyla suluyorlar. Öyle inatçı, kararlı ve cesur ki, hepimiz biliyoruz; Siyonizm er geç yenecek, Filistin direnişi kazanacak!..

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki Gök: 1 Aralık 1976'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Raci Yılmaz: Sarı Asker kod adlı Raci Yılmaz, öğrencilik döneminde tanıştığı mücadelele. Parti 1. Konferansı'ndan sonra Parti Üyesi olan Raci Yılmaz, İstanbul Askeri Komitesi'nde görev yaptı. Parti içinde çıkan tüm hiziplere karşı tutarlı, ilkeli mücadele yürüttü. 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye Çimen Sokak'taki evde polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Mehmet Ali Polat: 1950 yılında doğan Mehmet Ali Polat, 6 Aralık 1980'de Kırklareli'nde polis tarafından katledildi.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık'ın Bırkuşağı köyünde doğdu. Çalışmak için gittiği İstanbul Kazlıçeşme'de devrimci düşüncelerle tanıştı. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürüttü. Aralık 1980'de gözaltına alındı. Hiçbir ifade vermemesi üzerine polis tarafından katledildi.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Abdurrahman Meral, Aralık 1983'te İstanbul'da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Hülükuşağı şehitleri: 5 Aralık 1981 tarihinde Ovacık'a bağlı Hülükuşağı köyünde bir evde konaklayan iki TİKKO gerillası bir ihbar sonucu çembere alınırlar. Gerillalarla düşman arasında çatışma çıkar. Son mermilerine kadar direnen **Erdoğan Tekin** ve **Veysel Uyar** bu çatışmada şehit düştüler.

Mazgirt şehitleri: 1 Aralık 1986'da düşman güçleri ile TKP/ML TİKKO gerillaları arasında Mazgirt-Geçitveren köyünde çıkan çatışmada **Timur Demir**, **Suna Yıldırım**, **Besime Doğan** şehit düştü.

Pozveng şehitleri: 13 Aralık 1993 tarihinde faşist TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklendi. Ovacık Pozveng köyünde meydana gelen çatışmada havanın kötü olmasından dolayı köye girmek zorunda kalan gerillalardan **Bekir Kürşat Önay**, **Fevzi Koç**, **Hacı Mustafa Aslan** ve **Deniz Som** şehit düşerken ayrıca 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** kardeşler katledildi.

Ö.O Şehitleri: **Feridun Yücel Batu**, 1 Aralık 2002 (DHKP-C), **Feride Harman**, 15 Aralık 2002 (DHKP-C), **Cafer Dereli** (DHKP-C)

“Dizlerimizin üzerinde yaşamaktansa, ayaklarımızın üzerinde ölmek yeğdir” (Dolores İbarruri)*

“Analar, kadınlar! Yıllar geçip de savaşın yaraları sarıldığında, nefret dinip de yerini özgürlük, sevgi ve huzur aldığına, bir gün tüm İspanya özgürlüğüne kavuştuğunda bu zorlu ve kanlı günleri hatırlayıp çocuklarınıza anlatın, anlatın onlara uluslararası tugayları. Bu insanların dağları, denizleri aşarak, süngülerle kapatılmış sınırları geçerek, ülkemizin özgürlüğü için savaşmaya nasıl geldiklerini anlatın... Onlar her şeyi geride bıraktılar; vatanlarını, yaşamlarını, ailelerini, çocuklarını... geldiler ve ‘işte buradayız. Sizin davanız, İspanya’nın davası bizim davamızdır, tüm ilerici insanlığın davasıdır’ dediler”

İspanya iç savaşı sırasında, La Pasionaria adıyla nam salmış komünist Dolores İbarruri yaşam dolu sesiyle radyodan yaptığı konuşmasında böyle sesleniyor du İspanya halkına ve yüreği ezilenler ve mazlumlar için çarpan gönüllü tugaylara...

1930’lu yıllar, dünya ekonomik bunalımının hemen her ülkede derin etkilerinin görüldüğü, buna karşı toplumsal mücadelenin de yükseldiği bir dönem. O yıllarda Almanya’da faşist Hitler’in işbaşına gelmesinin yankısı İspanya’da da görülüyor. Faşist örgütler açıktan harekete geçip sokak ortalarında insanları acımasızca öldürüyor. Bir kaos ortamının yaşandığı koşullarda İspanya’da Ekim 1934 ayaklanması patlak veriyor. Hükümet ayaklanmayı bastırmak için lejyonerleri kullanıyor. Asturia madenlerinde yiğitçe direnen işçilerin üzerine sürülen askerler, 400 kişiyi öldürüyor, 40 bin kişi hapsedilerek dolduruluyor ve ayaklanma yenilgiye uğruyor. Ayaklanmanın bastırılmasının ardından ülkede politik ve ekonomik kargaşa her geçen gün daha da arıyor. Ve 18 Temmuz sabahı İspanya büyük bir şokla uyanıyor. Almanya, İtalya, Portekiz ve Japonya’nın desteğiyle Franko’nun emrindeki İspanyol faşistleri Madrid kapısına dayanmıştır. İç savaşın başladığı bu ilk günün gecesinde Dolores İbarruri’nin kitlelere nüfuz eden coşkulu sesi ise radyodan yankılanmaktadır: “Dizlerinizin üzerinde yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir, No Passaran!”

Ertesi gün Madrid şehrinin sokakları ve duvarları dünya halklarının bugün de dilinden düşürmediği bu ölümsüz sloganın yazıldığı pankart ve afişlerle donatılıyor. Madrid halkı, özgürlüğü için barikatlarda, evlerde, sokaklarda silaha sarılarak faşizme karşı savaşıyor.

“Bizim bugün anti-bolşevizm bayrağı altında birleşmemize kimse şaşırmayacak-

tır. Çünkü budur bizim bayrağımız. Bu bayrak altında doğduk, Bolşevik düşmana karşı savaşıp onu, canımız ve kanımız pahasına yendik” diyen faşist Mussolini’nin sözlerine Dolores’in 16 Haziran 1936’da meclis kürsüsünden yaptığı ünlü konuşma cevap oluyor: “Şayet birilerinin kıskırtmasıyla ayaklanmaya hazır generaller varsa, bizim de onlara hadlerini bildirecek halkın içinden çıkma askerlerimiz, Alcala’lı çavuşlarımız vardır.”

Madrid’de heyecan, Madrid’de korku, Madrid’de umut... İnsanlığın bütün güzel değerlerini ve umutlarını inanç ve bayrak yapanlar, bunların en azgın düşmanlarıyla savaşmaya hazırlanıyorlar. İnsanlığın akıllı ve yüreği Madrid’te atıyor. Madrid sokakları uygun adım geçerek Fransızca, İtalyanca, Almanca, Lehçe, Macarca ve Romence olarak hep bir ağızdan söylenen marşla sarsılıyor: Enternasyonal... Komintern’in çağrısına uyup, İspanya halkıyla omuz omuza çarpışmaya, ölmeye gelmiş olan uluslararası tugaya mensup gönüllü askerlerin sesi...

Dünya devrimci hareketi ve insanlık tarihi gerçek bir enternasyonal dayanışmayı yaşıyor. Bu destansı dayanışmaya 54 ülkeden 42 binden fazla özgürlük savaşçısı katılıyor. Tarih 22 Ekim 1936 enternasyonalist tugaylar hep bir ağızdan and içiyorlar: “Buraya gönüllü geldim ve gerekirse İspanya’nın ve bütün dünyanın özgürlüğünü sağlamak için kanımın son damlasına kadar savaşacağım. Yaşasın hür İspanya, Yaşasın Enternasyonalist Tugaylar!”

Dünyanın her yanında ilerici aydınlar İspanya’ya destek mitingleri düzenliyor, çağrıda bulunuyorlar. ABD, Fransa ve İn-

giltere “müdahale etmeme” kararıyla İspanya halkının çektiği acıları görmezden geliyorlar. İspanya’ya yardım kampanyalarını engelliyor ve yasaklıyorlar. Dolores İbarruri Paris’te toplanan “Uluslararası Barış Konferansı”nda Dünya halklarına sesleniyor:

“Fransız demokratlar, İngiliz demokratları, tüm dünya demokratları... Dünyanın özgür vicdanlı insanları, bize yardım edin... İspanya Cumhuriyeti hükümetinin etrafındaki kuşatmayı kırmamıza yardım edin. Hükümetimizin barışı korumak için gerekli silahları satın alma hakkının tanınmasına yardım edin. İspanya Cumhuriyeti’ni kendisini savunmak için vazgeçilmez malzemeyi sağlamak mahrum ederken, düşmanın top, uçak, makineli tüfek ve her tür savaş malzemesi edinmesine izin veren uğursuz ‘müdahale etmeme’ maskaralığına son vermemize yardım edin. Sınırların açılması için mücadele verin!”

Ne var ki bu çağrı da yetersiz kalır. İspanya halkı ev ev, barikat barikat çelikten bir duvar olup Madrid’i savunurlar. Dünyanın çeşitli uluslarından gelmiş gönüllü enternasyonal tugaylar enternasyonal davanın kızıl bayrağına canlarını ve kanlarını veriler, şanlı Madrid savunmasını insanlık tarihine armağan ediyorlar. Bu destansı direnişin sonunda Dolores İbarruri sağ kalanları İspanya’dan uğurlarken veda töreninde şu konuşmayı yapıyor:

“Tekrar görüşeceğiz kardeşler! Buraya İspanya’nın özgürlüğünü ve bağımsızlığını savunmaya geldiniz. Bizim dilimiz zengin bir dildir. Ama kelimeler, ne minnettarlığımızı, ne de artık hiçbir zaman geri dönmeyecek olanları bekleyen uzaklardaki anaların, nişanlıların, çocukların acılarını anlatmaya yetiyor. Biz İspanya’nın ve Katalonya’nın kadınları, size söz veriyoruz. Burada kalanların mezarlarını korumayı bileceğiz.

Derler ki insan, savaştığı ve kendisinden bizim olan bir şeyleri bıraktığı yeri unutmaz. Sizler İspanya’da ölen yoldaşlarınızı ve sevmesini bilen bir halkı, size dilini

*La Passionaria adıyla tanınan İspanyol devrimci Dolores İbarruri, 9 Aralık 1985’te Bask bölgesinde Bilbao yakınlarında Gallarta’da yoksul bir madenci ailesinin onbirinci çocuğu olarak doğdu. “Silahşor Antonio” diye anılan devrimci bir maden işçisi olan babasıyla birlikte peş peşe patlayan maden grevlerinin arasında büyüdü. 1910’da öğrenimini yarıda bırakıp terzilik ve zenginlerin evinde hizmetçilik, aşçılık yaptı. Bu yıllarda devrimci düşüncelerle tanıştı. Sosyalist Parti’de III. Enternasyonale katılma konusunda tereddütler ve tartışmalar başlayınca Genel İşçi Sendikası’nın önemli isimleri ayrılarak İspanyol Komünist Partisi’ni kurdular. İbarruri’nin de içinde bulunduğu Somorrostro Sosyalist Grubu da partiye katıldı. Bu süreçte İbarruri, “El Minero Vizcaino” isimli komünist gazetede “La Pasionaria” ismiyle yazılar yazıyordu.

İbarruri 1920’de partiye üye oldu ve Bask delegesi seçildi. Daha sonra partinin

yayın organı “Mundo Obrero” (İşçi Dünyası)’nın editörlüğünü yapan İbarruri, kadın örgütlenmesinin de sorumluluğunu üstlendi.

1930’da Merkez Komitesi’ne giren İbarruri, bir süre sonra tutuklanarak iki yıl hapiste kaldı. Çıktığında 1934’te “Savaş ve Faşizm Karşıtı Kadınlar Ulusal Komitesi”ni kurdu. İbarruri daha sonra Komünist Enternasyonale katılan İspanyol delegeleri arasında yer aldı. 1935’te Komünist Enternasyonalin 7. Kongresinde Yürütme Komitesi’ne seçildi. Temmuz 1936’da Franko faşistlerine karşı kahramanca savaştı. İç savaşın yaşandığı yıllarda “Beşinci Alayı” oluşturdu, komünist milislerin örgütlenmesinde ajitatör görevi üstlendi. Kadınlardan oluşan “Yardım Komitesi” için 100 bin kadını örgütledi.

İç savaş sonrası birçok devrimci gibi o da Paris’e sürgüne gönderildi. 12 Kasım 1989’da yakalandığı zatürree hastalığından kurtulamayarak hayatını kaybetti.

öğreten ve özgürlüğü korumak için izlenmesi gereken yolu gösteren bir halkı bırakıyor-sunuz geride. Yüreklarinizde, İspanya’nın adını tıpkı kendi yurdunuzun adı gibi taşıyacağımızdan kuşumuz yok. Çocuklarınıza İspanya’dan gözleriniz yaşla, yüreğiniz gururla dolu olarak söz edeceksiniz. Sözüünü ettiğiniz turistlerin zilli-tefli İspanyası değil, yiğitliğin İspanyası olacak.

Biz de sizin anınızı diri tutmayı bileceğiz ve çocuklarınıza sizin yiğitliğinizden söz edeceğiz. Bu, kuşaktan kuşağa aktarılan bir gelenek olacak. İspanya yaşadıkça enternasyonalist Tugayların anısı aramızda yaşayacak...”

GÜNDE DÜN...

1 Aralık

1984. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu, TRT’de “yurttaş, yurt, ozan, yaşam, özveri, olanak, koşul, bilimsel, toplumsal, tarihsel, sırdaş” gibi sözcüklerin kullanılmasını yasaklandı.

2 Aralık

2000. Sorunlarını anlatmak isteyen Başbakanlığa yürüyen 50 görme engelliye 200 polis saldırdı.

3 Aralık

1994. Özgür Gündem gazetesinin İstanbul ve Ankara’daki üç bürosu bombalandı. 1 kişi öldü, 20 kişi yaralandı.

4 Aralık

1991. İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç ve şoförü Vedat Dilmaç, Devrimci Sol tarafından ölüme cezalandırıldı.

5 Aralık

1970. İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu’nda 2 öğrenci vuruldu. Devrimci düşüncelere sahip Hüseyin Aslan 9 Aralık’ta öldü.

7 Aralık

1996. TBMM’de harçları protesto etmek için pankart açan öğrencilerin yargılanması sona erdi; gençler toplam 96 yıla mahkum oldular.

8 Aralık

1964. İstanbul Berec Pil Fabrikası’nda 1000 işçi greve başladı.

1995. KESK kuruldu.

9 Aralık

1967. Ankara’da üniversite öğrencileri “NATO’ya karşı direniş” mitingi düzenlediler.

1987. Gazze Şeridi’ndeki Cebaliye mülteci kampına İsrail askerlerinin saldırısı ile “İntifada”nın ilk şehitleri verildi.

10 Aralık

İnsan hakları günü

1977. İstanbul Toptaşı Hapishanesi’nden 9 devrimci tutsak firar etti.

13 Aralık

1985. İçişleri Bakanlığı bir önerge hazırladı; “komünist zanlısı” yakını olanlara güvenlik belgesi verilmeyecek.

“İlle de Sendika! İnadına Sendika!”

“Biz patronu işçilerin anayasal haklarına saygılı olmaya çağırdık ve bizi muhatap almalarını, sendikayı kabul etmelerini söyledik. Bunu kabul etmemeleri durumunda ise, eyleme geçeceğimizi belirttik. İşçiler şu an şalterleri indirerek üretimi durdurmamızı istiyorlar. Ancak yasal süreç henüz buna izin vermiyor. Ama patron bizi çok zorlarsa, gerekeni yapar ve üretimi durdururuz.”

gerçekleştiriliyor.

Şu an farikanın önünde işten atılan iki işçi dışında, sendika yöneticileri ve destekçi işçiler var. Sabah mesai saatinde gelip iş bitiş saatine kadar fabrika önünden ayrılmıyorlar.

Direniş yerinde görüştüğümüz **Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Hasan Başkaya**, örgütlenme sürecini ve bu süreçte yaşanan sıkıntıları aktardıktan sonra, işçilerin çalışma koşullarına da değindi. Bize, işçilerin havalandırmaya çıkmadığını, yemek paydosu diye bir şeyin olmadığını, en fazla yapılabilecek mesai saati 40 saatken, 120-130 saat mesai yapıldığını, servislerde kucak kucağa gidildiğini aktardı. Tabi bu süreçte yine bildik bir durum geliyor ve örgütlenme başlarken patron tüm bu uygulamaları iyileştirme yoluna gidiyor.

Direniş yerinde dönüşümlü nöbette olan **Tek Gıda-İş Marmara Bölge Mali Sekreteri Sebahattin Özdemir** ise, patronun esnek çalışmayı dayattığını belirterek, “İşçi dörtte çıkıyor, patron ‘acil işim var’ diyor 6’da işçiyi arıyor tekrar buraya getiriyor” diyor.

Sendikal örgütlenmeye öncülük ettikleri gerekçesiyle işten çıkarılan iki işçi, **Hasan Acarbay** ve **Erkan Demirci** ise durumu şöyle aktarıyorlar: “2 yıldır burada çalışıyoruz, çalışma koşullarının ağırlığından dolayı iki işçi arkadaş olarak örgütlenme çalışmalarına başladık. Araştırdık ve **Tek Gıda-İş Sendikası** bulduk. Bunun üzerine yürütülen çalışmalar neticesinde patron sendikal faaliyeti duydu ve öncü olarak bizi tespit ederek işten çıkardı.”

Geçmişte yaşanan sorunlardan dolayı güvensiz olan işçiler, **Tek Gıda-İş Sendikası**’nın kendi haklarını kararlı savunuşu karşısında bakışlarını değiştirmeye başladıklarını ve üyeliklerin çoğaldığını söylüyorlar.

Fabrikaya giriş çıkışlarda işçilerle dayanışmak için servislerden arkadaşları el sallıyorlar, kimileri korna çalıyorlar ve sanayideki örgütlü fabrikalar da destek ziyareti yapıyor. Arkadaşlarına desteğe gelen işçilere görüşlerini sorduğumuzda, onlar da direnişteki işçiler gibi: “İlle de sendika, inadına sendika” diyorlar.

(Kartal)

Yorcam’da sendikasızlaşma dayatması

İzmir Çiğli Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan **Yorcam Fabrikası**’nda çalışan işçilere, patron tarafından gerçekleştirilen sendikasızlaşma saldırısı sürüyor.

Bu saldırının bir parçası olarak, 30 işçi **Kristal-İş Sendikası**’na üye oldukları gerekçesiyle işten atılmışlardır. 19 Kasım günü fabrika önüne gelen **Türk-İş**’e bağlı, **Hava-İş**, **Harb-İş**, **Tes-İş**, **Deri-İş**, **Selüloz-İş**, Genel Maden-İş ile **DİSK Gıda-İş** yöneticileri, atılan işçilere destek verdiler. Eylemde işçiler adına konuşan **Kristal-İş Genel Başkan Vekili Engin Yılmaz**, işçilerin günlerdir kapı önünde beklediğini belirterek, kazancaklarını vurguladı.

Yorcam işçileri ayrıca, 23 Kasım günü, Ege Bölge Sanayi Odası (EBSO) önünde eylem yaparak, fabrika patronu olan EBSO Meclis Başkanı **Ender Yorgancılar**’ı protesto ettiler. EBSO önünde “işimize, ekmeğimize, geleceğimize ve sendikamıza sahip çıkıyoruz” yazılı pankart açan Yorcam işçileri, “Bizim de bu hakkımız var ve hakkımızı kullanıyoruz” dediler. (İzmir)

Şantiyede jandarma saldırısı

Başbakanlık Toplu Konut İdaresi’nin, **Uzundere**’de yapmakta olduğu toplu konutların inşaatlarında çalışan işçiler, ücretlerinin zamanında ödenmemesinden dolayı 20 Kasım günü iş bıraktılar.

İşçilerin, 20 Kasım günü sabah saatlerinde, alacaklarını istemek için iş bırakarak şantiye önünde toplanması üzerine, bölgeye gelen jandarma, işçilerin haklı taleplerine rastgele havaya açtığı kurşunlarla karşılık verdi. Böylece jandarma güçleri bir kez daha hangi sınıfın (ezenin mi ezilenin mi!) yanında yer aldığını göstermiş oldu.

İşçilerin bu direnişi kısa sürede etkisini gösterdi ve akşam saatlerinde firma yetkilileri ile görüşen işçiler alacaklarını şirketten aldılar. (H.Merkezi)

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan ve 400’ün üzerinde işçinin çalıştığı **Unmaş Unlu Mammuller (UNO)** fabrikasındaki işçiler, **Tek Gıda-İş Sendikası**’nda örgütlenmeye giderek, yeterli sayıya ulaştıktan sonra, sendika aracılığı ile yetki için bakanlığa başvurular. Bu sırada boş durmayan patron da, işçiler üzerindeki baskılarını artırdı ve öncü olarak gördüğü iki işçiyi işten çıkardı. UNO patronu, işçilerin sendikalaşma mücadelesi başlar başlamaz, bunu engellemek için bir dizi yaptırım uygulamaya başladı. İşte bunun için, **Tek Gıda-İş Sendikası** öncülüğünde şu sıralarda yürütülen sendikal faaliyet, bugün UNO işçilerinin baş gündemini oluşturmaktadır. UNO’da şu an gerek çalışan ve atılan işçiler, gerekse sendika ve patronun cephesinde gergin bir hava hakim. Herkes bir sonraki hamlenin kimden geleceğini merakla bekliyor.

UNO, sanayi bölgesinde yeni olmasına karşın büyük bir sermaye kuruluşu ve kendi piyasasının yaklaşık % 80’ine sahip. Gıda işçilerinin örgütlenmesindeki önemli engellerden birisini, işçilerin vasıfsız işçilerden oluşması oluştururken, feodal bağlar üzerinden işe alınmalar, hemşericilik vs. gibi durumlar da işçilerin bilinçlenmesini büyük ölçüde güçleştiren etkenler olarak görülüyor. Bu arada UNO’nun, Irak işgalindeki ABD askerlerinin ekmeği ihtiyacını karşıladığı ve İncirlik Üssü’ne de ekmeği gönderdiği yönünde duyular var. Ki bu durum sendika yöneticileri tarafından da doğrulanmaktadır.

Tek Gıda-İş Teşkilatlandırma Sekreteri Göksel Şengün’ün söyledikleri de yaşananları gözler önüne seriyor. “Biz patronu işçilerin anayasal haklarına saygılı olmaya çağırdık ve bizi muhatap almalarını, sendikayı kabul etmelerini söyledik. Bunu kabul etmemeleri durumunda ise, eyleme geçeceğimizi belirttik. İşçiler şu an şalterleri indirerek üretimi durdurmamızı istiyorlar. Ancak yasal süreç henüz buna izin ver-

miyor. Ama patron bizi çok zorlarsa, gerekeni yapar ve üretimi durdururuz.”

Ardından UNO fabrikasının bulunduğu bölgeye, direnişteki UNO işçilerini ziyarete gittik. UNO fabrikası önüne geldiğimizde, direnişle ve UNO fabrikasındaki son durumla ilgili bilgi almak için, fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçilerle ve de onlarla birlikte direniş nöbeti tutan **Tek Gıda-İş** yöneticileri ile görüştük.

UNO’da, yaklaşık bir yıl önce başlayan bu örgütlenme çalışmalarından önce de 2-3 kez örgütlenme çalışmaları yapılmış. İşçiler bu çalışmalarını “Sendika bizi sattı!” şeklinde değerlendiriyorlar ki, anlattıklarına göre bu hitap az kalıyor. Söylenenlere göre daha önce burada “örgütlenme” yapan sendika, patronla anlaşmış, patron işçilere “sendikayla uzlaştık, istifa edebilirsiniz, dolmuşlar kapının önünde bekliyor” demiş ve bir örgütlenme çalışması böyle bitmiş.

Tek Gıda-İş Sendikası öncülüğünde gelişen örgütlenme ise iki arkadaşın hiçbir sendika deneyimi olmadığı halde, ağır çalışma şartlarından kurtulmak için başlattıkları girişim neticesinde olmuş. İşçiler sendikaya üyelikler başladıktan sonra çok hızlı bir şekilde örgütlenmişler. Patron da çeşitli girişimlerle örgütlenmeyi engellemeye çalışmış. Ancak, bu gelişmeler karşısında açıklama yapan ve duruma müdahale eden sendika, tekrar üyelikleri hızlandırmış ve bu saldırıya karşı koymuştur.

Sadece insanları ekmeklerinden etmiyorlar!..

Ancak patronun engelleme girişimleri tüm karşı koyuşlara rağmen çeşitli yöntemlerle sürüyor. Kendisi işçiyle birer muhatap olmayan UNO patronu, baskılarını daha çok da müdürleri aracılığıyla gerçekleştiriyor. Ya da, gecenin bir yarısında işçilerin eşleri telefonla aranarak, “Bak eşin sendikaya üye oldu, doğru şeyler yapmıyor, sonunda ekmeğinizden olacaksınız” gibi tehditler

"Onlar bizim çocuklarımız, sahip çıkmalıyız!"

İsmail Amca, 1950 Bingöl-Kiğı doğumlu. Kendisini Alevi-Kürt mensubu bir insan olarak tanımlıyor. Şuan 56 yaşında ve yeni emekli olmuş. 450 YTL'ye geçinmeye çalışıyor. 90'lı yıllarda devletin baskısı sonucu köyünü terk ederek İstanbul'a gelmiş. Köyünde hayvancılık yapıp kut kanaat geçinirken, "koca" İstanbul'da inşaatlarda dönem dönem amele olarak çalışmış ve hala da ara sıra iş buldukça çalışıyor. Bu aralar bir iki sene önce yaşadığı bir olaydan dolayı "mağdur-müşteki" sıfatı ile adliye kapılarını aşındırıyor.

23 Kasım Perşembe günü Maltepe Adliyesi'nde ifade vermeye gittikten sonra, büromuza gelerek, yaşadıklarını anlattı. Kendisiyle yaşadıkları ile ilgili geniş bir sohbet edebileceğimizi ve bunu da halkımıza gazetemiz üzerinden sunabileceğimizi belirterek sohbetimize başlıyoruz...

İ.K- İsmail Amca şu geçen sene yaşadıklarını okurlarımıza hatırlatabilmek amacıyla, bir kez daha anlatabilir misin?

- Bizler 10-15 işçi çavuşumuzla birlikte çalışmak için Adalar'a gitmek üzere Maltepe sahilinde beklerken, ben o arada yol parası kazanmak amacı ile kıyı kenarında kutu topluyordum. Arkadaşın birisinin gösterdiği bir yerden kutu toplamak için uzaklaştığım bir esnada, tam kutu toplarken arkadan güçlü bir tokatla yere serildim. Kalktıktan sonra bir baktım hiç tanımadığım koca cüsseli bir adam arkamda elinde büyük bir bıçakla duruyor. Sürekli olarak küfrederek beni tehdit ediyordu. Ben yalvarıyorum suçum ne diye, ama adamın umurunda değil yine küfrediyor. Sonra bana bir iki kez daha vurdu. Arkadaşlarım bu durumu seyrediyordu. Onlar da korkuyor tabii... Bu arada polise telefon ediyorlar, ancak polis ilgilenmiyor bile. Derken, kimdi tanıyıyorum, biri geldi o adamı oradan uzaklaştırdı. Her tarafım kanlar içinde kalmıştı. Çavuşum ve arkadaşlarım işe gelmememi, karakola gidip şikâyetçi olmamı söylediler. Gittim

Maltepe merkezde bir polis arabasına rastladım. Durumu anlattım, gidin adamı yakalayın dedim. Polisler çok rahat bir şekilde "bizim işimiz var, biz başka yere gidiyoruz karakola git" dediler. Karakol da epey uzak, neyse çıktım karakola bu sefer karakola girer girmez "aha bir serseri daha geldi" dediler. Ya bir sorgu sual bile etmeden, hemen serseri damgası vurdular bana. Ben de "Nerden biliyorsunuz benim sereri olduğumu, ben dayak yemişim, size gelmişim vatandaşı savunasınız diye" dedim. Onlar da bu sefer "serseri olmasın, iyi bir adam olmuş olsa idin dayak yemezdim" diyerek üzerime geldiler, ben de kendimi zor karakolun dışına attım. Peşimden geldiler ancak halk toplanınca geri çekildiler. Baktım olacak değil İşçi-köylü gazetesinin Kartal'daki bürosuna geldim. Burada resimlerimi arkadaşlar çektiler röportaj yaptılar. Daha sonra beni hastaneye gönderdiler, Adli Tıp'a gittim, 3 gün rapor aldım. Raporla beraber savcılığa gittim.. "Ben polislerden şikâyetçiyim, bana sahip çıkmadılar, üstüne bir de hakaret edip üzerime saldırdılar" dedim. Savcı ifademi aldıktan sonra beni gönderdi.

Olayın üzerinden bir buçuk yıl geçtikten sonra bugünlerde çağrı kâğıdı geldi. Çağırma nedeni "şikâyetiniz sebebiyle dinlenmek üzere" denmiş. Bir de gelmezseniz zorla getiririz diyorlar. Neyse gittim, orada kâtip bana savcının şahit istediğini, şahit getirmemi söyledi. Ben de savcı ile görüşmek istediğimi söyledim "bu kadar zamandan sonra ben nerde bulacağım şahidi... O zaman benim şahitlerim vardı ama ben şimdi onları nerden bulayım..." derken katip oradan polisi çağırarak beni kapı dışarı attı. Polisler "çek git belanı mı arıyorsun?" diyerek beni kolumdan zorla Adliyeden çıkardılar...

Aha geldim ne değişti hiç...

İ.K- Peki, Bingöl'den buralara gelmenizi sorarsak, neydi sizi buralara sürükleyen?

-Anlatayım, Bingöl-Kiğı ilçesi Elbey köyünde yaşıyordum. Köyüm Şeytan Dağlarının yamaçlarında, çevresinde sık ormanlar olan şirin bir yer. Köyde keçi besliyordum. Ağalarımız vardı o zaman, sözde köy bizim ama her şey onların. Ağa gelince köye, hemen keçiler kesilir, her şeyin en iyisi ona sunulurdu. En iyi yemekler, yorganlar, döşekler, yerler... Köyden ayrıldığında ise ev başı birer en tavlı keçisini-koyununu alır giderdi. Vermesen ne olacak karakola çağrılacak dayak yiyecek "ağa yalan mı söylüyor?" denecek. Ağanın adamları da var şahit olurlar, yani anlayacağın ağanın sözü söz. Biz devleti-jandarmayı bilmezdik tek bildiğimiz ağa idi, jandarma geldi mi ağaya gelirdi. Oy verme zamanı geldi mi ağa geliyordu, şuna ve-

rin diyordu tamam bitti. İstersen verme, o sene ne davarın kalır ne yiyecek bir şeyin, hepsini elinden alır. Neyse zaman geldi birileri gelmeye başladı köyümüze, karanlık çöktü mü dağdan iniyorlar. Girdikleri evlerde anlatıyorlar köylülere; işte "ağalardan kurtulmak mümkündür, eğer siz birleşerseniz ağa ile baş edebilirsiniz" diye tabi bizim de kafamız karışıyordu. Daha sonra öğrendim ki bunlar devrimcilermiş. Tabii biz o zaman bilmiyoruz. Devrimcilikmiş, demokrasiymiş, faşizmmiş ne bilek. Daha sonra 94'lerde devletin kaymakamı muhtarı çağırıyor. Diyor ki bu köy ormanın içinde; biz bu köyü acilen boşaltacağız. Muhtar da diyor ki "Kaymakam bey bu köyü nasıl çıkarırım, orada köylülerin evi var, davarı var. Ben nasıl ikna edeyim onları, nereye gidecekler." Buna karşılık kaymakam "Kiğı'ya getirin de bir şeyler yaparız" diyor. Muhtar geliyor tabi köye ama ne yapsın bir hafta sonra eli boş dönüyor, "köylü çıkmıyor" diyor. Bunun üzerine bir hafta sonra havadan anons ettiler ki "köyde anarşi var, bombalayacağız, köyü terk edin." Tabi köylü korkudan malını evini bıraktı, herkes canının derdine düştü, herkes çıktıktan sonra da köyü bombaladılar, hayvanlarımız telef oldu, evimiz barkımız yıkıldı... Tabi ondan sonra da bizler ne edelim gurbete düştük. Birçok köylümler birlikte İstanbul'a geldim... Kaç kere köyüme dönmek için başvurdumsa da, hiçbiri kabul edilmedi. Geçen sene köyüme gideyim dedim. Yolda karakola gittim, köyüme gideceğim, oraları özledim, bir hasret gidereyim dedim, kabul etmediler yoldan çevirdiler. İstersen git ama, biz mesuliyet taşımıyoruz. Başına bir şey gelirse biz karışmayız' dediler. Neyapayım çaresiz döndüm. Şimdi diyorlar ki 'başvurun, size tazminat verelim'. Ben tazminat istemiyorum kardeşim, köyümü istiyorum. Bizlere köylerimizi geri versinler, biz köylerimize geri dönelim.

İ.K- İsmail amca bize şimdi yaşadığınız sorunlardan bahsedebilir misin?

- Tabii İstanbul'a geldik. Çalıştık çırpındık. Bir gecekondu satın aldım Gülsuyu'nda. Şimdi de gecekondu yıkılıyor kardeşim. Oturacak yerimiz yok, bir evimiz var, onu da yıkacağız diyorlar. Peki, biz ne yapacağız nereye gideceğiz? Devlete sesleniyorum; köyümüze dönek diyoruz sokmuyorlar, yol yok ormanlık diye. Köyümüzü devlet yıktı şimdi diyor ki herkes vatandaşımızdır. Yalan söylüyor. Ben daha yeni uyanıyorum. Gerçekten Alevi Kürtlerine özellikle bir baskı var. 56 yaşındayım ve ancak uyanabildim. Devlet gelsin desin ki 'yok böyle bir şey' diyeceğimi biliyorum. Sözde söyleniyor ki, şu dönüşümle (kentsel dönüşüm projesinden bahsediyor)

Gülsuyu-Gülensu tümünden yıkılıyor. Ama nasıl yıkılıyor? Halka hiçbir şey verilmiyor. Halka ne verileceği, nereye gönderileceği, ne yapacağı söylenmiyor, bir öneri yok, sadece yıkım var. Yani buralar devlete göre boş alanlardır. Altyapı yapılmış, suyu yapılmış, elektriği-yolu yapılmış her bir şey tamam, bizi kandırmasınlar. Buralardan başlayacaklarına gitsinler Şişli'den Beyoğlu'ndan başlasınlar ki biz inanalım. Bizler Gülsuyu halkı olarak yıkımlara karşı direndik ve belediye planını geri çekti. Şimdi diyor ki muhtarlar 'gelin, birlikte plan hazırlayalım'. Bizler plana karşı değiliz, ama Gülsuyu'na yaraşır bir plan oluşturulmasını istiyoruz. Bizler mahallede temsilcilerimizi seçtik, gelsinler onlarla görüşsünler. Yoksa bizleri oradan kovarak, başka insanlara-zenginlere peşkeş çekilecekse, Gülsuyu halkı buna karşıdır. Hem de ölümüne karşıdır. Şahsen ben böyle düşünüyorum. Çünkü bir tek bir evim var o da gitti mi ben yokum yani.

-İ.K- İsmail amca, son olarak ne demek istersin?

Ben geçimini 450 lira ile sağlamaya çalışan bir emekliyim. İki oğlum şimdi şu devlete askerlik yapıyor. 200 lirayı da onlara gönderiyorum. Geçenlerde belediye gittim ve böyle böyle dedim, bana bir iş bulun. Bana 200 lira para verdiler, ben de geri verdim. 'Ben sadaka istemiyorum, siz böyle yaparsanız insanları rahatlığa alıştırsınız. Sadaka veriyorsunuz insanlara, insanları kandırmayın onlara birkaç lira vermekle dilencilığe alıştırsınız, ben iş istiyorum' dedim. Ben bu devletle bir şeyler olacağımı düşünmüyorum. Ben artık bu yaşımdan sonra şunu kavradım; Bizlere terörist olarak gösterilenler, bizim için mücadele ediyorlar, hakkımız için çalışıyorlar. Onlar bizim çocuklarımız, onlara sahip çıkmalıyız! Ne seçimden seçime bizi soran partiler ne bu devlet ne de bu sistem bizi kurtaramaz. Tek kurtuluş yolu var, o da örgütlenmek. Biz halkın örgütlenmesi gerek. Ben bu yaşıma kadar devlete kölelik yaptım. Bizi sahiplenir, demokratır diye CHP'ye oy verdim, yine zarar gördüm, yine zarar gördüm. Artık yeter! Yalan yalan bu güne kadar geldik... Artık yeter!

Sohbetimiz sırasında karşılaştığımız en önemli bulgu şu idi. İsmail Amcanın yaşadıkları, halkımızın, Türkiye Kürdistanı'nda ve göç ederek geldikleri "gurbet"te yaşadıklarına, bir kez daha ışık tutmuştu. Bizler için öğretici olan, ilk başlarda ağaya, devlete, gerillaya, düzen partilerine ve daha birçok olguya olan bakışın, daha sonra karşılaştıkları çelişiklerden yaşadıklarından çıkardıkları derslerle-tecrübelerle nasıl değişebildiğidir. İsmail Amca farklı bir açıdan da olsa, bu gerçekliği bize bir kez daha yansıtmış oldu. (Kartal)

İşçi-köylü'den

Günümüzün sorunu pratikte devrimci olmak ve güncel sorunlara müdahale edip örgütlenmektir!

Bugün işçi sınıfı ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkı sömürü ve baskı sisteminden kurtaracak, özgürleştirip, bağımsızlaştıracak yegâne bilim proletaryanın devrim öğretisi **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'dir. Dünyanın ve ülkemizin işçileri, emekçileri, ezilenleri ancak uzun bir tarihi süreç içinde büyük mücadele verip büyük acılar çekerek, sayısız bedeller ödeyerek bu bilimsel öğretiye, sahip olabildiler.

Bugün sınıf bilinçli proleterler, teori ve pratik arasındaki kopukluk sorunu yaşamaktadır. **Pratikte devrimcileşememe sorunu yaşanmaktadır.** Devrimci pratiği sınıf savaşımının her alanında egemen kılmanın yolu, bilimsel doğrulara bütünlüklü olarak sahip olmak, yanlış anlayışların ve eksik kavrayışların terk edilmesini başarmaktır. Pratikte devrimci olmak için sınıf bilinçli proleterlerin iki yönlü temel görevlerinin olduğunu saptamak gerekmektedir. Bunlardan birincisi **somut durumu bilmek**; ikincisi ise **politikada ustalaşmak ve pratik adımlarını atmaktır.** Somut durumu bilmekten, politikada ustalaşmaktan ne anlaşılması gerektiği doğru kavranmazsa devrimci teori pratikte egemen hale getirilemez. Yani devrimci görev ve sorumluluklar yerine getirilemez. **Her iki temel görevin başarılması için önce-**

likli olarak devrimci teoriye, devrimci bakış açısına ve devrimci yöneme sahip olmak gerekir. Bu temel bilgiye yani devrim bilgisine güçlü bir şekilde sahip olmadan ne somut durum doğru bir şekilde bilinir, ne de somut durumun devrimci tarzda değişimi olan politikada ustalaşma sorunu ve ne de pratikte devrimcileşme sorunu çözülebilir.

Somut durum derken ne anlaşılmalıdır? En yalın haliyle somut durum, dışımızda olan gerçekliktir. Ülkemizin ekonomik-politik-kültürel durumu ve dünyadaki nesnel durumdur. Pe-ki, somut durumu bilmek için ne yapmalıyız? Somut durum bizleri çevreleyen koşullar ise koşulları öğrenmenin biricik yolu, araştırma yapmak, her sınıfın gerçek yaşamdaki durumunu araştırmak ve en önemlisi kitle hareketlerini inceleyerek, kitlelerden öğrenmektir. **Keza her sınıf bilinçli proleter faaliyet alanı hakkında yürütülecek devrimci çalışmada ilk önce çevresindeki koşulları bilip tanınmalıdır, ancak bu çalışma sonrası doğru politika tespit edilebilir.** Kitle çizgisi doğru bir zemin üzerinde yürüyebilir.

Politika yapmanın ilk şartı dünyayı, yaşadığımız ülkeyi ve çevreyi bilmektir. Politika yapmak ve devrimci politikada ustalaşmak isteniyorsa ön-

celikle değiştirmek istediğimizi iyi tanımalı ve bilmeliyiz. **Bu başarılmadan yaşadığımız gerçekliği değiştirmeye mücadelesinde, devrimci politikada, teori ve pratik arasındaki kopukluk sorunu başarıyla olunmaz.** Burada yine esas sorunlardan bir tanesi de somut durum tespit ettikten sonra yapacağımız müdahalelerin aciliyetini kavramaktır. Bu aynı zamanda geniş kitlelerle bağ kurulmasının da bir aracıdır. Devrimci teoriyle devrimci pratik arasındaki diyalektik bağın doğru kurulması ve doğru kavranması sorunu temel bir devrimci kavrayış sorunudur. **Bugün bu sorun genel olarak tüm devrimci hareketin ve bizlerin temel sorunu olmaya devam etmektedir.** Kitlelerle nasıl kaynaşacağımız, onların somut sorun, talep ve sıkıntılarını çerçevesinde nasıl örgütleyeceğimiz, seferber edeceğimiz noktada belli tikanlıklar yaşanmaktadır. Evrensel doğrular ya da tespit ettiğimiz sorun ve sıkıntılar doğru bir tarzda özele uygulanamıyorsa; işçiler, köylüler, emekçiler, Kürt halkı yeterince örgütlenmiyorsa burada yaşadığımız esas tikanlıklar tespit edilmeli ve bununla kalmayarak alt edilmelidir.

Yukarıda değindiğimiz gibi MLM teoriiyi incelemek, somutun ve yaşanan sorunların çözümüne yanıt olacak tarzda incelemek, araştırıp, öğrenmek önemlidir. **Ancak yine değindiğimiz gibi asıl önemli öğrenme tarzı kitlelerden öğrenmektir.** İşçiler, köylüler, tarım işçileri, direnen Kürt halkından öğrenmektir. Bunu öğrendiğimiz ve pratiğimize bu yön verdiğimizde, kitleleri örgütleyebiliriz. Kitleler örgütlendiği oranda da Proletarya Partisi gelişir ve güçlenir.

Son süreçte özellikle Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan sel felaketi ve yaşanan operasyonların ardından baktığı-

mızda da, bu yaşananlara müdahale etmenin hayati önemini görürüz. Selin ardından kendi yaralarını sarmaya çalışan Kürt halkı, ilan edilen ateşkes sürecine rağmen operasyonlarla katledilmektedir. **Türkiye Kürdistanı'nın birçok ilinde yapılan operasyonlar sonucu onlarca Kürt gerillası kimyasal silahlarla katledilmekte, cenazelerine işkence edilmekte ve ailelerine verilmemektedir.**

Bu noktada yapılan somut kampanyalardan ve belli bazı çalışmalardan bahsetmek ve bu çalışmalarını büyüterek, yaygınlaştırmak önemlidir. Örneğin Çukurova YDG ve DDSB'nin başlatmış olduğu yardım kampanyası kitlelerin somut sorunlarına yoğunlaşma anlamında önemli bir adımdır ve kendi deyimleri ile **"kampanyamız bize öğretmiştir ki, bizler eğer kitlelere doğru politikalar ile gidersek ve bunun A/P'sini gerçekten yapabilirsek, onları örgütleyemememiz için hiçbir neden yok. Kampanyamız bize gösterdi ki, biz ne kadar onların sorunlarına sahip çıkarsak ve onların içinde olursak, onlar da bize o oranda sahip çıkacaktır. Fakat yapmamız gereken en önemli şey ise, ülke gündemlerini yerel gündemlerle birleştirip bunun üzerinden faaliyet yürütmemizdir"** belirlemesini yaptırmaktadır.

Öyleyse kitlelerin somut talepleri ve sorunlarının öne çıktığı her yerde ve alanda onların sıkıntı ve taleplerini sahiplenmek önemlidir. Kürt halkının yanında onunla birlikte devletin baskı ve inkâr politikalarına karşı direnişin örgütlenmesinde yer almak anlamlıdır. Bunun kendi içinde belli zorlukları taşıdığı bilinmektedir. Ancak bu zorlukların tıpkı yukarıdaki alıntıda olduğu gibi aşılmasının önünde bir engel yoktur.

Kürtçe konuşana iş yok

İzmir'de Efes Oteli inşaatında çalışan 88 işçi Kürtçe şarkı dinlediği için işten atılan arkadaşlarına destek verdiği için işten atıldı. Taşeron firma **Kubatogları İnşaat Şirketi**'nde çalışan Nizamettin Salman adlı işçi, test yayını yapan **Mozaik TV**'de çalışan Aynur Doğan'ın Kürtçe parçasını dinlerken, mutfakta çalışan bir kadının Kürtçe şarkı çıkar çıkmaz kanalı değiştirmek istediğini, buna karşı çıkınca da güvenliğin çağrılarak kendisinin dışarı

çıkarıldığını söyledi. Salman yaşananları şöyle anlattı: **"Niye kanalı değiştiriyorsunuz deyip tepki gösterince güvenliği çağırıldı. Güvenlik beni dışarı çıkardı. Proje Müdürü Alpaslan geldi. Televizyonu kapattılar. Sabah işe geldiğimde ise beni içeri almadılar. İşten çıkarıldığımı söylediler."**

İnşaat alanına alınmayınca arkadaşlarına haber verdiğini belirten Salman, kapıya gelen 88 işçinin **"Onu işe almazsanız biz de işbaşı yapmaya çağız. Onun bir suçu yok neden işten çıkardınız"** dediklerini aktardı. Bunun üzerine 88 işçinin toplu olarak

işten çıkarıldıklarını belirten Salman, inşaat alanından çıkarılmak istendiklerini, direnince **"dışarı çıkmazsanız sizi polis zoruyla çıkarırız"** denildiğini söyledi. Kendisi ve arkadaşlarının işten çıkarılmasına tepki gösteren Salman, şunları dile getirdi: **"Kürtçe parça dinlemek istediğim için işten atıldım. Arkadaşlarım da bana destek verip aynı düşünceleri dile getirince onlar da atıldılar. Dilimiz için nice anne ağlamıştır. Bizim dilimizle şarkı dinlememize izin vermeyerek bizi işten attılar. Dilimiz için bizi işten atacaklarsa atsınlar. Ama bütün haklarımızda verilsin" dedi. (H. Merkezi)**

İskenderun sele değil, ihmale teslim...

Hatay'ın İskenderun ilçesinde yaşanan sel felaketinin ardından yaptığımız röportajlarda da görülüyor ki, felaketten etkilenen, mağdur duruma düşen yine yoksul emekçi halktır. Sermaye düzeninin emekçilere dayattığı zorunlu göç, yoksullaştırma ve bunun doğurduğu yaşam koşulları (**gecekondulaşma, alt yapı sorunu vb.**) doğal afetlerin yarattığı tahribatın kat be kat artmasına neden olmaktadır.

Hatay/İskenderun'da da doğal afet yaşanma olasılığını görmek için müneccim olmaya gerek yoktur. Yani İskenderun için de sel göre göre gelmiş göre göre yaşanan sonuçları doğurmuştur. İskenderun'da emekçi halkın yaşadığı sorunu anlamamanın yolu Ali-Gülçin Sürmeli'nin sözlerine kulak verilmesidir.

Evlerini su bastığı için eşyaları kullanılmaz hale gelen **Ali-Gülçin Sürmeli** çifti de, 6 çocuklarıyla birlikte sokakta kaldı. Hiçbir yardım gelmediğine isyan eden Ali Sürmeli (37), **"Hiçbir eşyamız kalmadı. Ben çocuklarım için yaşıyorum. Nerede yardımlar? Kimse hiçbir şey yapmıyor. Çocuklarımı sulardan kurtardım. Onlar çok korkuyor. Ne olur bize yardım edin!"**

Faşizmin alt yapı sorununa getir(me)diği çözümler gününbirlik çözümlerdir, ancak tüm bunlar halkın yarasına merhem olamayacağı gibi, bu gününbirlik hedefleri yerine getirmede bile büyük bir ciddiyetsizlik yaşanmaktadır. Toplanan yardımların halka ulaştırılmasında yaşanan tedbirsizlik halkın acısını daha da artırmıştır. **Yağış nedeniyle meydana gelen sel felaketi sonrasında yaklaşık 3 bin kişi geceyi sokakta geçirmeye başlamıştır.** Selzedeler, çadır ve gıda yardımı yapılmasını istemiş, kent merkezinde 20 bin insanı etkileyen sel sonucu evlerini su basan halk, geceyi sokakta geçirmek zorunda kalmıştır. Ayrıca elektrik ve suların kesik olduğu kentte, şehir merkezinin birçok yeri de çamur altında kaldı.

- Kendinizi tanıtır mısınız? Sizce Belediye'nin sorumsuz tavri selin daha olumsuz yaşanmasında etkili oldu mu? Yardımlar ne boyutta?

- Adım **Makbule Karadağ**. Ev hanımıyım. Belediye kanalı yaptırmadı, taşıtı. Her taraf berbat durumda. Kızılay bir kere erzak dağıtımını yaptı o kadar. Allah kahretsin böyle hükümeti, hiçbir şey yapmadı.

Belediye ihmalkar!

- Geçmiş olsun. Siz yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

- Mobilya dükkanım var. Herşey gördüğünüz gibi. Eşyalar mahvolmuş durumda. Her taraf çamur içinde. 25-30 milyar civarında zararım var.

- Belediye'nin yardımı ne ölçüde oluyor?

- Belediye'nin hiçbir yardımı olmadı daha. Sadece gelip hasar tespitinde bulundular. Belediye sadece yolları birkaç gündür temizlemeye çalışıyor. Aslında selin sebebi, Feyezan Kanalı'nın tıkalı olmasıdır. Kanal taşıtı, duvarları yıktı.

Tüm İskenderun mağdur durumda!

- Kolay gelsin, selin sizi nasıl etkilediğini anlatır mısınız?

- Toptancıyım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bütün İskenderun halkı mağdur durumda. Herkes felç olmuş durumda. Devletin muhakkak yardımcı olması lazım. Esnaf kan ağlıyor. Bütün mallar harap olmuş durumda. Çamurdan malları ayırt edemiyoruz bile. Tahminen 100-150 milyar civarında zararım oldu. Sigortam var, ama sel felaketlerinde ödemeler kesintili oluyor. Sigorta bize diyor ki **"Hasar gören malları tespit edin."** Ben temizlik maddesi toptancıyım. Gördüğünüz gibi bütün mallarım suyla eriyip gitti. Ben bu durumda zararımı nasıl tespit edebilirim?

- Maddi veya manevi boyutta bir destek oldu mu?

-Ne hatırımızı soran oldu, ne de başka bir şey. Geçmiş olsuna bile kimse gelmedi. Kimsenin umurunda değiliz. Sel felaketinden birkaç gün sonra devlet bakanı göstermelik birkaç ziyaretten sonra bir daha da uğramadı.

"Kimse görmüyor mu halimizi!"

- Merhabalar, isminiz nedir, sel sizi nasıl etkiledi?

- **Gülseren Yıldız**. Kuaförüm. Her tarafı su bastı, gördüğünüz gibi salon berbat durumda. Belediyeden gelip kayıt yaptılar, **"yardımcı olacağız"** dediler, ama daha gelen giden olmadı. Bu saatten sonra da kimse gelmez zaten. Sadece gelip kabataslak yolları temizlemeye çalıştılar.

- Merhabalar. Sel sizi nasıl etkiledi?

- Market sahibiyim. Zararım 20-30 milyar civarında. Buradaki zarar çok çok fazla. Mahvetti bizi. Mallar hep gitti. Belimizi nasıl düzleteceğiz bilmiyorum.

(Hatay İK okurları)

YDG kampanya çalışmalarından

Bizler Mersin YDG olarak T. Kürdistanı'ndaki sel felaketiyle ilgili olarak başlattığımız kampanyayı ilk olarak emekçi semtlerde gündemleştirip hem kampanyamızı yürütüp hem de ülke gündemini emekçi semtlere taşıyarak kendi faaliyetimizi yürüttük. Bunun ilk adımı olarak da **Demirtaş, Çay ve Çilek Mahallelerinde** gazete dağıtımının yanısıra halka kampanyamızı tanıtip onlardan selde mağdur olan insanların için giymedikleri bir kıyafet veya bir paket makananın önemini anlatıp onlarla dayanışmaya çağırdık. Alanımızda DTP'nin de aynı kampanyayı başlatmış olmasının önce bizi etkileyebileceğini düşünsük de kitlelere gittiğimizde bunun öyle olmadığını gördük ve halkın son derece olumlu tepkileriyle karşılaştık.

İlk olarak **Çilek Mahallesi**ne hazırladığımız bildirimlerle giderek halktan erzak vb. toplamaya gittik. İnsanlar bizimle geziyor, komşularına haber veriyor, birisi eğer diğerinden fazla bir şey buluyorsa diğeri de eksik kalmamak ve dayanışmayı güçlendirmek için farklı şeyler veriyor. Örneğin yaşlı bir anamız belki de evinin bir haftalık geçim kaynağı olan 20 milyonu cebinden çıkarıp verirken tereddüt etmiyor. Çünkü biliyor ki bu kampanyayı

bizimle paylaşıyor, yine bir ana belki de çocuğunun tadına bile bakmadığı bebek mamasını veriyor.

Kampanyamızın semt ayağının sonuncusunu da **Çay Mahallesi**nde noktaltıyoruz. Yine bildirimlerimizle erzak toplamaya gidiyoruz ama halk zaten devrimcileri tanıyor ve daha bildiri vermeden erzaklarımızı hazırlıyorlar ve daha sonra biz ilerlerken arkamızdan seslenen yaşlı bir anamız görüyoruz. Elinde bir sürü erzakla peşimizden koşup **"bu da bizden olsun"** diyor ve daha sonra oradan toplanan erzaklarla mahalleden ayrılp önümüzdeki günleri de DKÖ ve pazarda değerlendirmeye çalışıp imza topluyoruz ve halkın nabzını tutmaya çalışıyoruz.

Kampanyanın bize öğrettikleri

Kampanyamız bize öğretmiştir ki, bizler eğer kitlelere doğru politikayla gidersek ve bunun A/P'sini gerçekten yapabilirsek, onları örgütleyememiz için hiçbir neden yok. Kampanyamız bize gösterdi ki biz ne kadar onların sorunlarına sahip çıkarsak ve onların içinde olursak, onlar da bize bu oranda sahip çıkacaktır. Fakat yine de yapmamız gereken önemli şey ise ülke gündemlerini yerel gündemlerle birleştirip bunun üzerinden faaliyet yürütmemizdir.

Kampanyamız gösteriyor ki bugün T. Kürdistanı'ndaki felakete kimse sessiz kalmamıştır ve bizim de bunu yereldeki gündemle birleştirip faşizmi teşhir etmemiz hem kampanyamızın önünü açmış hem de kendi faaliyetimizi daha iyi örmemizi sağlamıştır. **Bu noktada tüm YDG'liler ülke gündemlerini düzenli bir şekilde takip edip bunu yerelle birleştirmeli ve gerçekten de iyi bir örgütlenme aracı olan kampanyalara daha çok önem vermelidirler.**

Mersin semt YDG

sürekli evinde semtinde sokağında gördüğü insanlar yani devrimcileri kendi deyimiyle bizim çocuklar yürütüyor ve çuvalları sırtında ev ev dolaşıp ezilen halka ellerini uzatıyorlar. Bu mahalleden halkın olumlu tepkilerini alarak çıkıyor.

Daha sonraki hedefimiz ise yine emekçilerin yoğun olarak yaşadığı **Demirtaş Mahallesi**; orada yaşananlar da farklı değil, yine ezilen halkın kendilerinden ve onlar için mücadele eden devrimcilerden başka bir şeylerinin olmadığını görüyoruz. İnsanlar yine bizimle geziyor anlatıyor, evlerinde ne kadar verebilecekleri eşya erzak varsa

Selzedelerle dayanışma büyüyor, devlet korkuyor!

Kasım ayının başlarında tüm Türkiye çapında yaşanan aşırı yağışlar, birçok ilde sel baskınlarına neden olmuş, özellikle T. Kürdistanı'nın büyük bölümünü etkileyen sel sonucu 43 kişi yaşamını yitirmişti. Yaşanan acılara devletin duyarsızlığı, halkı ölüme terk etmesi ve büyük ihmali de eklenince ortaya çıkan tablo daha vahim bir hal almaktadır.

On yıllarca yok sayılan, dili, kültürü tanınmayan Kürt halkı, devletin her türlü yatırımından, yardımından da mahrum bırakılmıştır. Kendi kaderini tayin etmesine izin verilmeyen Kürt ulusuna, zorla dayatılan bir kadere boyun eğmesi için sürekli baskı uygulanmıştır, uygulanmaktadır. Bölgeden bölgeye, ilden ile, milliyetten milliyete, dilden dile, kültürden kültüre ayrı muamele felsefesiyle yola çıkan TC, hâkim ulus milliyetçiliğini de yükselterek, sınıfına karşı olana, ya da sınıfından olmayana yaşam hakkı tanımamaktadır.

Okul, hastane, yol, su gibi hizmetlerden yararlanamayan bölge halkı, son sel felaketinde de ortaya çıktığı üzere devletin ilgisi dışında, kendi haline bırakılmış durumdadır. Her seçim döneminde artık klasikleşmiş söylemlerle vaatlerde bulunan politikacılar, seçimlerden sonra ne verdikleri sözleri, ne de vaatlerde buldukları halkı hatırlamaktadırlar. **Şu anda başbakanlık koltuğunda oturan R. Tayyip Erdoğan da duble yol vaatlerinde bulunuyordu seçim öncesi.** Ancak özellikle kış aylarında sıkça gündeme gelen halen yol gitmemiş köyler bulunmakta, bazı yerlerle yaklaşık 6 ay iletişim sağlanamamaktadır. Duble yol vaadinden önce çözülmesi gereken bir sorun olarak çıkmaktadır karşımıza bu sorun. Buna bir de hastanelerin olmadığı köy ve ilçeler ve her yıl onlarca kişinin sırf doktor olmadığı için öldüğü gerçeği eklenince durum daha anlaşılır ve va-

him bir hale gelmektedir. Bu saydıklarımızın büyük bir kısmı da elbette T. Kürdistanı'nda yaşanmaktadır. Ekonomik olarak kendi haline bırakılmış, ancak siyasi, kültürel ve de askeri olarak büyük bir bombardıman altında olan bölgede yaşanan hiçbir doğal afete devlet ilgi göstermemektedir. Aksine baskılarını artırmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda Bingöl'de yaşanan deprem sonrası yaşanan ilgisizliğe tepki gösteren halkın üzerine polis araçları ve panzerler sürülmüştü. Benzer son olay sel sonrası yine tepkili olan halka gaz bombalı, coplu saldırı oldu.

“Ben yardım etmem, edeni de sevmem!”

Türkiye Kürdistanı illerinden özellikle Diyarbakır'ın Bismil, Çınar ilçeleri ve köyleri Batman, Mardin, Urfa, Şemdinli gibi yerlerde etkili olan 43 kişinin yaşamına, onlarca evin sular altında kalmasına, yüzlerce hayvanın telef olmasına ve yine yüzlerce dönümlük arazinin sular altında kalmasına neden olan sel felaketi devlet yetkililerini her zamanki gibi pek etkilemedi. “**Abartı**” olarak değerlendirilen bu tablo burjuva-feodal basın tarafından sansürlendi. Ecevit'in ölmesinin ardından jet hızıyla Meclis'i toplayıp, jet karar çıkaran, Lübnan'a “**yardım**” elini uzatan, dünyanın herhangi bir yerinde emperyalist efendilerinin çıkarlarına uyacak bir olaya anında tepki gösterip yardım çağrılarını yaparak kurumlarını seferber eden devlet, T. Kürdistanı'nda yaşananları ciddiye almamış, bölgeyi afet bölgesi olarak ilan etmemiştir. **Afet bölgesi olmaya layık görülmemiş anlaşılan yaşananlar.** Oysa afet çeşitli doğa olaylarının sebep olduğu yıkıma denmektedir. Devletin resmi kayıtlarında da bu durum bu şekilde ifade edilmektedir. Buradan sorulmak gerekiyor, bu afet değilse nedir afet denilen şey? **Bir yerin afet bölgesi olabilmesi**

Başbakan bir gezgin gibi dünyanın dört bir yanını gezerken, T. Kürdistanı'na yapılacak kongrelerini bahane ederek selden tam 17 gün sonra bölgeye gitmiştir. Yine görevi, yardıma ihtiyacı olanlara anında yardım taşımak olan Kızılay ise bölgeye yaklaşık 1 hafta sonra teşrif etmiştir. Bölgedeki AKP'li belediyeler ise selzedelere yüzlerini çevirerek halkı kendi hallerine bırakmıştır. Neden mi? Nedeni çok açık, Kürt halkı devletin gözünde “**terörist**”tir ve “**teröristler**” de ölmek zorundadır.

İçin ne kadar insanın ölmesi gerekmektedir acaba?

Bu kadar uzun bir giriş yapmamızın sebebi sel felaketinden sonra devletin bir kez daha ortaya çıkan bölge halkına yaklaşımı, pervasızlığı ve özellikle Tayyip Erdoğan'ın pişkinliğidir. Günlerce tartışılan ve sıkça kullanılan “**abartılıyor**” lafı başbakan Tayyip'in sel bölgesi için kullandığı cümledir. Başbakan bir gezgin gibi dünyanın dört bir yanını gezerken, T. Kürdistanı'na yapılacak kongrelerini bahane ederek selden tam 17 gün sonra bölgeye gitmiştir. Yine görevi, yardıma ihtiyacı olanlara anında yardım taşımak olan Kızılay ise bölgeye yaklaşık 1 hafta sonra teşrif etmiştir. Bölgedeki AKP'li belediyeler ise selzedelere yüzlerini çevirerek halkı kendi hallerine bırakmıştır. Neden mi? Nedeni çok açık, Kürt halkı devletin gözünde “**terörist**”tir ve “**teröristler**” de ölmek zorundadır. Dolayısıyla devletin “**teröristlere**” yardım etmesi gibi bir durum mümkün değildir. Devlet “**kutsaldır**”, “**yücedir.**” “**Yüce devletimiz**” ise en iyisinin ölü olduğuna inandığı bir halka neden yardım elini uzatsın ki!!!

Bölgede yaşanan selin ardından başta DTP olmak üzere birçok DKÖ yardım kampanyaları başlatarak dayanışmayı yükseltmiş, zor durumda olan Kürt halkının yaralarını sarmaya çalışmışlardır. Bu kampanyalara halkın ilgisi de oldukça yoğun olmuştur. Öyle ki; kimi yerlerde genç kadınlar çeyizlerini bile göndermişlerdir.

Ancak halkın bu dayanışma atakları egemenleri rahatsız etmeye başlamıştır. **17 Kasım** günü **Van Eğitim-Sen'e** baskın yapan polis, Batmanlı afetzedelere gönderilmek üzere toplanan yardım malzemelerine “**izinsiz toplanıldı**” iddiasıyla el koydu. Yine **Muş Varto** Belediyesi ve DTP ilçe örgütü tarafından toplanan yardımlara da benzer gerekçelerle el konmuştur. Bunlar ve bunlara benzer birçok baskın ve engelleme girişimine rağmen bölgeye yardımlar gönderilmeye devam ediliyor. Bölge illerindeki DTP'li belediyeler seferber olurken, özellikle Batman Kaymakamlığının hazırladığı hasar tespit raporunda bilinçli olarak hasarlar düşük gösterildi.

Öte yandan Batman Belediyesi yaptığı açıklamada DKÖ'ler ve belediyelerin yardımıyla 7 bin 740 kişinin barınma dâhil her türlü ihtiyacının karşılandığını, 139 bin 700 kişiye ise sıcak yemek dağıtımını ve 62 bin 950 kişiye giyim yardımı yapıldığını duyurdu.

Başbakan sonunda bölgeye teşrif etti

Önce “**düşünmezsen Kürt sorunu yoktur**” diye gerçek düşüncesini ortaya koydu Tayyip, sonra bölge gezisinde “**Kürt sorunu vardır**” diyerek Kürt halkını kandırmaya çalıştı. Koyu bir Kürt düşmanı olan Tayyip, sel sonrası yaptığı açıklamalarla kamuoyundan büyük tepki aldı. Kırdığı potlarla, kabadayı tavırlarıyla, halkı azarlayıp, hakaret etmesiyle bilinen Erdoğan, son açıklamalarıyla temsilcisi olduğu sınıfın tavrını gösteriyordu her zamanki gibi bizlere.

Netice itibarıyla 17 gün sonra bölgeye teşrif etme zahmetinde bulundu Başbakan. Vaatlerde bulunmaktan, nutuk çekmekten geri kalmadı elbette. Yaptığı konuşmalarda çalışmalarını nedeniyle TSK'ya, Kızılay'a, emniyete ve sivil toplum kuruluşlarına teşekkür ederek herkesin elinden gelen en iyisini yapmaya çalıştığını, yapılan özverili çalışmalar sayesinde felaketin faturasının ağır olmadığını söyledi.

Yukarıda selin bilânçosunu ortaya koymuş, devletin kurumlarının tutumunu da yazmıştık. Olay yerine 1 hafta sonra giden Kızılay mı, yardımları engelleyen kaymakamlar, valiler mi, yoksa o acı içinde halka jop sallayan emniyet ve jandarma mı felaketi önledi? Aslında onlar görevlerini yapıyorlardı. “**Ölü Kürt**” onlar için en iyisi değil miydi? Onlar da 43 kişi öldükten sonra yaptılar müdahalelerini.

Ve Kürt halkı diğer milliyetlerden kardeşlerinin de desteğiyle yaralarını sarmaya devam ediyor, edecek. Tüm engelleme çalışmaları halkın yükselen öfkesinin yerine ulaşmasına engel olamayacaktır. Devletin korktuğu yardımlar ise kardeşlik köprülerinin kurularak saldırıya geçenlere set olup gelecek güzel günleri muştulayacaktır.

(Erzincan)